colecția ROZ

ALCRIS

33

Trei săptămâni de spaimă

Madeleine Ker

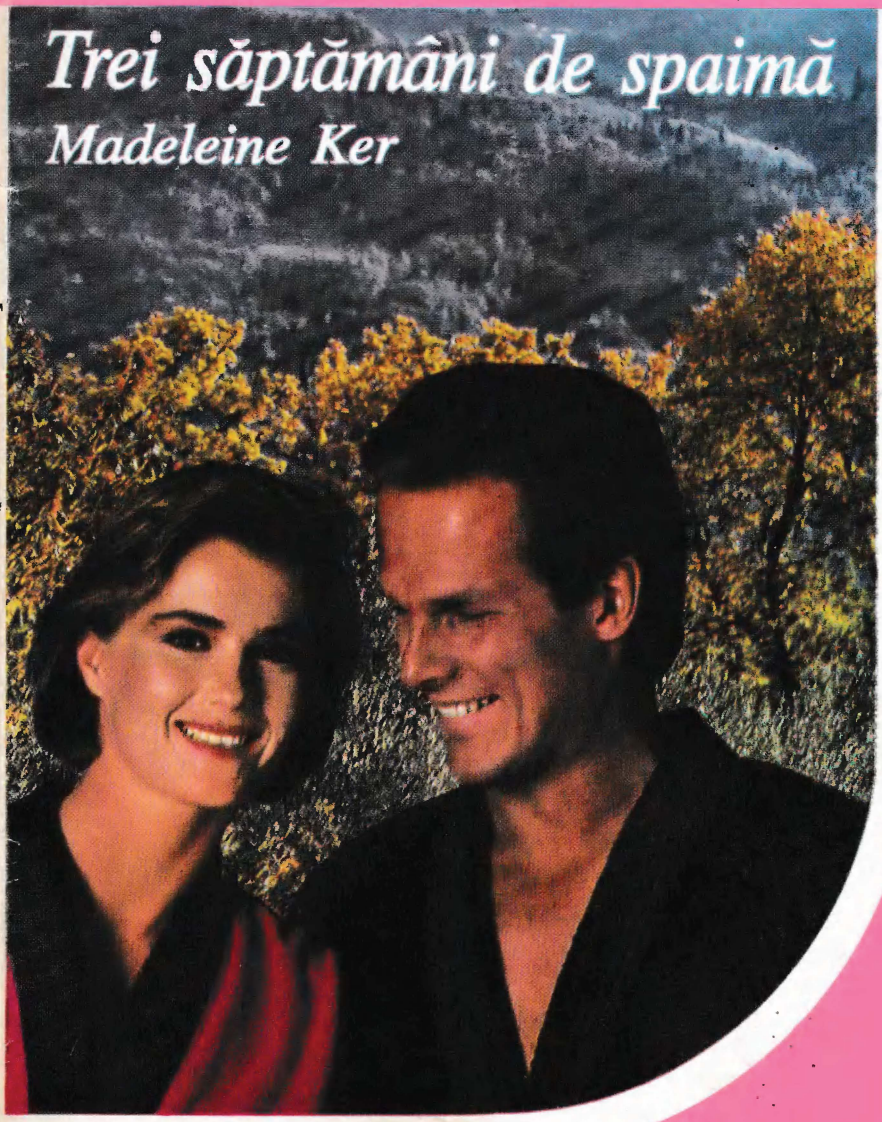

Madeleine Ker Trei săptămâni de spaimă

ALCRIS

THE BEST

Răpită! Susan are impresia că trăiește aievea un film! Și totuși... Au răpit-o într-adevăr, și acum este ținută prizonieră de către membrii grupării teroriste „Zorile Roșii".

Îi vor cere o răscumpărare bogatului ei tată? Susan nu știe nimic și-i este foarte teamă. În adâncul privirilor lor se poate citi o poftă de a ucide fanatică... Cu toate acestea, uneori i se pare că zărește o licărire de înduioșare — sau de tandrețe? — în privirea șefului lor, implacabilul și enigmaticul Wolf...

ISBN 973-580-189-2
Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

MADELEINE KER

TREI SĂPTĂMÂNI DE SPAIMĂ

ALCRIS

CAPITOLUL I

— Susan Cheyne ?

— Da.

Elveţianul îi pronunţase numele cu un accent îngrozitor, dar Susan nu-şi dădu osteneala să-l corecteze.

Trecuse de-acum aproape o jumătate de oră de când aştepta răbdătoare la aeroportul din Zurich. La diversele ghişee se formaseră cozi lungi, dar funcţionarii nu-şi făceau nici un fel de probleme, nu lucrau mai repede ca de obicei. Examinau fiecare paşaport cu o minuţiozitate exagerată care o călca pe nervi pe tânăra fată.

— Călătoriţi singură ?

— Da.

În spatele ei începu să plângă un copil. În difuzoare se auzi un anunţ.

— Aveţi douăzeci şi trei de ani ? mai întrebă omul în uniformă.

— Douăzeci şi doi, îl corectă ea.

Bărbatul notă ceva.

— Unde locuiţi ? În Anglia ?

— Da.

Privi cu atenţie fotografia, apoi ridică ochii către pasagera din faţa lui. Susan era încântătoare cu părul ei lung şi negru şi cu faţa ovală, uşor creolă, luminată de nişte ochi imenşi de un albastru profund.

Ea se strădui să zâmbească.

— Sunteţi biolog ? mai întrebă funcţionarul. Biolog specializat în studiul submarin ?

— Exact. Lucrez în colaborare cu Centrul Internaţional de Geofizică.

— Călătoria dumneavoastră în Elveţia este determinată şi de motive profesionale ?

Ea îşi stăpâni un gest de ridicare din umeri.

— Elveţia nu are spaţiu submarin !

Era din ce în ce mai agasată. Tatăl ei o aştepta probabil în aerogară şi se întreba de ce-o fi întârziind atât. Ce era cu tot acest interogatoriu ?

— Am venit să-l vizitez pe tatăl meu.

— Locuieşte la Zurich ? Cum se numeşte ?

— Christian Cheyne. Este director la „Chemical Suisse".

— „Chemical Suisse" ! repetă funcţionarul cu respect.

În ţara aceasta unde banul era venerat, numele acestei importante societăţi era un adevărat bilet de trecere.

Atitudinea funcţionarului se schimbă imediat. Ştampilă paşaportul tinerei fete şi i-l înapoie.

— Vă doresc o şedere plăcută în Elveţia, domnişoară Cheyne. **Auf wiedersehen.**

— Auf wiedersehen !

Susan îşi luă bagajele şi se îndreptă către vamă. Aici, totul decurse mult mai repede ! După

cinci minute, treceam în sfârşit de uşa cea mare, ultima, şi pătrundea în vasta sală a paşilor pierduţi.

Nu-şi văzuse tatăl de vreo şase luni şi inima începu să-i bată cu putere când îl observă. Înalt, foarte distins, cu umeri largi, cu părul argintiu, domina mulţimea din jurul lui cu un cap.

— Tată !

Lăsându-şi jos valizele, se aruncă în braţele lui.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată, draga mea ! exclamă el îmbrăţişând-o.

O privea cu mândrie.

— Ai călătorit bine ?

— Desigur, mulţumesc. Dacă ai şti cât sunt de bucuroasă că te văd !

In costumul lui gri-închis de o croială perfectă, el părea extrem de elegant. La tot ansamblul contribuia şi cămaşa de mătase albă şi cravata, tot de mătase.

— Sunt pentru tine, draga mea, zise el întinzându-i fetei un buchet imens de trandafiri.

Erau încă îmbobociţi şi, sub celofanul care-i învelea, se puteau vedea încă picături de rouă pe delicatele lor petale.

— Cât de frumoşi sunt... N-ar fi trebuit, tată !

Susan admiră florile cu o oarecare strângere de inimă. Ca toate celelalte cadouri pe care i le oferea tatăl ei, şi acest buchet avea o ciudată frumuseţe impersonală.

— Trebuie să fii obosită după călătoria asta. Hai să mergem repede acasă ! Franz o să aibă grijă de bagajele tale.

O luă de braţ şi o conduse prin mulţimea care, aproape respectuos, se dădea la o parte pentru a-i lăsa să treacă. Christian Cheyne, cu privirea lui pătrunzătoare, cu nasul lui acvilin şi manierele lui cam trufaşe, avea o autoritate naturală care nu-i scăpa nimănui.

În urma lor, şoferul în uniformă venea cu valizele lui Susan.

În faţa intrării era parcat un superb Rolls Royce metalizat.

— Oh ! strigă tânăra fată. Este nou !

— Îţi place ?

— E formidabil ! exclamă ea, mai mult pentru a-i face plăcere tatălui său.

În realitate nu-i plăceau maşinile de un lux prea ostentativ.

— L-am cumpărat luna trecută. Este la dispoziţia ta, ca şi Franz, şoferul meu.

— Păi...

Tatăl ei îi strânse uşor mâna.

— Dar te cunosc eu ! Aşa că ţi-am închiriat şi un Fiat mic.

— Îl prefer pe acela. Nu mă văd plimbându-mă prin Zurich într-un Rolls condus de un şofer în uniformă !

Acesta era modul de viaţă care-i plăcea tatălui său. Dar în nici un caz ei !

Christian Cheyne reuşise să devină unul din oamenii de afaceri cei mai importanţi din Elveţia. Şi pentru un străin, nu era deloc uşor să pătrundă în lumea marilor finanţe ale Confederaţiei !

Dacă ar fi vrut, Susan ar fi putut duce o viaţă leneşă, fără griji, ca toţi privilegiaţii acestei lumi. Dar era mult prea independentă pentru asta.

— Îţi mulţumesc pentru Fiat ! Mă răsfeţi prea mult !

El îi zâmbi.

— Când vei fi şi tu de vârsta mea, vei prefera cu siguranţă să ai un şofer decât să conduci tu însăţi.

— Nu ştiu...

Făcu o pauză, apoi continuă :

— Credeam că, la aeroport, formalităţile nu se vor termina niciodată ! Funcţionarul care mi-a examinat paşaportul era foarte bănuitor !

— Elveţienii nu lasă nimic la voia întâmplării.

El aruncă o privire prin geamurile fumurii.

— Îmi place acest oraş. Zurichul este unul din ultimele locuri civilizate de pe acest pământ.

După ce ajunseră în luxoasa vilă aşezată pe malul lacului, Susan abia avu timp să se relaxeze puţin.

— Fă-te frumoasă ! îi spuse tatăl ei. Te duc la restaurant.

După o despărţire de şase luni, ar fi preferat să petreacă în linişte seara, acasă, în compania tatălui ei. Dar se pare că acesta hotărâse altfel...

Urcă, fără entuziasm, în camera ei. Era o încăpere vastă, somptuos decorată, toată în alb. Chiar şi trandafirii puşi într-o vază pe o măsuţă joasă erau albi...

Doar cu o zi în urmă, Susan încă recolta probe de pe coasta Cornwall-ului. Desculţă, în blugi şi cu un tricou vechi, cu faţa biciuită de stropi de apă, cu părul încleiat de sare, părea o adevărată fiică a mării.

— Acum, oftă ea luându-şi trusa de machiaj, va trebui să mă transform într-o fiinţă civilizată,

elegantă ! Ca să-i fac pe plac tatei, trebuie să semăn cu una din acele snoabe din înalta societate...

De cum fu gata, coborî. Tatăl ei o aştepta la volanul unei alte maşini, un BMW gri-argintiu.

— Ştii, tată, pentru mine este un contrast uimitor între viaţa pe care o duc şi cea de aici. De obicei, călătoresc pe nişte drumuri proaste, scuturată de un Land Rover hârbuit... Şi iată-mă în rochie de seară, într-o maşină de lux, în drum spre un restaurant de nu ştiu câte stele !

Tatăl ei încredinţă maşina portarului restaurantului, care se duse s-o parcheze. Îşi luă apoi fiica de braţ şi o conduse înăuntru, unde şeful de sală nu mai conteneа cu plecăciunile.

— Vreau să ai o vacanţă reuşită ! zise el. Te văd atât de rar...

Susan se simţi un pic vinovată. Munca îi ocupă tot timpul. Şi, de la moartea soţiei lui, acum cinci ani, tatăl ei era atât de singur !

— Când îmi voi termina raportul despre poluarea costieră, voi veni să petrec câteva luni cu tine, îi promise ea.

— Câteva luni ? Adevărat ?

Ea îi adresă o strâmbătură copilărească plină de tandreţe.

— Adevărat ! îl asigură ea. La urma urmei, nu am decât un singur tată ! Trebuie să-i acord şi lui puţin timp.

Geamurile imense ale restaurantului ofereau o vedere panoramică a oraşului luminat. Câteva personalităţi de la mesele învecinate veniră să-l

salute pe directorul lui „Chemical Suisse". Domnul Cheyne le-o prezentă pe fiica lui.

Susan zâmbea și pălăvrăgea veselă. Se simțea foarte bine în rochia ei de mătase roșie, decoltată adânc. Ai fi zis că e obișnuită să cineze în fiecare seară într-un restaurant de patru stele...

— Arăți foarte bine, remarcă tatăl ei. Viața în aer liber îți prieste.

— Evit pe cât posibil să stau închisă în laboratoare. Prefer să lucrez pe teren.

— Cât ești de bronzată !

— Suntem doar în plină vară, tată.

— Da, dar ai fost în Anglia. Așadar, și acolo mai este uneori vreme frumoasă ?

— Bineînțeles !

El oftă ușor.

— Eu nu m-am întors în Anglia de la moartea mamei tale, zise el cu o voce scăzută. Iată că au trecut cinci ani...

Se strădui să zâmbească.

— Deci, în ultimele săptămâni, ai lucrat în bikini ?

— Mi se întâmplă deseori. Și întotdeauna desculță ! Slavă Domnului, am o oarecare libertate pentru a-mi duce la bun sfârșit cercetările, așa cum vreau eu. Cu excepția anului trecut când am lucrat în Canada, trebuie să recunosc ! Dar, oricum, nu am de ce mă plânge.

Ea izbucni în râs.

— Adeseori am impresia că sunt în vacanță ! Nu-i așa că e minunat ?

— Minunat !

Expresia de pe faţa tatălui său era însă în contradicţie cu cuvintele lui. Orăşeanul acesta prin excelenţă nu putea înţelege că se poate să-ţi placă să mergi desculţă pe o plajă din Cornwall.

— În sfârşit, dacă tu eşti mulţumită... oftă el.

— Dar sunt foarte mulţumită, tată ! îl asigură ea.

— O credea oare ? N-avea habar. El nu manifestase niciodată vreun interes pentru munca ei de cercetare. Odinioară, asta o îndurera. Acum însă, se obişnuise.

Bău o gură de vin şi privi în jurul ei. Oamenii care cinau aici astă-seară erau destul de în vârstă, în cea mai mare parte.

„Probabil că eu sunt cea mai tânără" ! gândi ea.

Păreau toţi înstăriţi, cu acel aer de siguranţă calmă pe care ţi-l dădea un cont gras în bancă.

Susan îşi strânse buzele. Dacă, după ce-şi va termina raportul despre consecinţele deşeurilor industriale asupra zonelor de coastă, va veni să-şi petreacă vreo două-trei luni aici, cu tatăl său, îi va fi foarte greu să se adapteze la această ambianţă...

— Bucătăria este excelentă, zise ea cu o veselie forţată.

— Eu cinez deseori în restaurantul acesta.

— Mănânci de multe ori pe la restaurante ?

— Uneori, răspunse el evaziv.

Şi totuşi, Magda, menajera care răspundea de întreţinerea întregii vile, era o adevărată maestră în ale gătitului !

Îşi stăpâni un oftat. Probabil că tatăl ei se simţea uneori cu adevărat singur, chiar dacă dispunea de tot ceea ce banii îţi pot oferi. Din păcate, asta nu era de ajuns. Nimic nu putea să compenseze pierderea unei soţii adevărate.

Văzută din afară, viaţa lui Christian Cheyne putea să pară un vis... Susan ştia că nu acesta era adevărul. Tatăl său se dedica muncii pentru a evita să se gândească prea mult. Pleca de acasă la ora opt dimineaţa şi nu se întorcea decât foarte târziu. Adesea îşi aducea acasă dosare la care lucra în timpul insomniilor sale.

Tânăra fată ar fi fost fericită dacă el s-ar fi hotărât să se recăsătorească. Dar asta era puţin probabil... Trăia cu amintirile soţiei dispărute... Lorna Cheyne fusese o femeie atât de veselă, atât de plină de viaţă, cu o personalitate atât de puternică... Cum s-o înlocuiască ?

— Când voi veni să stau cu tine, o să-i dai concediu Magdei, se auzi ea spunând.

— De ce ?

— Pentru că o să vreau să mă ocup eu de tine ! zise ea, afectuos.

El ridică sprâncenele.

— Tu ? Omul de ştiinţă ? Simţi că ai cumva şi vocaţie pentru a fi o femeie de casă ?

— O să-ţi cârpesc şosetele, o să-ţi fac supă... glumi ea.

— Eşti în stare să fierbi un ou ? M-aş mira.

— Ştiu să mă descurc într-o bucătărie.

— Credeam că eşti o femeie emancipată.

— Oh ! Aşa par ?

El reflectă o clipă.

— Mă rog... cam aşa. Ai reuşit să duci la bun sfârşit nişte studii lungi şi dificile. Acum lucrezi şi se pare că ţii la independenţa ta financiară. Trăieşti singură...

Făcu o pauză, apoi reluă :

— Trăieşti singură ? repetă, de data asta pe un ton întrebător.

— Desigur, îi răspunse ea fără cea mai mică reţinere.

— Călătoreşti de la un capăt al lumii la altul. Ţi se întâmplă să dormi în cort, pe o plajă pustie...

După ce-şi puse puţin vin, conchise :

— Numai femeile emancipate duc o asemenea existenţă.

— Poate că ai dreptate.

— Sunt mândru de tine, să ştii. Ceea ce nu mă împiedică să fiu îngrijorat din pricina ta.

— Dar...

El o întrerupse.

— Oh ! Ştiu, eşti în stare să te descurci singură. Şi totuşi, uneori mi-ar plăcea să te încui într-o colivie. O colivie aurită...

— Dar...

— Nu vreau să fii nefericită.

Dădu din cap şi continuă :

— Uneori, mi-e teamă să te văd atât de independentă. Timpurile s-au schimbat, sunt de acord. Dar, de exemplu, mama ta n-ar fi acceptat niciodată să trăiască aşa cum trăieşti tu acum.

— Pentru vremea ei, mama era şi ea o femeie emancipată.

— Nu, nu era. Şi nici eu nu eram emancipat. Dar nici ea nici eu nu doream să fim altfel.

Nimic din tonul vocii lui sau din expresia feţei nu trăda vreo supărare. Meseria lui îl învăţase să-şi ascundă sentimentele. Era foarte greu să ghiceşti ce gândeşte.

— Mama ta şi cu mine ne înţelegeam de minune.

— Ştiu...

— Aşadar, pentru tine, Susan, libertatea este mai presus de orice ? Mai presus de siguranţă, de confort, de lux ? Mai presus decât... un soţ ?

Ea reuşi să râdă. Dar, în adâncul fiinţei sale, se simţea stingherită.

— Felul meu de viaţă nu mă împiedică să mă mărit ! protestă ea. Recunosc că meseria mea îmi place mult, simt că mă realizez pe deplin...

— A se realiza pe deplin, pentru o femeie, înseamnă să aducă pe lume copii şi să-i crească.

— Şi, de asemeni, să rămână în umbra soţului ei ? Să-i calce cămăşile şi să-i facă menajul ?

— Adineaori parcă-mi propuseseşi să-mi cârpeşti şosetele.

— Înţeleg acum de ce se tem toţi de tine în timpul consiliilor de administraţie. Nimic nu-ţi scapă ! Ai arta de a întoarce orice situaţie în favoarea ta...

După o pauză, ea adăugă :

— Este mai în vârstă decât mine.

— Şi are intenţii serioase ?

Susan îşi stăpâni un zâmbet. Întrebarea aceasta i se părea atât de demodată...

— Este cam devreme să pot răspunde, zise ea. Încă nu ne cunoaştem suficient. Dar ne plăcem unul pe altul, este incontestabil !

Abia îşi putu ascunde un căscat.

Scuză-mă... murmură ea. M-am trezit foarte devreme azi-dimineaţă. Joe...

— Joe ?

— Joe Dawson ! Doar vorbeam tocmai despre el !

— Sigur... sigur...

— Mi-a spus că vrea să ne vedem mai des, când mă voi întoarce.

— Îl înţeleg !

Christian Cheyne se aplecă şi-şi sărută fata pe frunte.

— Du-te repede şi te culcă, draga mea. Cred că eşti epuizată ! Şi eu care te ţin de vorbă...

A doua zi dimineaţa, când Susan deschise ochii, soarele era sus de multă vreme. Magda tocmai trăgea perdelele lăsând lumina să pătrundă în valuri în camera albă.

— Guten Tag, fraulein ! îi spuse menajera, o femeie de vreo cincizeci de ani, cu o înfăţişare severă dar cu un zâmbet cald, o elveţiancă de limbă germană.

— Guten Tag, Magda !

Susan se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire la ceasul deşteptător. Era trecut de ora zece.

— Cât am dormit ! exclamă ea. Îţi mulţumesc că ai avut ideea bună să mă trezeşti. Magda ! Îmi face plăcere să te revăd.

— Şi mie, fraulein.

— Tatăl meu a plecat deja ?

— Herr Cheyne a plecat la birou la ora opt, ca în fiecare dimineaţă. Ce doriţi pentru micul dejun, fraulein ?

— Am să cobor să mi-l pregătesc chiar eu.

— V-am făcut cafeaua. Preferați cornuri sau pâine prăjită ?

— Dacă sunt cornuri, voi lua cornuri.

— Trebuie să vă despachetez valizele, fraulein.

Susan roși. Nu era obișnuită să fie servită astfel și asta o stânjenea.

— Nu este nevoie, Magda. Îți mulțumesc, mă voi ocupa eu după ce mănânc !

Magda ieși din încăpere și Susan sări jos din pat. Se duse să facă un duș în baia de lângă dormitorul ei. Când ieși din cadă, cu apa șiroindu-i pe piele, își observă imaginea reflectată într-o oglindă ce ocupa un perete întreg. Văzu o siluetă suplă, cu sâni mici, rotunzi, cu o piele uniform bronzată, cu excepția urmelor discrete lăsate de bikini-ul său.

Fără să mai zăbovească prea mult în contemplarea propriei imagini, Susan luă un prosop și începu să se șteargă viguros.

— O să trebuiască să-mi fac unghiile, își zise ea privindu-și mâinile.

În cele câteva zile pe care le va petrece alături de tatăl său, va trebui să aibă grijă de înfățișarea ei mai mult decât de obicei. Prietenii personali și cei ce erau în relații de afaceri cu Christian Cheyne se așteptau probabil ca fiica acestuia să arate ca un adevărat manechin, să fie la ultima modă...

— Da, să-mi dau cu ojă pe unghii. Și ceva mai mult machiaj, murmură ea. Va trebui de asemenea să-mi rețin o oră la un coafor bun.

Din fericire, Joe nu ținea deloc ca ea să arate ca un adevărat manechin ! Chiar avea impresia

că el o prefera îmbrăcată în haine de lucru, mai neglijent.

Era o vreme superbă. Susan își scoase din valiză o rochie de in albă care-i punea în valoare pielea bronzată. Apoi, după ce mâncă ceva la repezeală, se duse să se plimbe pe malul lacului.

Aerul era călduț dar, cu toate acestea, înviorător. Dacă pe vârfurile munților mai persista ceva zăpadă, pășunile din jur erau de un verde-smarald, ca de ilustrată.

Tot mergând cu un pas vioi, tânăra fată își reaminti discuția pe care o avusese în ajun cu tatăl ei.

Se întâmpla destul de rar ca ei să abordeze în discuțiile lor subiecte atât de personale. Din acest punct de vedere, Christian Cheyne era foarte elvețian și foarte britanic.

Cum îi spunea odinioară soția lui, râzând :

— Mai elvețian decât elvețienii ! Și mai englez decât englezii !

De cealaltă parte a lacului, Susan observă impozanta clădire din oțel și sticlă a lui „Chemical Suisse". Acolo se afla sediul acestei importante societăți de produse chimice care avea uzine în Europa și cam peste tot în lume.

„Rechinii !" gândi tânăra fată.

Pentru a se menține în fruntea acestui imperiu, tatăl ei trebuia să fie foarte puternic. Mai puternic decât concurenții săi într-o luptă fără menajamente... Pentru că, în domeniul afacerilor, cea mai mică slăbiciune era imediat exploatată de alții.

În unele momente, Susan se simţea foarte departe de tatăl său. Dacă se va căsători cu Joe, se vor schimba oare lucrurile ?

Ridică din umeri.

„Fii ceva mai realistă, fetiţo ! Nu există nici un punct comun între Joe şi tatăl tău. Pe cât de tandru, de cald, gata să asculte oricând ce-i spui este primul, pe atât de glacial, de tăios este celălalt..." gândi ea.

Noroc că ea nu semăna cu tatăl său. În orice caz, nu-i moştenise răceala ! Poate doar ceva din spiritul lui organizatoric şi metodic...

Tot reflectând astfel, ajunse din nou la vilă. Magda nu strânsese încă masa, ceea ce o mira. Femeia avea obiceiul să pună totul la loc înainte chiar ca stăpânii să fi ieşit din sufragerie.

„O să mai beau cu plăcere o ceaşcă de cafea, îşi zise Susan. Sper să mai găsesc în bucătărie".

Pe gresia din bucătărie erau împrăştiate cioburile unei zaharniţe. Tânăra fată zâmbi uşor. Hotărât lucru, Magda dădea dovadă de o oarecare delăsare, în acest moment.

Mai văzu câteva farfurii sparte în chiuvetă. Iar mixerul cel mare de inox căzuse şi el pe jos...

Inima lui Susan începu să bată cu putere. Fără să ştie de ce, simţea că-i este teamă... Instinctul îi spunea că avusese loc o dramă.

— Magda ! strigă ea.

Alergând, se îndreptă spre salon. Era gol.

— Magda !

Împinse uşa biroului tatălui său. Magda, legată şi cu un căluş în gură, se afla chircită într-un colţ al încăperii, cu faţa spre perete.

CAPITOLUL II

Un bărbat sări ca o fiară asupra Susanei. Ea începu să urle şi, instinctiv, încercă să-l zgârie pe faţă. Dar imediat, el îi prinse mâinile ca într-un cleşte. Covorul persan alunecă sub picioarele ei şi-şi pierdu echilibrul. Agresorul o repuse cu brutalitate în picioare. Apoi, fără pic de blândeţe, o trase spre hol.

— Dă-mi drumul !

Vrusese să ţipe cât putea de tare, dar groaza aproape că o amuţise şi reuşi să scoată doar un scâncet implorator şi tremurat.

Niciodată nu mai fusese atât de îngrozită. Teama o sufoca. O teamă nemaiîntâlnită. Încercă să se zbată. În zadar... Bărbatul acesta era incredibil de puternic. Şi, mai ales, hotărât !

Înalt, suplu, musculos, cu părul negru şi nişte ochi de un verde surprinzător în contrast cu pielea bronzată, reuşea să o ţină fără efort.

— Să nu mai scoţi o vorbă ! îi ordonă el îndreptând spre ea un enorm revolver negru.

Cu ochii măriţi, Susan privea arma. Banditul ţintea direct între ochii ei. Îl bănui capabil să apese pe trăgaci fără cea mai mică ezitare, şi sângele îi îngheţă în vene.

Ea făcu câţiva paşi şovăitori. Avea impresia că trăieşte un film. Un film de groază.

— Hai, mergi ! îi aruncă el.

Trăsăturile agresorului ei i se întipăriseră în memorie. Toată viaţa îşi va aminti de această figură, de acest trup atletic îmbrăcat în nişte blugi şi un bluzon de piele.

Acum, el îi pusese ţeava revolverului în spate, obligând-o să meargă drept înainte.

În faţa scărilor era parcat un Mercedes mare. Susan fu împinsă fără menajamente pe bancheta din spate şi imediat maşina demară în trombă, făcând să scrâşnească pietrişul de pe alee.

Regăsindu-şi vocea, Susan urlă. Maşina făcu un salt înainte în timp ce din gura şoferului se auzi un şir de înjurături.

Cel care-o răpise o ameninţă cu arma.

— Taci ! Sau trag...

Ea începu să tremure din tot corpul, înghesuită pe jos, între bancheta din spate şi scaunele din faţă.

O mulţime de gânduri îi veniră în minte. Oare Magda mai era în viaţă ? O omorâseră ? Dacă ar fi asasinat-o nu şi-ar mai fi dat osteneala s-o lege...

„Aşadar, sunt răpită", înţelese ea.

Din nou, i se păru că joacă într-un film. Vru să-şi elibereze braţul, dar în clipa aceea banditul îi apăsă ţeava revolverului pe tâmplă.

— Nici o mişcare ! Sau trag !

Ea încremeni. Vedea doar mocheta ce acoperea podeaua maşinii şi una din cizmele agresorului. O cizmă uzată din piele neagră.

Pe unde se aflau acum ? De câtă vreme mergeau ? Cinci minute ? Un sfert de oră ? Mai mult ? Nu era în stare să aprecieze....

Poate că deja părăsiseră oraşul ? Se gândi la tatăl ei care, în vastul lui birou luxos, era departe de a bănui ce i se întâmplă...

În sfârşit, maşina se opri.

— Afară ! îi ordonă banditul înfigându-i ţeava revolverului între coaste.

Încercă cu greutate să iasă din maşină. O dureau toate membrele şi fiecare mişcare o făceau să sufere îngrozitor. Fu nevoită să accepte ajutorul gangsterului ca să se poată pune pe picioare.

Privi în jurul ei, cu ochi rătăciţi. Se afla într-o mică fermă izolată printre dealuri şi păşuni pe care păşteau liniştite vaci şi oi.

Se apropiară de ei doi bărbaţi de vreo douăzeci de ani şi o fată blondă care probabil nu avea mai mult de optsprezece ani. Toţi trei erau îmbrăcaţi la fel, în blugi şi tricouri. Susan încercă cu disperare să-şi întipărească în minte trăsăturile lor.

Imediat, golanii o împinseră în casă.

Unul din tineri trânti uşa cu piciorul.

— **Benvenuto !** lansă el în italiană.

„Bun-venit", traduse în gând Susan cu o disperare amestecată cu amărăciune.

— **E andato bene ?** îl mai întrebă el pe agresorul fetei.

— **Si.**

Îşi aruncă pistolul pe masă unde se găsea deja un adevărat arsenal : mitraliere, revolvere de toate calibrele, grenade etc.

Înnebunită de spaimă, Susan își simți dinții clănțănind.

Fata blondă se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe răpitor pe obraz.

— Bravo, Wolf ! îi spuse ea.

Wolf... Era oare numele lui adevărat sau un pseudonim ? În engleză, ca și în germană, cuvântul acesta însemna „lup". Înfiorată, ea trebui să recunoască faptul că numele acesta i se potrivea. Îl reprezenta în întregime !

Fata blondă se întoarse spre Susan și-i zâmbi. Un zâmbet ce te înghețа, plin de amenințări... Ochii ei, de un albastru foarte deschis, exprimau doar ură. Dar și cruzime.

— Încântată să vă cunosc, domnișoară Cheyne !

— N-avem timp de pierdut ! îi tăie vorba unul din cei doi tineri. Du-te repede să mănânci ceva, Wolf !

Fără să arunce măcar o privire către victima sa, Wolf se îndreptă spre bucătăria alăturată încăperii în care se aflau și care era mobilată mizerabil.

Șoferul Mercedesului, un bărbat corpolent, evident mai în vârstă ca ceilalți, o forță pe Susan să se așeze pe o banchetă.

Ea se împiedică și căzu pe covorul uzat până la urzeală. Blonda izbucni în râs.

— Așază-te, tâmpito !

Vorbea englezește cu un pronunțat accent. Dar Susan n-ar fi putut să spună dacă era nemțoiacă sau franțuzoaică. Poate era olandeză ?

Când o văzu că pune mâna pe o pereche de foarfeci, începu să tremure.

— Ce... ce vrei să-mi faci ?

Puștoaica blondă zâmbi. Un zâmbet fioros de fiară sălbatică.

„Este genul de zâmbet pe care l-ar avea o pisică gata să înfulece un șoarece, dacă pisicile ar ști să zâmbească", gândi Susan.

— Ți-e frică, **liebchen ?** întrebă blonda făcând să sune foarfecele prin fața ochilor victimei sale.

Terorizată, Susan vru să fugă. Dar șoferul o obligă cu brutalitate să se așeze la loc. O ținea apăsându-i umerii în timp ce foarfeca scrâșnea prin părul ei des.

— O să te tund de tot, **liebchen !** zise blonda cu vădită satisfacție. În felul acesta sunt pedepsiți trădătorii la Belfast, nu ?

— Eu n-am trădat pe nimeni... murmură Susan, gata să izbucnească în plâns.

De acum, se simțea epuizată. Își vedea cu disperare șuvițele negre cum cad pe podea.

— I-ai trădat pe toți muncitorii din lumea asta, zise și șoferul cu emfază. Tu și toți cei de teapa ta îi tineți sub călcâiul vostru de prea multă vreme !

Blonda adăugă :

— E timpul să afli și tu realitățile vieții, nenorocito ! E timpul să ieși din turnul tău de fildeș.

Vârful ascuțit al foarfecii zgârie ușor gâtul lui Susan. Apărură câteva picături de sânge.

— Fii atentă, Senta ! bombăni șoferul Wolf a zis că nu trebuie să-i facem rău.

Din nou, blonda — Senta, deci — pișcă pielea lui Susan cu vârful foarfecii. Chiar în apropiere de vena jugulară...

— Putem şi noi să ne distrăm un pic, **lieber** Udo ! zise ea. Să plătească şi ea pentru ceea ce fac cei de teapa ei de secole ! Sfârşitul exploatatorilor este aproape !

Râsul ei strident răsună în încăpere.

— Puţină durere fizică n-a omorât niciodată pe nimeni. Şi în felul acesta, va deveni mai disciplinată ! Trebuie să ştie că suntem în stare de orice !

O trase cu brutalitate de păr pe Susan care scoase un ţipăt înăbuşit.

— Ai auzit ? Suntem în stare de orice !

Tânăra fată închise ochii. Când îi deschise observă că Wolf revenise în cameră. Sprijinit de tocul uşii, mânca cu poftă un sandviş.

— Nu-i rău ! zise el. Ar trebui să te lansezi în coafură, Senta. Te văd foarte bine într-un salon de coafură pentru doamne...

— Cu o mitralieră în mână, poate !

Wolf îşi scosese bluzonul de piele. Rămăsese cu un tricou alb de bumbac care se mula pe muşchii lui puternici.

Cu părul negru, cu ochii lui verzi veşnic la pândă ca cei ai unei sălbăticiuni, cu această suplete aproape animalică, evoca un leopard.

Senta apucă una din şuviţele de păr scurt acum al lui Susan, obligând-o astfel să ridice capul.

— Ei ? întrebă ea. E bine ?

— Perfect, o asigură Wolf.

— Ce... ce i-aţi făcut Magdei ? întrebă Susan cu o voce tremurândă.

Senta o trase iarăşi de păr şi Susan ţipă de durere.

— Vezi, Wolf ! făcu Senta. Trebuie pusă la punct.

— Mai târziu ! Acum grăbește-te să termini. Și să nu-i faci vreun rău.

— Nici gând ! exclamă ironic Senta.

Și, cu cruzime, reuși să-i smulgă o șuviță de păr Susanei, care-și înăbuși un geamăt.

— Nu-i face rău ! repetă Wolf cu autoritate. Senta se supuse, cu regret. Wolf părea să fie șeful acestei mici bande. În ciuda spaimei și epuizării, Susan se străduí să rețină și cel mai neînsemnat amănunt. Trebuia să-și amintească totul. mai ales figurile.

„Cu condiția să-mi mai recapăt vreodată libertatea !" gândi ea.

— Ține-o bine, Udo ! zise Senta.

Își puse niște mănuși de cauciuc, apoi luă un lighean plin cu un lichid limpede căruia Susan îi recunoscu imediat mirosul.

„Perhidrol" gândi ea, „apă oxigenată, dar la o concentrație deosebit de ridicată !"

Senta îi cufundă capul în lighean. Lichidul părea să fiarbă pe craniul ei. Încercă din toate puterile să se elibereze. Dar lichidul îi stropi hainele, îi pătrunse în nas, o orbi. Apoi, hohotele de plâns o sufocară. Începu să plângă cu disperare, în timp ce Senta rânjea satisfăcută.

În sfârșit, îi dădu drumul. Senta îi întinse un prosop murdar.

— Ar trebui să-și limpezească părul ! protestă șoferul. Altfel, o să i se ardă toată pielea.

— Și ce dacă ? zise Senta batjocoritor.

Șoferul se duse totuși și-i aduse un lighean cu apă curată. Susan își cufundă capul și-și frecă

viguros părul. Omul îi mai aduse de două ori apă şi ea repetă operaţiunea.

— Acum, ajunge, zise el.

Susan îşi şterse părul cu prosopul ce mirosea a dezinfectant şi a murdărie. Îşi rupse două unghii şi avea impresia că tot corpul îi este plin de lovituri.

„Trebuie să găsesc în mine puterea şi curajul de a suporta coşmarul ăsta" îşi zise ea.

În cursul vieţii ei, trebuise şi ea, ca toată lumea, să suporte unele încercări. Dar asta le depăşea pe toate.

„Trebuie să te aştepţi la şi mai rău", gândi ea iarăşi. „La torturi, la maltratări, poate... Eşti în mâinile unor fiinţe fără milă. Pentru ei, viaţa ta nu înseamnă nimic."

Fără milă, Senta ? Mai mult decât atât, avea veritabile instincte sadice.

Ca pentru a-i dovedi asta, Senta îi dădu o lovitură puternică în tibie.

— Capitalistă afurisită ! Dacă ar depinde doar de mine, ţi-aş fi dat o lecţie ! Ai rămâne marcată pe viaţă !

O ameninţa cu degetul.

— Atenţie, **liebchen** ! Încearcă să mergi drept, astfel o să ai de a face cu mine !

Pe pielea albă a braţului Sentei, Susan observă o zgârietură. Zbătându-se, reuşise deci s-o zgârie uşor. Asta îi făcu o plăcere de-a dreptul absurdă. Aşadar, reuşise să-şi ia o mică revanşă asupra celor ce o sechestrau.

Senta puse în priză un uscător de păr şi trecu un pieptene prin şuviţele scurte ale victimei sale.

În mod deliberat, o brusca, dar Susan reuşi să nu facă nici o grimasă de durere. N-o să-i dea Sentei această satisfacţie.

Se auzi un zgomot de motor. Un camion tocmai se oprise în faţa fermei. Susan nu-i dădu nici o atenţie... Tocmai remarcase un aparat telefonic într-un colţ al încăperii.

Oh ! Dacă, profitând de o clipă de neatenţie din partea răpitorilor săi, ar reuşi să pună mâna pe telefon şi să-l sune pe tatăl său...

Se strădui să nu întoarcă privirea în direcţia telefonului. Pentru nimic în lume nu trebuia ca Senta să-i bănuiască gândurile !

Udo, şoferul, dispăruse în camera alăturată. Cineva intrase pe uşa din spate şi un zgomot de voci ajungea până la Susan.

Senta opri uscătorul de păr şi-i aruncă o oglindă de poşetă.

— Acum, admiră-te, **liebchen !**

Susan se privi în oglinjoara rotundă. Nu se recunoscu imediat... Ea era fata asta palidă, ai cărei ochi albaştri deveniseră parcă negri ? Şi părul ăsta...

Închise pentru o clipă ochii, îngrozită. Senta tăiase la voia întâmplării minunatul ei păr.

„Parcă aş fi punk !“ îşi zise ea cu amărăciune.

Senta reuşise să o transforme complet. Dacă s-ar fi lansat un ordin de căutare, nimeni n-ar fi făcut apropierea între tânăra fată cu părul lung şi negru şi faţa asta de vagaboandă oxigenată.

Lacrimile îi umplură ochii, tulburându-i vederea în timp ce-şi contempla părul ce zăcea la picioarele ei.

— Eşti dezamăgită ? îi aruncă Senta.

Își freca mâinile, mulțumită.

— Acum, nu mai e nici un pericol să te recunoască cineva, zise ea cu satisfacție.

Susan o privea cu stupoare. Senta trebuia să fi avut cu vreo trei-patru ani mai puțin decât ea. Avea o față de păpușă, dar asta era doar aparența.

Fata asta avea instincte ucigașe. Niciodată nu era mai fericită ca atunci când îi umilea pe cei ce se aflau în puterea ei. Era suficient de sadică și de crudă încât să inventeze în fiecare zi noi torturi. Când era vorba să facă rău, avea o imaginație foarte bogată.

— Dă-mi oglinda ! îi ordonă ea.

Și, cu un rânjet, adăugă :

— Ținem prea mult la tine ca să-ți dăm posibilitatea să-ți tai venele !

— Niciodată ! exclamă Susan.

Își ridică semeț capul.

— Puteți să-mi faceți ce vreți ! N-am să mă gândesc niciodată să mă sinucid !

Senta ridică din umeri și se îndreptă spre încăperea alăturată.

Imediat, Susan se repezi la telefon. Să formeze numărul de la poliție ? Nu-l știa... Cu degete tremurătoare, începu să formeze numărul de la biroul tatălui său.

N-avu însă timp să-l formeze pe tot. Wolf pe care nu-l auzise intrând, îi luă cu brutalitate receptorul din mână și-l puse în furcă.

— Tâmpito ! îi aruncă el.

O privea fix, dând enervat din cap. Ochii lui erau la fel de limpezi, la fel de sclânteietori și la fel de reci ca smaraldele. Susan îl bănui că este

în stare să privească orice fără să se emoţioneze. Cu aceeaşi indiferenţă, putea privi scene de violenţă sau de tortură, asasinate cu sânge rece...

O împinse violent către scaunul de pe care ea se ridicase.

— Aşază-te la loc ! Repede !

Ea se supuse, cu inima bătându-i puternic. O va pedepsi... Dar cum ? Înspăimântată, îşi crispă mâinile pe braţele scaunului.

— Senta ! Udo ! strigă el.

Aceştia sosiră imediat. Wolf îi privi, cu braţele încrucişate pe piept.

— Aşa vă antrenează pe voi El Marada ? le aruncă el pe un ton tăios. Să lăsaţi o prizonieră singură în prezenţa unui telefon ? Bravo !

Senta făcu un pas înainte.

— S-a atins de el ? întrebă ea cu o voce încordată. Dacă a îndrăznit, îi... îi tai limba !

— Dacă ar fi făcut-o, aş fi omorât-o eu, o linişti Wolf. Voi doi sunteţi cei ce meritaţi un glonte în cap. Câtă inconştienţă !

Senta ridică din umeri.

— E prea proastă ca să-i treacă prin cap să telefoneze ! zise ea cu dispreţ.

Adăugă pe un ton sarcastic :

— Şi apoi, n-are ea atâta curaj !

Wolf o fixa fără să clipească.

— Pe tine, aş avea chef să te trimit în faţa Comitetului ! Pentru greşeală profesională gravă ! N-ai aflat încă despre detalii ? Cel mai mic detaliu este important.

Senta se retrase un pas. Îi era teamă... remarcă Susan cu uimire. Teamă de acel Comitet cu care o ameninţa şeful ei.

— M-am purtat într-un mod necugetat, camarade, zise Udo cu o voce care tremura puțin. Recunosc și voi face în așa fel încât asta să nu se mai repete în viitor.

— Și eu m-am purtat necugetat... murmură Senta la rândul ei, cu capul plecat.

Cuvânt cu cuvânt, ea repeta spusele lui Udo. Wolf dădu din cap.

— De data asta, fie ! Dar pe viitor, fiți cu ochii în patru. O clipă de neatenție poate să ne fie fatală.

Senta se întoarse cu spatele, și Susan lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Wolf o protejase de furia Sentei... De ce ? Ridică privirea spre el. Și el o privea, dar cu un aer amenințător, părând s-o pună în gardă să nu repete prostia făcută. Ea înțelese că el o ajutase de data asta, dar că nu se va mai întâmpla și a doua oară. Trebuia să învețe lecția. Altfel, pe răspunderea ei...

Udo se uită la ceas, apoi își drese glasul.

— E timpul, Wolf.

Acesta îi aruncă lui Susan o sacoșă din plastic pe care era sigla unei companii aeriene.

— Îmbracă-te în hainele astea.

Ea deschise sacoșa și găsi înăuntru niște blugi vechi dar spălați și călcați, un tricou curat și un hanorac ușor din plastic verde. Mai găsi în sacoșă și un rând de lenjerie de corp.

Dădu din cap, iritată.

— Refuz să mă îmbrac în astea.

— Foarte bine, făcu Wolf cu voce calmă. În cazul ăsta...

Deschise o trusă medicală și scoase o seringă plină cu un lichid transparent.

„Conţinc probabil un narcotic puternic" îşi zise Susan.

Avea impresia că se află între vis şi realitate. Şi iarăşi i se păru că trăieşte un film.

— Trebuie să ştii cum să-i faci pe recalcitranţi să se supună, zise el răbdător. În ce mă priveşte, aş prefera să nu folosesc astfel de mijloace... Dar dacă nu-mi laşi altă soluţie, voi fi obligat să recurg la asta. Ei ? Ce zici ?

Ea plecă privirea, învinsă.

— Bine. O să mă schimb în hainele astea.

„Trebuie să te supui ! îşi zise ea. Fă ce ţi se cere fără să protestezi. Încearcă să le adormi vigilenţa Ai de a face cu nişte nebuni !"

Nebuni ? Nu, mai degrabă gangsteri foarte bine organizaţi.

Când începu să-şi descheie rochia, privirea lui Udo se aprinse.

— Udo, vrei să te duci până la maşină, să vezi dacă avem toate hărţile de care avem nevoie ? zise Wolf.

Cu un bombănit de dezamăgire, Udo se îndepărtă.

— Grăbeşte-te ! îi ordonă Wolf tinerei fete.

Ea strânse din dinţi.

— Aş cere prea mult dacă aş vrea să-mi schimb hainele fără martori ? întrebă ea.

— Da. Nu uita că ai încercat să telefonezi. Observ că trebuie să întăresc supravegherea.

El făcu un gest de nerăbdare.

— Dar grăbeşte-te odată ! Ţii neapărat să fie şi Udo de faţă ?

Cu toată asprimea din glasul lui, se simţea totuşi şi o oarecare politeţe rece care, în loc s-o li-

niştească, mai degrabă o făcea să-i fie şi mai teamă.

Îşi scoase rochia şi rămase în slip şi sutienul din dantelă transparentă. Înainte s-o vadă, simţi privirea lui Wolf aţintită asupra ei. Îl ura din tot sufletul pe acest om care-i viola intimitatea. Nu-l va ierta niciodată că o obligase să se dezbrace în faţa lui.

— Păstrează-ţi lenjeria, îi aruncă el. Celelalte îţi vor fi de folos mai târziu.

Mai târziu ? Dar cât timp aveau ei de gând s-o ţină prizonieră ?

Blugii îi erau prea strâmţi şi abia reuşi să le închidă fermoarul. Tricoul, de asemenea era prea mic, şi i se mula pe piept într-un fel aproape indecent. Dar măcar erau haine curate !

— Acum pune-ţi hanoracul !

Acesta, în schimb, era pătat de grăsime şi de cafea. Susan nu avea nevoie de oglindă ca să constate că era absolut de nerecunoscut.

Wolf întinse o mână şi ea se retrase, terorizată.

— Nu...

Fără să ia în seamă rugămintea ei, el îi smulse de la gât lănţişorul de aur de care era agăţată o cruciuliţă.

— Nu ! îl imploră ea. Este un cadou de la tatăl meu.

Acesta îi făcuse cadou cruciuliţa de ziua ei. Ideea că banditul ăsta i-o va lua îi era de nesuportat.

— Te rog, insistă ea.

Faţa lui Wolf era foarte aproape de a ei. O faţă cu trăsături bine conturate, aspre, neîndurătoare.

Fără să-şi dea seama, ea îi luă mâinile răpitorului ei într-un gest implorator.

— Te rog ! repetă ea.

Sub degetele ei, pielea lui Wolf era caldă. Deschise palma şi lăsă să alunece cruciuliţa de pe lănţişor, apoi i-o întinse.

— Mulţumesc ! exclamă ea. Oh, mulţumesc...

— Acum, vino.

Îi aruncă sacoşa în care nu mai era acum decât schimbul de lenjerie.

— Hai, repede !

Vocea lui era neutră. Expresia feţei nu reflecta nici o emoţie.

Bun, îi înapoiase cruciuliţa de aur. Dar acest gest era probabil calculat cu grijă. Spera ca astfel s-o facă să coopereze mai cu uşurinţă.

— Nu am pantofi, remarcă ea.

— În felul ăsta, n-ai să poţi fugi prea departe !

Udo se întoarse. Fără nici un pic de blândeţe, apucă braţul fetei şi o conduse afară. Soarele era sus pe cerul foarte albastru. Pantele înverzite ale Alpilor elveţieni, de obicei sinonime cu calmul şi liniştea, erau singurii martori ai acestei răpiri barbare.

Udo o forţă să meargă repede, şi pietrele ascuţite de pe drum îi răneau dureros tălpile goale.

Ea gemu de durere, dar Udo ridică din umeri.

— Lasă comedia ! Crezi că copiii din lumea a treia au pantofi ?

Lângă Mercedes se afla acum tras un camion pe care era înscrisă emblema „Motta", a celebrei îngheţate italiene.

„Camionul o fi furat ? se întrebă Susan. Sau doar machiat pur şi simplu ?"

Uşile din spate ale camionului erau larg deschise. Udo vru s-o împingă înăuntru, dar ea se zbătu. El trebui să folosească forţa ca s-o poată arunca în remorcă, şi Susan căzu cu capul înainte în mijlocul unor cutii de carton acoperite cu paie.

Observă într-un colţ o saltea peste care erau aruncate două pături.

Îngrozită, se întoarse spre Udo.

— Oh, nu ! Nu...

El închise uşile. Întunericul era total şi de data asta, nervii lui Susan cedară. Întotdeauna avusese fobia întunericului. Încă din copilărie, nu suporta să rămână în întuneric. Asta îi declanşa nişte crize cumplite de claustrofobie.

Începu să bată cu pumnii în uşile închise.

— Vreau să ies de aici ! Lăsaţi-mă de ies ! urlă ea.

Dar nu-i răspundea nimeni. O auzeau oare ? Probabil că nu, pentru că pereţii acestui camion frigorific erau foarte groşi.

Suspinând căută pe dibuite salteaua. După ce o găsi, se ghemui cu genunchii la gură, cu faţa ascunsă în palme.

Ce se va întâmpla cu ea ?

O vor ucide ? O vor tortura ? O vor umili ?

Revăzu în gând privirea lacomă a lui Udo şi se înfioră îngrozită.

Îi vor cere probabil tatălui ei o răscumpărare enormă. Era victima unei răpiri. O răpire de genul acelora care apăreau cu titluri mari în ziare şi ca evenimente la televizor.

Camionul începu să vibreze. Înţelese că pornise către o altă destinaţie.

CAPITOLUL III

Ghemuită pe saltea, în întuneric, Susan simțea cu tot corpul vibrația motorului camionului. Închisoarea ei mirosea a paie și a ciocolată. Dar, din fericire, înăuntru nu era nici prea cald, nici prea frig.

După toate spaimele prin care trecuse în ultimele ore, se afla într-o stare de nervozitate și de epuizare greu de descris.

Și apoi întunericul acesta ! Acest întuneric intens, total... Să fie aruncată în camionul ăsta, fără cea mai mică urmă de lumină, era pentru ea cea mai teribilă dintre torturi !

Deodată, pe plafon se aprinseră niște tuburi de neon. Ea ridică privirea.

— Domnișoară Cheyne ?

Susan încercă să se acomodeze cu lumina bruscă și căută să afle de unde se auzea vocea. Observă în sfârșit o mică grilă ce comunica probabil cu cabina șoferului.

— Domnișoară Cheyne ? Mă auzi ?

— Da. Vă rog ! Lăsați-mă să ies de aici !

— Din păcate, este imposibil.

Recunoscu vocea lui Wolf. Autoritară, tranșantă, cu intonații aspre, foarte virilă.

— Ești un... un monstru ! îl acuză ea.

Furia o sufoca.

— N-ai pic de milă ? Nici o urmă de omenie ? Răul pe care mi-l faci te lasă indiferent ? Și te-ai gândit măcar la reacția tatălui meu când va afla că am fost răpită ?

— Uită-te lângă saltea, reluă Wolf fără să pară că ar fi auzit-o. Vezi o sacoșă ? Deschide-o.

— Nu. Du-te dracului !

— Deschide-o !

Cu maxilarele încleștate, ea se execută. Găsi înăuntru o lanternă, câteva fructe, și un termos cu cafea. Dar ceea ce-i făcu cea mai mare plăcere fu un mic tranzistor.

— Bateriile din lanternă nu vor ține mai mult de patru-cinci ore. Așa că nu le risipi ! Călătoria va fi lungă. Nu vei fi prea curând eliberată, deci încearcă să fii răbdătoare. Te previn : nu încerca să atragi atenția țipând sau bătând cu pumnii în pereții camionului. De afară nu se aude nimic și te obosești de pomană.

Făcu o pauză, apoi continuă :

— M-ai auzit ? întrebă el.

Ea rămase tăcută.

— Acum voi stinge lumina, zise el. Nu o voi mai aprinde și nu voi mai folosi acest sistem de comunicare...

— Ești de o cruzime, de o...

— Nu este vorba de cruzime, domnișoară Cheyne. Ci de siguranță !

— Te rog, spune-mi ce i-ați făcut Magdei. Este... rănită ?

— Doar am legat-o ca s-o neutralizez. Fără să-i fac nici cel mai mic rău ! Acum încearcă să

te odihnești, domnișoară Cheyne. Ai nevoie după tot ceea ce ți s-a întâmplat.

Tuburile de neon se stinseră. Susan se grăbi să aprindă lanterna. Fascicolul slab de lumină o ajuta să-și domine teama.

— Cât îl urăsc pe acest Wolf ! se auzi ea spunând printre dinții strânși. Îl urăsc !

„Încearcă acum să te odihnești, ai nevoie după tot ce ți s-a întâmplat." Nici o clipă ea nu se lăsase înșelată de cuvintele lui ! Nu-i păsa lui nici un pic de ceea ce ar fi putut ea să simtă... Încercase doar s-o mai îmbuneze. O dată îmblânzită și ascultătoare, ea nu le va mai crea probleme răpitorilor ei.

El vorbea engleza cu un accent impecabil. Dar ea nu era sigură că e britanic. Poate neamț ?

„Are o mutră de gangster, de terorist... gândi ea. Și este evident că el e șeful. E și mai în vârstă decât ceilalți. Cu excepția lui Udo, care pare să fie însărcinat cu treburile ingrate. Are precis vreo treizeci de ani. Poate treizeci și cinci...

Din nou o cuprinse teama. Știa acum că oamenii care-o răpiseră erau în stare de orice. Chiar s-o omoare cu câteva gloanțe și să-i abandoneze corpul pe vreo stradă pustie...

Adunându-și tot curajul, stinse lanterna și deschise tranzistorul. Cu un pic de noroc, va putea auzi și va afla dacă dacă vestea răpirii ei devenise publică.

Se pare însă că nu era ora știrilor. Dar găsi un post ce difuza muzică lentă. Acesta avu ca efect să-i calmeze starea nervoasă în care se afla. Se ghemui iarăși pe saltea, cu micul tranzistor aproape de ureche.

Adormi curând, un somn greu fără vise. După vreo oră se trezi, mâncă o piersică și bău puțină cafea. Apoi adormi la loc.

★
★ ★

Motorul camionului se opri brusc și ea se trezi tresărind. Ascultă cu atenție. Ce se întâmpla ? Unde se aflau ?

La vreo stație de benzină ? Sau poate la frontieră ? Nu credea că ajunseseră la destinație ; Wolf îi spusese doar că voiajul va fi lung.

Unde o duceau ? În Germania ? În Franța ? În Italia ?

Înțelegea acum că răpitorii ei nu erau niște simpli gangsteri, ci teroriști adevărați. Unele aluzii făcute de Senta fuseseră destul de clare ! Era de asemenea vorba de un Comitet care se pare conducea toată organizația...

Se înfioră. Acești teroriști erau adevărați fanatici pentru care viața unui om nu reprezintă nimic.

„Trebuie să găsesc un mijloc de a fugi !“ gândi ea închizând ochii.

Camionul porni din nou, și orele se scurseră interminabile. La un moment dat se opri și după un oarecare timp, ușile se deschiseră.

Era noapte ; o adiere răcoroasă ajunse până la Susan. Mirosea bine, a iarbă cosită și flori... Se ridică în picioare și, cu un pas nesigur, se îndreptă spre ieșirea din închisoarea ei.

Wolf aştepta în mijlocul şoselei, foarte înalt, foarte suplu în blugii lui strâmţi şi în bluzonul de piele.

— E-n ordine ? o întrebă el.

— Nu mai pot...

El vru s-o ajute să coboare din camion, dar ea îi refuză ajutorul.

— Nu mă atinge ! Unde suntem ?

Ea privi în jurul ei şi observă că se aflau pe un drum de munte, în inima unei păduri de brazi.

— Unde suntem ? insistă ea.

— Aici.

Susan ridică din umeri. Puteau fi oriunde... În Italia, în Germania, ca şi în Austria sau Franţa.

Stele străluceau pe cer şi un corn de lună răspândea o lumină argintie peste întreg peisajul. Ramurile brazilor şopteau sub briza uşoară. Susan se întinse.

— În spatele acestui taluz există un pârâiaş, zise Wolf privind-o fix. Dacă vrei să te răcoreşti, acolo o poţi face liniştită.

Ea ridică mirată sprâncenele.

— Ai încredere în mine ?

— Nu mi-ar trebui mult timp să te găsesc dacă vei încerca să fugi !

Ea coborî în spatele taluzului. Acele de brad formau un fel de covor aspru sub tălpile ei goale. Într-adevăr, mai jos curgea un pârâiaş. În grabă, ea îşi făcu o toaletă rapidă în apa rece ca gheaţa.

Cu greu se hotărî să se întoarcă la camion. Să-l revadă pe Wolf ? Să-si regăsească temniţa cu mirosul ei dulceag de ciocolată ? Ce coşmar !

Urcă totuşi taluzul. Wolf era aşezat la volan. Deschise portiera de partea cealaltă.

— Vino aici o clipă.

— Nu, mulţumesc.

Prefera să rămână încă puţin la aer curat. Pe şosea, unde putea oricând să treacă vreo maşină... Şi atunci, ea va face semn, automobilistul va opri, iar ea va fi salvată.

— Vino aici ! îi ordonă el pe un ton ce nu admitea nici o replică.

De data asta, ea se supuse. În timp ce se străduia să urce în cabină, îşi zise că teroriştii aceştia tocmai erau pe cale s-o înveţe o lecţie : cum să supravieţuiască în cele mai vitrege condiţii...

Wolf îi prinse între degetele lui puternice bărbia şi o obligă să-l privească în faţă.

— E-n ordine, acolo în spate ?

— Da. Dă-mi drumul.

— Eşti foarte palidă.

Îi dădu drumul şi, pentru o clipă, îşi puse palma pe fruntea ei.

— Şi arzi.

— La ce te-ai fi aşteptat ? îi aruncă ea.

Îl privi drept în ochi. Oh ! De ce nu avea ea tot atâta forţă ca un bărbat ? Atunci s-ar fi putut lupta..

Plafoniera lumina trăsăturile dure ale lui Wolf, accentuând umbrele de sub pomeţi şi din jurul buzelor lui senzuale.

— Te aşteptai să fiu în plină formă după ce am fost tratată aşa cum ştii ? întrebă ea cu amărăciune.

— Nu, răspunse el pe un ton indiferent.

Aşadar, nu era în stare să simtă nici cea mai mică emoţie ? Să dea dovadă de un minim sentiment de înţelegere ?

El stinse plafoniera şi lumina argintie a lunii pătrunse în interiorul cabinei.

— Când vei lua legătura cu tatăl meu ? întrebă ea.

Ar fi vrut să poată vorbi pe un ton neutru, cu o voce stăpânită, dar iată că era gata să izbucnească în plâns.

— E mai bine să nu ştii nimic, domnişoară Cheyne.

— Oh ! Cum poţi fi atât de dur, de inuman ?

El o prinse de umeri şi o trase spre sine. Susan ar fi vrut să se elibereze, dar în loc de asta, începu să hohotească cu disperare pe pieptul lui puternic.

În sfârşit, îşi săltă capul şi-l respinse, ruşinată că se arătase atât de slabă. Se refugie la celălalt capăt al banchetei, cât mai departe de el.

— Ceea ce faci este demn de tot dispreţul ! Nu-ţi este ruşine ? exclamă ea ştergându-şi ochii. Să storci nişte bani de la un om care nu-ţi datorează nimic, care nu ţi-a făcut nimic, care...

— Cine-ţi spune că avem ceva cu tatăl tău ?

Îi întinse o căsoletă din plastic în care era un fel de salată pe bază de pui. Susan simţi că i se face greaţă.

— Mulţumesc, nu mi-e foame.

— Ţi-e foame sau nu ţi-e foame, nu-mi pasă, domnişoară Cheyne. Trebuie să mănânci.

Susan luă cu degetele o bucăţică de pui şi o frunză de salată.

„Dacă, din întâmplare, ar trece cineva pe drumul ăsta pustiu de munte, n-ar remarca nimic anormal. Doar un șofer cu „prietena" lui, o blondă spălăcită, într-un hanorac jegos..."

— Dacă-ți închipui că „Chemical Suisse" o să vă dea banii, îți faci iluzii ! Administratorii acestei societăți au, în loc de inimă, o casă de bani. N-ar da un ban nici ca să-și salveze mama !

— Domnișoară Cheyne, vreau să mă asculți cu atenție. Dacă dorești ca totul să decurgă bine, în propriul tău interes, ar trebui...

— Ah, vrei să spui că-ți faci griji pentru soarta mea ?

În clipa aceea descoperi cu surprindere că-i era foame. Niciodată o salată de pui nu i se păruse mai delicioasă !

— Ești în mâinile unei organizații care nu glumește cu prizonierii săi. Să nu-ți imaginezi că suntem niște amatori ! Unii din membrii acestei organizații sunt niște adevărate fiare. Dacă ți-aș povesti ce le-au făcut unora dintre victimele lor, ai încremeni de groază.

O clipă, se făcu liniște.

— În comparație cu bestiile astea eu sunt un adevărat mielușel, adăugă el.

— Mielușel ! repetă ea cu o ironie amară.

Se străduí să nu-i arate că fusese impresionată de cuvintele lui.

— Poate că ai o șansă să ieși din toată afacerea asta vie. Vie și nevătămată.

Ea se înfioră.

— Șansa asta, reluă el, ți-o ofer eu ! Dacă ții la viața ta, domnișoară Cheyne, fă ce-ți spun eu. Stai prin preajma mea. Înțelegi ?

Susan şovăi. Putea oare să aibă încredere într-un terorist ? Într-un ucigaş ? Totuşi, felul în care el îi vorbise reuşise să trezească în ea un ecou.

În orice caz, n-o să i-o mărturisească.

— Pari ceva mai puţin dezaxat decât ceilalţi, recunoscu ea din vârful buzelor. Dar ce organizaţie este asta, de fapt ? Sunteţi teroriştі ?

— Noi nu vrem să răspândim teroare. Vrem doar să aducem ceva mai multă dreptate în lumea asta.

— Punându-vă pe voi în afara legii ?

— Legile sunt făcute pentru cei bogaţi.

— Legile sunt făcute pentru toată lumea ! protestă ea.

— Nicidecum. Ele au fost inventate de cei puternici pentru a-i putea tiraniza mai bine pe cei săraci.

— Ce idee ! Te credeam în stare de mai multă judecată ! Cei...

— Societatea asta trebuie făcută bucăţi pentru a putea fi reconstruită mai bine.

— De unde ştii că societatea vrea să fie reconstruită ?

El ridică din umeri.

— Pentru tine, viaţa este foarte plăcută. Îi vezi doar părţile bune, fiind la adăpost de orice neplăceri, în vila ta luxoasă.

— Crezi că locuiesc tot anul la Zurich ? Te înşeli...

— În loc să studiezi în amănunţime peştişorii, ai putea să te apleci asupra sorţii fraţilor tăi, oamenii. Civilizaţia industrială distruge tot : băr-

bați, femei, copii. Mult mai sigur decât că poluează regiunile de coastă !

— Desigur, există multă nedreptate în clasele de jos, recunoscu Susan.

Oricum, genul acesta de discuțe nu o prea impresiona. Auzise de atâtea ori aceleași argumente prin restaurantele universitare !

— Dar asta nu justifică acțiunea voastră, reluă ea cu convingere. Voi credeți că veți rezolva problemele prin violență ? Niciodată violența n-a...

Se întrerupse însă brusc și-și trecu degetele printre scurtele ei șuvițe oxigenate.

— La ce bun să discutăm toate astea ? oftă ea. Oamenii de teapa voastră sunt opaci la logică, la rațiune.

Se întoarse spre el și-i susținu privirea.

— Nu cred în jargonul tău pseudopolitic, camarade Wolf ! Te doare-n cot de Marx și de asupriții acestei lumi. Tot ceea ce dorești de fapt, este să dai frâu liber instinctelor tale sadice torturându-i pe nefericiții care cad în ghearele voastre, și...

— Societatea este într-un război continuu. Privilegiații ca tine nu vor să-l ia în seamă, dar îl vor simți pe pielea lor. Acest război îl vom câștiga noi, domnișoară Cheyne, pentru că noi reprezentăm dreptatea.

El se uită la ceas.

— Gata cu vorbăria. Trebuie să pornim la drum.

Susan se crispă. Se temea să fie închisă din nou în întuneric.

Wolf oftă, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Războiul este cel ce face regulile. Nu eu!

— Îmi... îmi este teamă de întuneric, murmură ea, frângându-şi mâinile. Întotdeauna mi-a fost frică de întuneric! Te rog...

Îşi puse mâna pe braţul lui.

— Lasă-mă să stau aici.

— Imposibil.

— Îţi jur că...

— O să-ţi treacă prin cap un plan de evadare...

— Nu, eu...

— Voi fi nevoit să te fac să suferi. Nu.

O cuprinse disperarea când fu obligată să se întoarcă în temniţa ei. Mai trase o dată adânc aer în piept, apoi Wolf o ajută să urce în camion.

— Curaj, domnişoară Cheyne. Până acum, ai dat dovadă de multă putere. Încearcă să mai rezişti încă vreo câteva ore.

Uşile mari din spate se închiseră. Susan se târî până la salteaua ei şi se ascunse sub pături. Acum, se simţea îngrozitor de deprimată. Desigur, dăduse dovadă de mult curaj, dar asta fusese ca un fel de reacţie la ceea ce i se întâmplase. Căpătase parcă noi puteri şi fusese în stare să accepte totul.

Acum însă, dintr-o dată se prăbuşea. Înţelegea că nu avea nici o speranţă să iasă vie din această aventură.

Dar tatăl ei? Cum va reacţiona, oare? Probabil că aştepta lângă telefon, înspăimântat, torturat, neştiind dacă fiica lui este moartă sau este încă în viaţă...

Teroriştii probabil că cereau o răscumpărare. Dacă suma cerută era atât de mare încât ar fi însemnat ruinarea tatălui ei?

Strânse din dinți și răsuci butonul tranzistorului căutând un post. Auzea vorbindu-se franțuzește, apoi în germană... Puțin mai încolo, în italiană. Nu-și putea da seama deloc pe unde se aflau.

În întuneric, se auziră deodată notele pure ale unei sonate de Mozart. Închise ochii și încercă să se relaxeze.

Încet-încet începu să viseze cu ochii deschiși. Își imagină că nu se afla închisă în acest camion pornit spre o destinație necunoscută. ci undeva pe coasta Marii Britanii.

Aerul era proaspăt, cerul albastru. Respira cu poftă, în timp ce recolta probe pe care urma să le analizeze mai târziu.

Apoi se gând la Joe. Joe Dowson, cercetătorul cu prvirea lui tandră și zâmbetul îmbietor. Când ea plecase spre Zurich, el o condusese la aeroport. Și, pentru prima oară, o sărutase...

Simți un nod în gât, și lacrimile îi năvăliră sub pleoape.

„Nu-ți folosește la nimic să plângi" își zise ea.

Până acum, dusese o viață fără probleme prea deosebite. Wolf avea dreptate când îi spusese că ea face parte dintre privilegiații acestei lumi.

N-avea grija banilor, n-avea probleme de sănătate. Meseria ei pasionantă o făcea să petreacă o mare parte a zilelor în aer liber. Avea ocazia să întâlnească oameni interesanți.

Ca Joe Dowson, de exemplu...

Într-o fracțiune de secundă, toate astea dispăruseră, ca într-un coșmar.

Muzica se întrerupse o clipă pentru ştiri în limba italiană.

.....Susan Cheyne, fiica lui Christian Cheyne, directorul de la **Chemical Suisse** a fost răpită în dimineaţa aceasta de nişte necunoscuţi. Menajera, pe care un comisionar a găsit-o legată, nu a putut să dea o descriere a gangsterilor. Când a fost răpită, Susan Cheyne purta o rochie de in albă. Este o fată de douăzeci şi doi de ani, cu părul negru şi lung, cu ochii albaştri..."

Susan îşi ascunse faţa în mâini. Acum era departe de a corespunde cu descrierea ce i se făcuse !

Cu vocea lui monotonă, crainicul continuă să vorbească :

..... Nimeni până acum nu a revendicat această răpire. Se pare că nu s-a cerut încă nici o răscumpărare. Dar este posibil ca gangsterii să fi luat deja legătura cu domnul Cheyne, cerându-i însă să păstreze tăcerea asupra negocierilor. La origînea acestei răpiri ar putea fi mai multe organizaţii teroriste. Suspiciuni serioase planează asupra grupării „Zorile Roşii", formată din disidenţi ai „Brigăzilor Roşii", gruparea de tristă celebritate..."

După încă vreo câteva ştiri, crainicul spuse : „Aici Radio Piemontana. Bună seara !"

Se aflau deci în Piemont ? În Italia ? Doar dacă nu erau încă în partea Elveţiei în care se vorbea italiana.

Concentrându-şi atenţia, Susan reuşise să înţeleagă ce spusese crainicul într-o limbă care nu-i era totuşi familiară.

Dar se vedea bine că poliția era departe de adevăr. Schimbându-i înfățișarea, bandiții reușiseră o lovitură de maestru. Nimănui nu-i va trece vreodată prin minte să facă vreo legătură între micuța blondă îmbrăcată în blugi și un hanorac jegos și fata brunetă cu ochi albaștri, într-o elegantă rochie de in !

CAPITOLUL IV

Când uşile camionului se deschiseră din nou, era deja ziuă.

Susan se sculă clipind des, orbită de lumina bruscă. Cu un mers nesigur, se îndreptă spre uşă.

— Unde... unde ne aflăm ? bolborosi ea.

— Am ajuns.

Wolf o ajută să coboare. Ea închise ochii, atât de mult o supăra lumina soarelui. Era frântă, epuizată, literalmente lipsită de orice putere.

Afară era o vreme minunată. Soarele strălucea deja sus pe cerul albastru. Împrejur, totul era pustiu. Cât vedeai cu ochii, doar dealuri înverzite.

Se vedea doar o singură casă : cea în faţa căreia se oprise camionul. Era vorba de o casă de fermă, cu acoperişul de ţiglă, înconjurată de chiparoşi înalţi.

„Un peisaj foarte italienesc", remarcă Susan.

Pe camion nu se mai afla emblema „Motta". Aceasta fusese înlocuită cu plăci roşii şi galbene pe care scria : „Di Bari Prodotti Agriculturali".

Dar Susan n-avu timp să-şi prelungească investiţiile. Cineva îi răsuci fără blândeţe braţul la spate, apoi o împinse spre casă.

Se întoarse cu disperare spre Wolf, dar acesta nici măcar n-o privea.

Senta fu aceea care-o întâmpină înăuntru.

— Bună ziua, **liebchen !** îi aruncă ea cu ironie.

Probabil că ajunsese mai înainte venind cu mașina pe vreun alt drum. Ținea cu ambele mâini un pistol negru care i se păru enorm Susanei.

În fața unui perete gol văruit simplu fusese așezat un scaun.

— Puneți-o aici, le zise ea celor doi bărbați care-o încadrau pe Susan.

Iar pe aceasta din urmă o întrebă :

— Ei, ai călătorit bine, burghezo ?

— Excelent, mulțumesc.

Și fără să-și dea seama, adăugă :

— Wolf a fost foarte amabil.

În ochii de o culoare foarte deschisă ai Sentei scânteie furia. Făcu un pas înainte și o pălmui violent pe Susan. Aceasta abia dacă simți lovitura. Devenise oare insensibilă la violențele fizice ?

Așadar, exista o fisură în armura Sentei ? Cine ar fi crezut că tânăra teroristă cu instincte sadice era îndrăgostită ?

Unul dintre bărbați îi puse pe cap o perucă brunetă care semăna vag cu părul ei pe care i-l sacrificaseră în ajun.

Ce voiau de fapt ?

— Acum, fixează drapelul în spatele ei, ordonă Senta.

Era vorba de o fâșie lată de pânză albă pe care era desenată o stea roșie.

„Zorile Roșii, lupta continuă", citi Susan.

Senta lăsă jos pistolul şi puse mâna pe un Polaroid. Flashul o orbi pe tânăra fată. După câteva clipe, Senta îi arătă fotografia pe care avusese grijă s-o ţină cu o batistă pentru a nu lăsa amprente.

— Nu-i rea, nu-i aşa, **liebchen ?**

Susan îşi recunoscu faţa trasă şi obosită. Pe fotografie, peruca dădea impresia că este într-adevăr părul ei. Iar Senta nu-i fotografiase decât capul. Aşa că era imposibil să se ştie că ea nu mai purta hainele ce corespundeau descrierii făcute de poliţie.

„Sunt isteţi !" gândi Susan cu disperare.

— Draco ! strigă Senta.

Apăru un bărbat de vreo patruzeci de ani. Era enorm, clădit ca un buldozer, cu nişte mâini late ca lopeţile. Susan se înfioră când întâlni privirea ochilor lui mici, adânc înfundaţi în orbite, sub nişte sprâncene groase, stufoase.

— **Avanti !**

El o împinse în încăperea alăturată. După ce ridică un capac în podea, o forţă să coboare treptele ce duceau spre pivniţă.

Iarăşi va rămâne în întuneric ? Simţi imediat un miros de mucegai, de aer închis, de legume putrede, de praf...

O cuprinse teama. O teamă vecină cu panica... Draco o împingea printre două rânduri de butoaie. În ciuda groazei care pusese stăpânire pe ea, mai păstra încă o oarecare capacitate de analiză.

Bărbatul acesta neras era diferit de ceilalţi, gândi ea. Ea nu părea să aibă nici o motivaţie politică. Era un neciopliţ, poate proprietarul acestei

ferme izolate, care acceptase să adăpostească grupul în schimbul unei sume frumușele de bani.

O ușă îngustă, ingenios ascunsă în spatele unui vechi cazan de baie, dădea într-o încăpere întunecată. Susan ghici că aceasta era temnița ei...

Draco o aruncă pur și simplu înăuntru, apoi trânti ușa, o încuie și, ca măsură de precauție, trase în fața ei un obiect greu.

Susan se lăsă să alunece pe pământul bătătorit, zguduită de un hohot de plâns. Își ascunse fața în mâini.

Iarăși se afla în întuneric... Un întuneric intens. Și de data aceasta, nu mai avea nici măcar lanterna sau aparatul de radio. Lăsase toate acestea în camion.

Încercă să-și stăpânească plânsul. La ce bun să se lase cuprinsă de disperare ? Va trebui să se controleze, și totuși, niciodată nu se mai simțise atât de singură, atât de vulnerabilă. Era în întregime la bunul plac al bandiților care-o răpiseră. Aceștia puteau s-o tortureze în voie, chiar s-o omoare.

Se ridică încetișor. Ce să facă ? Să încerce să scape din această temniță ? Știa dinainte că nu era cu putință. Să țipe ? Cine ar auzi-o ?

Exploră pe bâjbâite încăperea și într-un colț dădu peste o saltea. La celălalt capăt, găsi o sticlă de plastic cu apă și un lighean, tot din plastic.

Deodată, simți o rază de speranță. Dacă au fotografiat-o, o făcuseră cu siguranță pentru a încasa răscumpărarea și, astfel, pentru a o elibera. Poate că în curând va vedea ușile temniței ei deschizându-se...

★
★ ★

Dormea, când cineva trase zăvorul. Deasupra capului ei se aprinse un bec protejat de o grilă din sârmă zidită în pietrele ce constituiau bolta acestei pivnițe.

„Probabil pentru a mă împiedica să-l sparg și să-mi tai venele !“, gândi ea cu amărăciune.

Wolf împinse ușa, aducând o tavă.

— Prânzul tău ! o anunță el.

Susan își trecu mâna printre șuvițele-i scurte, decolorate. Cât de murdară se simțea... Ce n-ar fi dat să poată face o baie și să se spele pe cap !

— Mănâncă ! zise Wolf. Probabil că ești moartă de foame.

Îi întinse o farfurie cu spaghete în sos de roșii.

— Mănâncă, repetă el.

Ea se supuse, examinându-l discret pe Wolf printre genele lăsate. Acum era îmbrăcat în pantaloni negri din catifea reiată, care-i puneau în valoare șoldurile înguste și picioarele lungi și musculoase. Tricoul, negru de asemenea, părea să se muleze ca o a doua piele peste pectoralii și bicepșii lui.

Se răsese. Probabil că el făcuse chiar și un duș !

— Aș vrea să mă spăl, murmură Susan. Se poate să folosesc și eu o baie ?

— Nu.

— Nu ? repetă ea. Așa, nu, pur și simplu ? Camaradul Wolf a hotărât ca prizoniera să rămână murdară... Este necesar pentru cauza „Zorilor Roșii ?“

— Încearcă să fii răbdătoare, domnișoară Cheyne.

— Te rog, fără „domnișoară Cheyne", camarade Wolf ! Având în vedere împrejurările, este puțin ridicol, nu ți se pare ?

El oftă.

— Ascultă... Susan. Dacă insiști, poți urca să faci o baie. Dar te previn, acum este de gardă Draco. L-ai văzut deja, nu ? Ursul acela neras care nici nu-și cunoaște forța ?

— Da... murmură ea.

— El va fi cel ce te va însoți în baie, dacă ții neapărat să-ți faci toaleta acum.

— În baie ? repetă ea.

— Bineînțeles !

Expresia neîncrezătoare de pe fața tinerei fete îi smulse o schiță de zâmbet.

— Draco este un impulsiv. Niciodată nu știi cum va reacționa. Dacă aș fi în locul tău, aș aștepta să fac baie când va fi Senta de gardă.

Susan se mulțumi să dea din cap fără să spună o vorbă.

La gândul că ar trebui să se dezbrace în fața acestei brute de Draco, îi pieri orice chef de a mai face baie.

O carafă cu vin însoțea farfuria de spaghete. Wolf îi turnă într-un pahar pe care ea îl bău dintr-o dată.

— Vei putea să faci mâine o baie, zise el.

Și se așeză la celălalt capăt al saltelei.

— Părerea mea este că merită să aștepți, adăugă el.

Fără să spună un cuvânt, Susan îl privi cu atenție. Bărbatul acesta degaja o formidabilă im-

presie de autoritate. În același timp — ceea ce ea refuzase să recunoască până acum — era atât de seducător ! Cu trăsături bine conturate, cu bărbia voluntară, cu ochii lui verzi și părul negru tuns curt. trebuie să fi avut un succes nebun la femei.

„Este pentru prima oară când întâlnesc un bărbat cu o asemenea personalitate" gândi Susan.

Roșie, stupefiată de întorsătura pe care-o luau gândurile ei. Iată că se lăsa tulburată de aspectul fizic al bărbatului care o răpise cu scopul de a stoarce o sumă considerabilă de bani de la tatăl ei, sub vagi pretexte politice din care ea nu credea o iotă !

Privirile li se întâlniră. Susan își plecă ochii pentru a-i evita privirea. Roșea din ce în ce mai tare. și inima i-o luase razna.

— De ce îți arăți fața în prezența mea ? îl întrebă ea. Dacă într-o zi mă veți elibera, eu o să te descriu cum arăți. Asta nu te îngrijorează ?

Cu un râs forțat, ea adăugă :

— Doar dacă n-aveți nici o intenție să mă eliberați !

— Noi luptăm pentru o cauză dreaptă, începu el să vorbească cu emfază.

— De asta, dă-mi voie să mă îndoiesc !

— Nu suntem criminali, continuă el. Nu avem nevoie să purtăm măști.

— Răpind oameni nevinovați, voi credeți că acționați pentru binele tuturor ? Totuși, morala cea mai simplă condamnă acțiunile voastre !

— În numele revoluției, totul este permis.

Stupefiată, Susan se mulţumi să dea din cap. Nu-i venea să creadă ce auzise. Wolf credea oare cu adevărat tot ce spusese ? Părea neverosimil ca un om inteligent să se lase convins de asemenea teorii !

— „Zorile Roşii" acţionează în numele proletariatului zdrobit de o mână de exploatatori ! Mai adăugă el.

— Crezi că proletariatul ar aplauda cu entuziasm dacă ar şti atrocităţile pe care le comiteţi în numele lui ? Aş băga mâna-n foc că nici un muncitor, nici o muncitoare nu v-ar susţine. Trebuie să fii nebun să gândeşti astfel !

— Proletariatul ne susţine, o asigură el. Fără sprijinul lui, „Zorile Roşii" n-ar avea nici o raţiune de a exista. Sunt mulţi care visează la o nouă societate, la un viitor plin de speranţe...

Dădu din cap şi repetă :

— Da, sunt mulţi ! Mult mai numeroşi decât îţi închipui.

— Pentru că aţi reuşit să le otrăviţi minţile cu teoriile voastre tulburi. Dar n-aţi putut să-i ameţiţi decât pe cei mai slabi, nişte nenorociţi care nici nu ştiu ce e cu ei şi se agaţă de orice, chiar dacă nu înţeleg nimic !

El aplaudă.

— Bravo ! exclamă, sarcastic. Aşadar, există un embrion de gândire politică în căpşorul ăsta !

— Eu detest violenţa ! declară ea cu convingere. Şi când spun asta, nu exprim o părere politică, ci pur şi simplu o gândire umanitară. Sunt om de ştiinţă. Nu sunt un monstru capitalist !

— Aşa este, eşti un om de ştiinţă !

Şi, fără să stea prea mult pe gânduri, el cită :

— „Toate aceste rezultate pun în evidenţă o creştere îngrozitoare a concentraţiei de mercur în jurul estuarelor şi..."

— Mi-ai citit ultimul raport ! strigă ea. S-ar zice că l-ai învăţat chiar pe dinafară.

În mod ciudat, frazele acestea tehnice păreau mult mai la locul lor în gura lui Wolf decât jargonul lui pseudo-politic.

— Înainte de a face o răpire, noi studiem foarte atent tot ceea ce priveşte...

— ... victima, încheie Susan în locul lui.

Wolf îşi strânse buzele.

— Sunteţi puternici ! recunoscu ea. Mult mai puternici decât credeam. Eu vă consideram o bandă de smintiţi...

— Înaintaşii noştri erau mai puţin iscusiţi. Cei din „Brigăzile Roşii" şi din banda lui Baader au făcut numeroase greşeli. Cu toate acestea, ei au fost cei ce ne-au arătat calea.

— De ce m-aţi ales pe mine ? Ce v-am făcut ? Ce v-a făcut tatăl meu ?

— Dar tu eşti ţinta ideală ! Nu-ţi dai seama ?

— Nu...

— Mai întâi, eşti foarte frumoasă...

Complimentul acesta neaşteptat o tulbură.

— Frumuseţea ta ne va aduce ceva mai multă publicitate. Pe de altă parte, mama ta este moartă, şi eşti unicul copil. Tatăl tău va fi mult mai cooperant astfel decât dacă ar avea... să zicem, vreo cinci-şase copii.

O furie oarbă o cuprinse pe Susan. Se repezi la Wolf, cu unghiile înainte. El însă o imobiliză fără mare greutate. Ea luptă câteva momente, apoi se trase spre spate, obosită.

— Eşti un monstru, murmură ea.

— Nu. Doar un profesionist.

Îi dădu drumul şi continuă pe un ton de conversaţie :

— Alegerea noastră a fost, de fapt, motivată de altceva. Legăturile tale cu „Chemical Suisse", de exemplu. „Chemical Suisse" este unul din cei mai mari fabricanţi de arme din Europa.

O flacără îi însufleţi privirea.

— Ar trebui să fii mândră de tine, Susan Cheyne ! În mod indirect, vei participa şi tu la ruinarea sistemului capitalist.

Se ridică şi continuă :

— Mă crezi un monstru. Nu-ţi cer să mă înţelegi, nici să înţelegi raţiunile luptei mele. Aminteşte-ţi însă de ceea ce ţi-am spus în camion, Susan ! Singura ta şansă de a ieşi vie şi nevătămată din această aventură, sunt eu ! Să nu faci nimic, să nu ceri nimic atâta vreme cât eu nu sunt aici. Încearcă să ţii minte asta !

Fără să mai aştepte răspunsul ei, el luă tava. Apoi, cu vârful degetelor, îi atinse părul. Nu era cu adevărat o mângâiere, dar ca se înfioră.

— Curaj, omule de ştiinţă ! îi spuse el cu blândeţe.

Câteva clipe mai târziu, uşa se închise în urma lui.

„Ce om ciudat ! gândi ea. Cât ai zice peşte, fanaticul revoluţionar se transformă în umanist..."

Susan îşi muşcă buzele.

„Poate că este nebun ? Nu așa se întâmplă în schizofrenie ? Așa-zisele reacții „în dinți de ferăstrău"... Atenție, fato ! Să nu cumva să-l subestimezi !"

Înghiți în sec, revăzând în minte fața bronzată a lui Wolf, extraordinarii lui ochi verzi, mușchii puternici... Era evident, bărbatul acesta o atrăgea fizic.

Cu un oftat, se întinse pe saltea. Se simțea murdară, un pachet de nervi, epuizată. Și cât de incomozi erau blugii ăștia strâmți !

— Ce plictiseală ! murmură ea.

Minutele se scurgeau atât de încet... În plus, pentru că nu avea ceas, nu putea măsura timpul. Cu atât mai mult cu cât era lipsită de orice punct de reper care ar fi reprezentat ziua și noaptea. Dacă ar fi existat măcar o lucarnă la temnița asta...

— Asta e ! exclamă ea deodată.

Fără să stea prea mult pe gânduri, își scoase blugii și oftă îndelung, ușurată, când rămase doar în tricou și slip.

Se așeză turcește la capătul „patului" său și simți în clipa aceea ceva tare sub genunchi. Când puse mâna, își dădu seama că este micul tranzistor pe care-l avusese în camion. Wolf i-l adusese ?

★
★ ★

A doua zi dimineața, Senta apăru cu o ceașcă de cafea și puțină pâine.

O privi în tăcere cum mănâncă. În pantalonii ei kaki și cămașa de aceeași culoare, cu centura

lată de piele şi pistolul-mitralieră, părea că pleacă la război...

Când auzise zăvorul trăgându-se, Susan se grăbise să ascundă radioul. Acum se felicita pentru această idee. Senta era suficient de sadică pentru ca să i-l ia !

— Foarte bine, **liebchen**, făcu Senta văzând-o pe prizonieră înghiţind şi ultima bucăţică de pâine. Acum că ţi-ai umplut burta, vino !

— Unde ?

— Să-ţi satisfaci instinctele tale burgheze de curăţenie.

Ridică din umeri, şi continuă :

— Dacă era după mine, te-aş fi lăsat să zaci în jegul tău. Dar se pare că trebuie să te speli.

Una în urma celeilalte, ieşiră din pivniţă. În încăperile mari mobilate fără gust, soarele pătrundea în valuri. Susan privi cu disperare cerul albastru şi colinele înverzite din depărtare. Oh ! Să fii liber şi să respiri adânc aerul proaspăt al dimineţii, să alergi fără griji pe pajiştile înflorite...

Senta o obligă să înainteze înfigându-i în coaste ţeava armei.

— Hai, urcă ! îi aruncă ea din josul scării.

Aşa cum se aşteptase Susan, baia nu era mobilată mai cu gust, mai modern decât restul casei. Dar se pare că anticul cazan încălzit cu gaze funcţiona. Descoperi pe un scaun un prosop mic alb, alături de sacoşa pe care Wolf i-o dăduse înainte de a porni în această interminabilă călătorie cu camionul.

Se repezi s-o deschidă şi fu încântată să găsească lenjeria curată de corp pe care ea o lăsase.

Mici amănunte de acest fel deveniseră acum atât de importante pentru ea ! Cu câteva zile înainte, i-ar fi fost silă să pună pe ea haine purtate de altcineva. Acum însă, prioritățile erau cu totul altele.

— Ai o jumătate de oră, îi spuse Senta.

Lăsă ușa deschisă și trase un scaun în dreptul ei, pe care se instală.

— Să știi că te supraveghez ! mai zise ea, punându-și arma pe genunchi.

„Mi-e indiferent !“ gândi Susan.

Ignorând-o complet pe Senta, deschise la maximum robinetele. Apa începu să umple cada largă.

Se îndreptă spre chiuvetă și-și privi imaginea în oglinda de deasupra. Avu un șoc. Uitase că acum era o blondă cu părul scurt...

Fața, în schimb, nu se schimbase prea mult. Poate că ochii îi erau ceva mai încercănați ? Dar pielea îi dădea totuși o mină bună.

Dacă va mai zăbovi mult în pivnița asta, va deveni curând foarte palidă ! Și culoarea neagră nu va întârzia să apară la rădăcina părului...

Umplu chiuveta cu apă și-și puse la înmuiat blugii și tricoul. Apoi le săpuni cu putere. Îi va da voie Senta să le întindă afară ? Era soare și în câteva ore ar putea fi uscate.

— Ce burgheză ești ! îi aruncă Senta cu dispreț.

Susan se întoarse spre ea. Deodată, se simți foarte vulnerabilă, îmbrăcată doar în slip și sutienul ei din dantelă transparentă. Cu atât mai mult cu cât Senta ținea mereu arma îndreptată spre ea.

— De ce mă urmărești ? întrebă Susan în timp ce-și limpezea pantalonii.

Faţa Sentei se schimonosi de ură.

— Urăsc ceea ce reprezinţi tu. Banii, privilegiile, aroganţa, corupţia.

— Eu ? Reprezint eu toate astea ? Eu muncesc ca să trăiesc, ca toată lumea.

Senta nu-i răspunse. Cada se umpluse de acum. Fără să şovăie, Susan se dezbrăcă de tot şi se cufundă în apa caldă.

Robinetele se aflau în spatele ei, dar prefera aşa. În felul acesta, n-o mai vedea pe Senta.

Reuşi chiar să se spele pe cap. Ce lux după ce fusese nevoită să poarte aceleaşi haine şi ziua şi noaptea...

Îşi spălă apoi lenjeria. Se întinse cu un oftat de plăcere, privind pătratul de cer albastru ce se zărea prin fereastră.

— Aţi luat legătura cu tatăl meu ? Trebuie să fie înnebunit de îngrijorare !

— N-ai dreptul să pui întrebări.

Senta rânji.

— Şi să nu mă crezi proastă, **liebchen** ! În familiile din clasa ta socială, nu există tandreţe sau dragoste, toată lumea o ştie !

— Sigur, toată lumea o ştie ! făcu Susan cu ironie.

— Tatăl tău are o amantă ! îi aruncă Senta. O femeie întreţinută.

După o clipă de tăcere, Susan murmură :

— Tu-mi aminteşti de cineva, Senta.

— De cine ?

— De o colegă de clasă.

O revăzu în minte pe aceasta din urmă. Ca şi Senta, Greta era blondă, dar în loc să fie de cu-

foare deschisă, ochii ei erau ca două bucățele de cărbune.

— Se numea Greta Lang, și întotdeauna îi bârfea pe părinții celorlalți copii. Niciodată nu era mai fericită ca atunci când povestea cele mai cumplite orori...

— Și ?... întrebă Senta, cu ochii micșorați.

— Nimeni n-o lua în seamă. Toată lumea știa că propriii ei părinți nu o iubeau. Divorțaseră, și nici unul nici celălalt nu se ocupa de ea. Încerca și ea să se răzbune cum putea.

Senta pălise și, pentru o clipă, Susan crezu că o va lovi.

— Foarte interesant, se mulțumi ea să spună.

Susan se hotărî în sfârșit să iasă din cadă. Îi arătă Sentei rufele spălate.

— Unde să le usuc ?

— Tu ai vrut să-ți speli hainele. Acum, pune-ți-le.

— N-aș putea să le întind la soare vreo oră-două ? întrebă ea fără prea mari speranțe.

Se aștepta la un răspuns negativ. Spre marea ei surpriză, Senta încuviință din cap.

— Bine ! O să-ți arăt unde să le întinzi. Și o să poți să stai o jumătate de oră la soare. Pune-ți pe tine doar lenjeria spălată. Se vor usca astfel repede.

Susan se întrebă dacă auzise bine. Chiar era Senta cea care-i făcea asemenea propunere ? I se părea prea frumos ca să fie adevărat... Dar o asemenea ofertă nu se refuza !

De ce această bruscă schimbare de atitudine ? O fi fost Senta mișcată de ceea ce povestise ea despre Greta Lang ?

Fără să stea prea mult pe gânduri, îşi puse slipul şi sutienul. Aşa cum erau, păreau transparente. Dar Senta avea dreptate, se vor usca repede.

Urmând instrucţiunile paznicului ei, Susan îşi întinse hainele pe o sârmă şi le prinse cu cârlige de rufe.

— Poţi să rămâi aici ! ! îi spuse tânăra teroristă.

Susan nu se lăsă rugată. Se întinse pe iarbă şi-şi oferi trupul razelor arzătoare ale soarelui.

Senta se dusesese să se aşeze la umbra terasei.

„Cu tenul ei palid, biata de ea se teme probabil de soare, îşi zise Susan. Dacă s-ar expune ar deveni cu siguranţă roşie ca un rac !"

Senta îşi luase un talkie-walkie şi vorbea cu cineva în italiană.

„Un control de rutină, desigur" îşi zise Susan, întorcându-se pe partea cealaltă.

Trebuia să profite la maximum de aceste minute în aer liber. Curând va trebui să se întoarcă în pivniţa ei...

Soarele îi va decolora şi mai mult părul. Din oxigenat, va deveni platinat... Poate că asta avea în cap Senta ?

„Nimeni nu mă va mai recunoaşte ! Nici măcar Joe.."

Lângă ea apăru o umbră. Cu un uşor oftat de plăcere, ea se întoarse pe o parte. Apoi se ridică brusc în şezut, îngrozită.

Draco se afla în faţa ei. O licărire îngrijorătoare sclipea în ochii lui mici, în tmp ce o devora cu privirea.

Susan sări în picioare.

— Stai !

Draco o prinse de mână şi o obligă să se întoarcă cu faţa spre el. Îşi aruncă departe pistolul! Mormăia ca un animal. Ochii lui porcini o măsurau pe Susan din cap până-n picioare, în timp ce respiraţia lui devenea din ce în ce mai gâfâită.

— Senta ! strigă Susan cu disperare.

Privi spre casă. Dar Senta dispăruse...

Într-o străfulgerare, înţelese de ce tânăra teroristă fusese atât de îngăduitoare şi o lăsase să iasă ! După aceea, îl anunţase pe Draco prin talkie-walkie. Şi acum, probabil că pândea scena de la una din ferestre.

Senta o făcea să plătească scump povestea ei despre Greta Lang !

Susan se zbătea din toate puterile. Dar Draco o trăgea spre el cu o forţă incredibilă.

— Rezistă-mi ! mormăi el trimiţându-i în faţă respiraţia urât mirositoare. Rezistă-mi ! Îmi place asta ! Dar eu sunt stăpânul aici. Înţelegi ?

Îi sfâşie cu o mişcare bruscă sutienul subţire. Îngrozită, Susan urlă.

Râzând, Draco o aruncă pe iarbă şi se repezi peste ea.

— Nu ! strigă ea cu disperare. Nu !

Râsul lui Draco îi răsună în urechi. Cu o mână, el îi imobiliză ambele mâini. Cu cealaltă, îi cuprinse sânul.

Mormăia din ce în ce mai puternic. Lividă de spaimă, Susan continua să se zbată şi să urle. Dar îşi dădea seama că rezistenţa ei disperată nu-i folosea la nimic.

Ce-ar fi putut ea face împotriva acestei brute dezlănţuite ?

CAPITOLUL V

Brusc, Draco îi dădu drumul. Pe jumătate inconştientă, Susan se ridică puţin şi, instinctiv, îşi acoperi pieptul cu mâinile.

Ceva mai departe, Wolf îl snopea în bătaie pe Draco. Acesta, buimăcit, căzu în iarbă şi Wolf veni spre tânăra fată.

— Voia... voia să mă violeze... bolborosi ea.

Cu braţele încrucişate pe piept, Wolf se întoarse cu faţa către Draco.

— Intră înăuntru, îi ordonă el Susanei.

Îi vorbise totuşi pe un ton calm. Vocea lui însă izbucni ca o lovitură de bici când i se adresă lui Draco în italiană. În loc să-i răspundă, acesta se mulţumi să scuipe dispreţuitor şi să se îndepărteze încet.

Părea furios, dar mai ales frustrat. O privi lacom pe Susan care se îndrepta grăbită spre casă, fără s-o piardă din ochi. Apoi îşi luă revolverul pe care-l aruncase în iarbă mai devreme. Îl prinse de ţeavă ca pe o măciucă şi se pregătea să-l lovească în cap pe Wolf.

— Atenţie ! strigă Susan.

Deja Wolf eschivase lovitura. Cu supleţea unui leopard, se repezi asupra lui Draco şi-i expedie

un pumn în falcă de-l făcu să cadă ca un sac greu la pământ. Sângele i se prelinga pe bărbie. Începu să înjure în italiană. Cu ochii aruncând fulgere, Wolf înaintă din nou spre el.

„O să-l omoare" gândi Susan cuprinsă de panică.

Nu putea să suporte violența. Și brusc, pedeapsa pe care o primea Draco i se păru prea dură.

— Încetează ! strigă ea. Nu mi-a făcut nici un rău !

Draco se ridicase. Se aruncă asupra lui Wolf cu pumnii înainte. Dar acesta, cu multă agilitate, sări deoparte și reuși să-i administreze o nouă lovitură de pumn italianului, cu o asemenea forță încât acesta se prăbuși ca un bolovan, de data asta scos din circulație. Sângele continua să-i curgă din nas și din gură.

— L-ai omorât ! îl acuză Susan pe Wolf.

Acesta îl întoarse pe țăran cu piciorul. Apoi ridică din umeri.

— Nu-ți face griji, mâine va fi pe picioare. Du-te și adună-ți hainele. N-o să-i plângi de milă acum ăstuia, totuși !

Cu privirea plecată, ea își adună de pe sârmă blugii și tricoul, încă ude. Tremura din tot corpul, strângând la piept grămăjoara de haine. Era reacția la încercarea prin care tocmai trecuse...

Dacă Wolf n-ar fi apărut la timp, în ce stare s-ar fi aflat ea acum ?

Senta ieși pe terasă, mai palidă ca niciodată. Wolf o privi țintă.

— Încă una din ideile tale ? îi aruncă el.

— Eu... eu nu eram aici, bolborosi ea evitându-i privirea.

Părea un copil prins că greșise.

— M-am dus să-mi iau un pahar cu apă, și...

Wolf ridică din umeri.

— Ea... probabil că ea l-a provocat ! se bâlbâi Senta.

Wolf îi luă arma din mână și o aruncă pe dalele terasei.

Senta îndreptă un deget acuzator în direcția captivei.

— Ea trebuie să-l fi provocat ! repetă Senta cu o voce ascuțită. Privește-o, nenorocita asta de...

Nu apucă să spună mai mult. Wolf o pălmui cu putere. Câteva picături de sânge își făcură apariția pe buzele ei și se trase înapoi protejându-se cu brațul, vizibil terorizată.

— Te rog... murmură Susan. Fără alte violențe, te rog...

Ea era vinovată pentru tot ce se întâmpla. Dacă nu i-ar fi vorbit Sentei despre Greta Lang, niciodată acesteia nu i-ar fi venit ideea să se răzbune.

— Este... este un pic și vina mea, se auzi ea spunând.

Wolf o privea pe Senta disprețuitor. Nici n-o auzise.

— Este o greșeală să amesteci munca și sentimentele personale. N-ai învățat încă asta ?

— Dar tu ? replică Senta.

— Eu ?

— Da, tu ! șuieră ea. De ce trebuie s-o protejezi ? Chiar a recunoscut că e vina ei. Ai auzit-o

la fel de bine ca şi mine. Ea l-a provocat ! Şi pe mine m-a provocat. Este duşmanul nostru, şi...

Wolf îi tăie vorba.

— „Zorile Roşii" este o organizaţie politică secretă. Noi nu torturăm, nu violăm. Pe ce ton trebuie să ţi-o spun ca să înţelegi odată ? Este a doua oară când te prind că greşeşti. Te previn. A treia oară, nu te voi mai ierta.

Senta îşi îndreptă spatele.

— Am înţeles, camarade Wolf. Ştiu cât eşti de nemilos. Ai reputaţia de a fi un dur, foarte dur. Mai dur cu prietenii tăi decât cu duşmanii !

— Spui copilării !

Senta se înfipse şi mai bine pe picioare.

— Eu ar fi trebuit să răspund de această operaţiune. A trebuit să apari tu, tocmai în momentul când urma să punem totul în practică !

O privi cu dispreţ pe Susan care continua să tremure.

— Mă întrebam de ce ai vrut neapărat să te ocupi tu de răpire când totul fusese prevăzut altfel. Acum ştiu !

Îl privi, râniind sardonic.

— Aşadar îţi plac mic-burghezele, camarade ? Vezi nişte picioare bronzate şi ţi-ai pierdut capul ? Acum, tu eşti cel care greşeşte ! Tu eşti cel care a uitat principiile „Zorilor Roşii" ! Eşti...

— Nu taci ? o întrerupse Wolf.

— Voi repeta ceea ce tocmai am spus, cuvânt cu cuvânt, Comitetului ! strigă ea. Le voi spune că asasinul lui Johann Weiss îşi consacră acum energia pentru a o proteja pe o reprezentantă a clasei care ne asupreşte !

Ochii ei foarte deschişi scânteiau de ură.

— Dar ce naiba ţi-a făcut ? A reuşit să te vrăjească ?

Wolf izbucni în râs.

— Proastă eşti, Senta !

— Atunci, de ce eşti atât de slab când e vorba de ea ?

De data asta, nu mai acuza. Vorbea pe un ton plângăreţ, aproape implorator.

— Lieber Wolf, ea reprezintă tot ceea ce noi ne-am jurat să distrugem !

Un zâmbet apăru pe buzele teroristului.

— Încep să înţeleg... Eşti cumva geloasă, micuţa mea Senta ?

Şi o trase spre el.

— De ce ai vrut să fii tu cel care comandă această operaţiune ? insistă ea.

Fără prea multă convingere, încerca să-l respingă.

— Ţi se pare frumoasă, burgheza asta ? Tu...

Buzele lui Wolf se lipiră de ale ei, făcând-o să tacă. Susan întoarse capul, scârbită.

„Nişte animale“ gândi ea.

Îşi puse palmele peste urechi ca să nu mai audă gemetele de plăcere ale Sentei.

Îi reveni în minte o mică frază spusă de aceasta : „Asasinul lui Johann Weiss...“

Johann Weiss... Numele acesta i se părea cunoscut. Fusese pe primele pagini ale ziarelor cu câteva săptămâni în urmă. Omul acesta de vreo patruzeci de ani, cu părul deja cărunt, şeful luptei antiteroriste, îşi găsise moartea când maşina lui în care fusese pusă o bombă, explodase. Se

găsiseră fragmente din trupul lui oribil mutilat pe o rază de câțiva metri de jur-împrejur.

Susan tremura din ce în ce mai tare. Johann Weiss vrusese să protejeze societatea de cei pe care el îi numea „câinii turbați".

Și Wolf fusese cel ce îl asasinase... Această moarte sângeroasă se pare că a fost primul lui titlu de glorie în cadrul grupării „Zorile Roșii".

Simți țeava unui revolver înfigându-i-se între coaste. Senzația asta îi era de acum familiară...

— Hai, tu asta, vino ! îi aruncă Senta.

Acum părea că se liniștise.

„Hotărât lucru, își zise Susan cu cinism, Wolf se folosește ca un maestru de toate mijloacele ce-i stau la dispoziție pentru a-și conduce trupele. De la violență la sărutări !"

Curând, se regăsi în strâmta ei celulă întunecoasă. Ușa se trânti. zăvorul zdrăngăni și ea se aruncă pe salteaua ei.

Așadar, Wolf era un ucigaș...

★
★ ★

În zilele ce urmară, rămase închisă. Senta era cea care îi aducea cel mai adesea mâncarea. Wolf aproape că nu se mai arătă.

După teamă, furie și disperare, Susan se simțea acum cuprinsă doar de apatie. Era prea epuizată pentru a mai reacționa.

Rămânea tot timpul ghemuită pe patul ei, cu ochii închiși. Și, în imaginație, trăia pe plaje însorite...

Bateriile radioului se terminaseră. Dar Susan se afla într-o asemenea stare de abrutizare încât abia dacă observă acest lucru.

Când adormea, îl visa pe Wolf. În visele ei, Wolf alerga împreună cu ea prin iarbă sau dansau pe nisipul cald al unei plaje. Apoi, o săruta... și ea se trezea, rușinată că nu-și putea controla visele.

★
★ ★

Ușa se deschise brusc și ea clipi des, surprinsă de lumina brutală.

Wolf intră în încăpere și o privi cu un aer îngrijorat.

— Ești palidă ca moartea, murmură el în sfârșit.

Ea rezistă dorinței de a alerga spre el, de a-i lua mâinile, de a-i simți căldura.

— Ești bolnavă ? o întrebă el.

— Nu.

— Atunci, de ce ești atât de palidă ? insistă el

— Probabil pentru că fac plajă multă..

El dădu din cap.

— Măcar nu ți-ai pierdut simțul umorului.

O examină din nou încruntându-se. Cât de verzi și adânci erau ochii lui... Ea ar fi dorit să se înece în privirea asta atât de intensă.

— Este atâta vreme de când nu te-am văzut, murmură ea.

Era, în același timp, o rugă și o acuzație.

— Am fost ocupat.

— Ce mai face camăradul Draco ?

— Draco n-a fost niciodată unui din camarazi.

Un ușor zâmbet îi apăru pe buze.

— Te-ai purtat prostește, în ziua aceea. Deși te prevenisem ! Să nu faci nimic, să nu ceri nimic, atâta vreme cât eu nu sunt aici !

Ridică din umeri și continuă :

— Draco e bine. Nu-ți face griji pentru el ! Îl țin sub strictă supraveghere !

— Și camarada Senta, ce mai face ? mai întrebă Susan.

— E în plină formă ! Deocamdată, nu are nimic special de făcut și se distrează smulgând aripile fluturilor.

Se făcu liniște... Susan fu prima care o rupse.

— Nu înțeleg, Wolf...

— Ce anume ?

— Ești atât de diferit de ceilalți ! Mai matur, mai inteligent, mai capabil să raționezi logic...

Ea oftă.

— De ce ?

— De ce, ce ? întrebă el.

— De ce ești cu ei ? De ce ai ales violența ? Semeni atât de puțin cu Senta, cu Udo, cu Draco... cu ceilalți.

— Țelul meu este același cu al lor. Împărtășim aceleași speranțe, asta ne apropie.

— Dar mijloacele pe care le folosiți...

El o întrerupse.

— Scopul scuză mijloacele.

Susan continuă :

— Voi chiar credeți ceea ce spuneți ? Credeți că societatea este prost construită și că voi veți reuși să o reconstruiți ?

— Da.

— Şi, după părerea voastră, crimele şi violenţa sunt singurele mijloace de a vă atinge scopul ?

— Este un război, Susan ! Parcă ţi-am mai spus. Or, la război ca şi în dragoste, totul este permis.

— Dar asasinatele...

— Duşmanii noştri spun că sunt asasinate. Din punctul nostru de vedere, nu este aşa. Lupta noastră este îndreptăţită, Susan !

Ea trase adânc aer în piept, înainte de a spune :

— Tu l-ai ucis pe Johann Weiss !

El nu respinse acuzaţia.

— Eşti mândru de tine ? insistă ea. Crezi că această moarte a schimbat faţa lumii ?

Expresia de pe faţa lui Wolf rămase impenetrabilă.

— Cine ţi-a spus că eu l-am ucis pe Johann Weiss ? întrebă el.

Se încruntă, apoi privirea i se lumină.

— Ah, da ! Senta ! Johann Weiss şi-a căutat-o cu lumânarea ! Cu atât mai rău pentru el !

— Ce moarte oribilă ! Şi tu ai fost cel ce i-a pus bomba în maşină ? Tatăl meu a fost absolut îngrozit.

Din nou, Wolf ridică din umeri.

— Dar ştii cine a fabricat explozivul ? Uzinele „Chemical Suisse". Tatăl tău are, indirect, o parte de vină.

Faţa Susanei se crispă.

— Ai un fel de a întoarce lucrurile...

— Nimeni nu este nevinovat.

Apoi, mai cu blândeţe, reluă :

— Noi vom continua lupta până când o vom câștiga. Recunosc, nu suntem prea numeroși. Dar calitatea compensează cantitatea... Vom lupta până la capăt.

Își privi degetele.

— Acum, hai să vorbim despre altceva.

Dintr-un impuls, Susan întrebă :

— Care este adevăratul tău nume ?

— Wolf.

— Nu te cred.

— Și totuși, acesta-i adevărul.

O privi și zâmbi mulțumit.

— Ai mai prins puțină culoare. Dar tot mi se pare că nu prea arăți bine. O să fac în așa fel încât să poți sta puțin în aer liber în fiecare zi.

Inima lui Susan tresări. Oh, să revadă soarele, cerul, copacii... I se părea prea frumos ca să fie adevărat !

El aruncă pe pat un pachețel.

— Sunt niște baterii noi, făcu el scurt. Pentru radio.

— Mulțumesc...

Ea ridică privirea spre el. Cum să-i pună întrebarea care-i ardea buzele ?

— Negocierile voastre decurg bine ? întrebă ea în sfârșit.

— Nu prea rău.

Ea își împreună mâinile, ca la o rugăciune.

— Wolf ! Trebuie să știu ! Ați luat legătura cu tatăl meu ?

Abia își mai stăpânea lacrimile.

— A aflat că sunt în viață ?

— Are toate motivele să creadă că ești încă în viață.

— **Încă ?** repetă ea.

— Vei putea în curând să-i spui că te simți bine.

Susan avea impresia că totul în jurul ei se învârtește. Se simțea deodată atât de slăbită încât îi fu frică să nu leșine.

— O să... o să-mi dați drumul ? întrebă ea foarte încet.

— Nu. Dar vei avea posibilitatea să comunici cu tatăl tău.

— Când ?

— Curând.

Aproape în mod inconștient, ea întinse mâinile spre el. El i le prinse și, încetișor, o atrase spre sine.

— Gata cu întrebările, murmură el.

Ea ghici că o va săruta. Wolf îi prinse fața delicat în palmele lui și buzele i se lipiră de ale ei într-un sărut de o tandrețe infinită. Pentru o clipă, ea rămase nemișcată. Apoi simți că se topește...

Nimic nu mai avea importanță pentru ea în afara acestui bărbat care o ținea în brațe, o săruta lacom, din ce în ce mai pătimaș.

Se lipi de el înnodându-și brațele în jurul gâtului lui puternic, oferindu-se întreagă. Dorința o cuprinsese ca o flacără vie.

Când Wolf o respinse, ea tremura ca o frunză.

— Acum e mai bine ? zise el ironic.

Ea se lăsă să cadă pe saltea. Remarca sarcastică a lui Wolf avusese asupra ei efectul unei lovituri de bici.

Cum de putuse să-și piardă capul astfel ?

Wolf îi adresă un zâmbet dispreţuitor.

— Asta se numeşte să fraternizezi cu inamicul !

— Pleacă ! Lasă-mă în pace.

El râse amuzat.

— Credeam că poţi să te controlezi mai bine.

— Pleacă !

— Plec, plec !

Se opri în prag.

— Săruţi de parcă ai fi lipsită de experienţă... Nu cumva eşti virgină, Susan ?

Întrebarea asta o simţi ca pe o insultă şi-i răspunse printr-o injurătură. Cea mai oribilă, cea mai sonoră pe care o cunoştea...

După ce rămase singură, îşi ascunse faţa în mâini.

— Mi-e silă de mine, murmură ea.

Închise ochii şi regăsi senzaţia buzelor lui Wolf pe ale ei, din clipa în care se îmbrăţişaseră.

— Mi-e silă... repetă ea cu disperare.

Încerca, prin cuvinte, să alunge ceea ce era evident. Fără să reuşească însă...

Fie, îl ura pe Wolf. Dar în acelaşi timp, îl dorea cu o asemenea intensitate încât tot trupul îi vibra ca o coardă de vioară.

În braţele lui Joe Dowson nu simţise nici o zecime din ceea ce simţise în cele ale lui Wolf.

Fu zguduită de un hohot de plâns. Îi era ruşine. Ruşine de ea însăşi, ruşine pentru propriul său trup care-o trădase.

Wolf îi spusese că va avea posibilitatea să comunice cu tatăl ei. Cum ? Probabil că nu prin

telefon, pentru că poliţia ar descoperi cu uşurinţă locul de unde provine apelul.

Oare teroriştii trimiseseră la Zurich fotografia pe care i-o făcuseră în faţa drapelului „Zorilor Roşii" ?

Oftă descurajată, se ghemui pe saltea şi-şi trase păturile peste cap.

— Camarade Wolf... făcu ea cu voce slabă.

Ea îi acceptase sărutările, îi răspunsese la ele. Dar nu era cazul să se învinovăţească. Reacţiile ei nu puteau fi acelea pe care le-ar fi avut în împrejurări normale. În momentul acesta, trăia într-o asemenea tensiune nervoasă şi într-o asemenea disperare încât avea scuze dacă se lăsase puţin dusă de val.

De altfel, exista vreo femeie în lume care să fie în stare să reziste şi să rămână indiferentă la farmecul acestui bărbat ? Probabil că nu...

Cu toate acestea, ea nu trebuia să uite nici o clipă că Wolf este un ucigaş. Autorul odiosului atentat împotriva lui Johann Weiss. Tot el fusese cel care, după ce o imobilizase pe Magda, o răpise pe ea sub ameninţarea unui pistol.

Un bandit, un terorist, un nelegiuit. Un asasin ! „Asta-i bărbatul care-ţi place ?" se întrebă ea.

Totuşi, Wolf avusese faţă de ea numeroase mici atenţii, menite să-i facă mai uşoară captivitatea. Nici unul dintre ceilalţi nu se gândise să-i aducă un aparat de radio, de exemplu. Şi cu atât mai puţin să-i schimbe bateriile !

El o trata ca pe o ființă umană, în timp ce pentru Senta, de exemplu, ea nu era nimic altceva decât un animal dăunător.

Un animal. În prezența lui Wolf, ea se simțea ca hipnotizată. Ca o pasăre în fața unei cobre.

CAPITOLUL VI

Susan moţăia când se auzi zăvorul căzând. Senta îşi făcu apariţia în temniţa ei. Îi întinse o foaie de hârtie şi se aşeză lângă ea.

După ce aranjă butoanele unui casetofon, îi ordonă :

— Citeşte cu voce tare ce scrie aici.

Îi întinse un microfon şi apăsă pe un buton.

Susan aruncă hârtia.

— Refuz.

O clipă, ceva scânteie în mâinile Sentei ; era lama unui cuţit. Era de fapt un briceag mai lung.

Cu ochii strălucind de furie, ea şuieră :

— Dacă îţi închipui că Wolf te va putea proteja tot timpul, îţi faci iluzii !

Vârful briceagului o atinse pe Susan la gât. Simţi o durere ascuţită, ceva ca înţepătura unui ac. Instinctiv îşi duse mâna la locul în care o atinsese Senta. Degetele se umplură de sânge.

— Şi asta nu-i nimic ! făcu Senta cu dispreţ. Data viitoare, o să te doară cu adevărat. Aşadar, citeşti sau preferi să înfig cuţitul în tine ?

Readuse caseta la punctul de pornire.

— Citeşti ?

— Da... zise Susan dintr-o răsuflare.

Luă de jos foaia de hârtie. Senta își închise briceagul cu o încetineală studiată.

— „Sistemul capitalist a corupților și exploatatorilor este pe sfârșite", începu să citească tânăra fată

„E ridicol ! gândi ea. Absolut ridicol !"

Se forță totuși să continue lectura.

— „Muncitori din toate țările lumii, uniți-vă ! Ce aveți de pierdut ? Nimic, doar lanțurile. **Zorile Roșii** vă vor aduce pacea, libertatea, fericirea."

Senta îi apropie mai mult microfonul și-i făcu semn să continue fără întrerupere.

— „Mă simt bine, continuă Susan. Sunt bine tratată. Am de transmis presei un mesaj : **Zorile Roșii** reprezintă începutul unei lumi noi. Încetați deci să mai mințiți când vorbiți despre această organizație ! Tatălui meu, aș vrea să-i spun...

Vocea i se frânse.

— Tatălui meu, reluă ea, vreau să-i spun doar atât : să coopereze cu **Zorile Roșii.** Fă tot ce ți se cere și totul va decurge bine. Trăiască Marx ! Trăiască Lenin ! Trăiască revoluția !"

Mesajul se terminase. Dar înainte ca Senta să oprească înregistrarea, Susan adăugă cu o voce vibrând de suferință :

— **Tată** ! Te iubesc...

— Proasto !

Părea totuși mulțumită că-și dusese sarcina la bun sfârșit. Fără să mai spună ceva, ieși din încăperea umedă și închise ușa trăgând și zăvoarele

Va șterge oare ultimele cuvinte ale lui Susan ?

Aceasta spera că n-o va face. Vrusese doar să-i spună tatălui său cât de mult ținea la el. I se păruse deodată ceva foarte important.

Datorită radioului, află că se făcuse noapte, și adormi visând că valurile Atlanticului se spărgeau de coastele Canadei...

A doua zi dimineața, încă mai moțăia, îmbrăcată doar în slip, când ușa se deschise cu brutalitate. Apăru Wolf. Purta un bluzon de piele, cizme și o cașchetă înfundată adânc pe cap, până aproape de sprâncenele-i negre.

— Îmbracă-te ! îi ordonă el.

— Nu în fața ta.

— Grăbește-te, ieșim.

Ea înțelese că el nici măcar nu se va întoarce cu spatele ca s-o lase să se îmbrace liniștită. Cu un oftat, își încrucișă brațele peste sâni și se întoarse cu spatele ca să-și pună blugii.

— Adevărat, ieșim ? întrebă ea.

O bănuială totuși îi răsări în minte. Și dacă era vorba doar de o glumă crudă ?

— Din moment ce ți-am spus ! zise el nerăbdător. Tatăl tău a primit ieri caseta.

Ea se întoarse, cu ochii măriți. Privirea lui Wolf se puse pe sânii ei descoperiți mai înainte ca ea să aibă timp să și-i acopere.

— **Toată** caseta, preciză el.

Asta înseamnă că nu șterseseră mesajul ei ! Un val de sânge îi purpură fața și se grăbi să-și pună tricoul.

— Pot să-mi fac o oarecare toaletă înainte de a ieși ? îl întrebă ea.

— N-o să te vadă nimeni, zise el cu indiferență. Doar eu !

— Şi ţie, oricum, nu-ţi pasă !

— Şi mie nu-mi pasă, recunoscu el.

Desculţă, ea o luă înaintea lui pe scară. Aşadar tatăl ei primise mesajul... Ştia acum că ea este în viaţă ! Ce gând reconfortant !

Casa părea pustie. Resturile unui prânz fuseseră abandonate pe masă, şi câteva muşte bâzâiau pe deasupra farfuriilor murdare.

Susan se opri în faţa scării ce ducea la primul etaj. Spre baie... Apoi se întoarse către Wolf şi-i adresă o privire imploratoare.

— Ai cinci minute, zise el sec.

Ea se repezi pe scară, grăbită să facă un duş. Avu timp să-şi spele chiar şi lenjeria intimă. Apoi şi le puse, încă ude, şi se îmbrăcă la loc. Blugii, prea strâmţi când şi-i pusese prima oară, la începutul captivităţii, îi erau acum pe măsură.

— Am slăbit... murmură ea privindu-se în oglindă.

Pomeţii ieşeau şi mai mult în relief pe faţa ei cu trăsături fine.

— Tot voiai să slăbeşti vreo două-trei kilograme, îşi zise ea cu ironie. Ar trebui să fii mulţumită !

Deja, la rădăcina părului începea să apară culoarea neagră. Spera din tot sufletul că Senta n-o va supune din nou la o spălare cu apă oxigenată.

Într-un colţ, se afla un coş cu rufe murdare. Mânată de un impuls brusc, ca îl deschise şi descoperi înăuntru nişte colanţi. Fără să stea pe gânduri, îi luă şi-i strecură într-unul din buzunare.

Inima îi bătea cu putere în timp ce-i şterpelea.

Va observa Senta — pentru că aceşti colanţi nu puteau fi decât a ei — că dispăruseră ?

Dar Wolf, atât de perspicace, își va da seama de ceva ?

Se hotărî în sfârșit să coboare. Wolf o aștepta în josul scării.

Gândindu-se că cea mai bună apărare este atacul, ea îi aruncă :

— Ești îmbrăcat cam ciudat. De ce ?

— Este un camuflaj, răspunse el scurt.

— Un lup deghizat în mielușel !

— Exact. Hai, vino !

— Unde mergem ? îl întrebă ea urmându-l.

— Să ne plimbăm. Încearcă așadar să te relaxezi și să profiți de clipa prezentă, fără să-ți pui prea multe întrebări !

Era o vreme minunată. După atâtea zile petrecute într-o pivniță în care nu pătrundea niciodată lumina, Susan resimțea o stranie impresie de beție, respirând aerul cald al acestei frumoase zile de vară.

Soarele avea asupra ei efectul unei cupe de șampanie. Clătinându-se ușor, se îndreptă spre bătrânul Fiat parcat în curte.

Wolf se instală la volan și o luă pe drumul brăzdat de șleauri ce ducea spre coline. Locul era absolut pustiu, în afara fermei în care se afla întemnițată Susan.

Privea cu mare atenție în jurul ei. Da, probabil că se afla în Italia... Peisajul evoca într-adevăr unele regiuni din nordul peninsulei, aspre și blânde în același timp.

Ajunși în vârful dealului, Wolf opri motorul. Cu ochii plini de lacrimi, Susan nu se mai sătura să admire peisajul. O mulțime de floricele galbene împestrițau iarba deasă ca peria. Cerul era de

un albastru intens și câțiva fluturi stropiți cu aur zburau pe ici, pe colo.

Atâtea culori, atâta frumusețe după cenușiul deprimant al celulei ei !

— Unde suntem ? întrebă ea.

Închise pe jumătate ochii pentru a simți mai bine mângâierea soarelui.

— Încetează să mai pui întrebări ! mormăi Wolf.

— De ce m-ai adus aici ?

— Ca să respiri aer curat.

Ea dădu din cap și spuse cu cinism :

— Ah ! Prizonierii trebuie menținuți în bună condiție fizică ?

Se aplecă și culese o floare de câmp. Avea impresia că redevenise un copil fără griji.

Păsărelele ciripeau, insectele zumzăiau, iar iarba era moale și proaspătă sub picioarele ei desculțe.

Era atât de fericită încât uită că în curând va trebui să se întoarcă în temnița ei.

Când, tot culegând flori, făcu un mic buchețel, i-l arătă lui Wolf care se mulțumi să dea din cap cu indiferență.

„Pe camaradul Wolf nu-l interesează florile", gândi ea.

Se întinse ca o pisică și făcu câțiva pași în direcția unei pietre mari.

— Nu te îndepărta !

— Crezi că aș îndrăzni ?

Încerca să se convingă să era liberă, liberă să umble după bunul ei plac. Liberă să alerge, să danseze, să râdă sau să plângă...

Se așeză pe piatră și, fără să se preocupe prea mult de ceea ce face, începu să aranjeze buchetul. Oh ! Dacă măcar ar putea să urce la volanul mașinii și să fugă !

Libertatea... Atât de aproape ! La doi pași...

Dar Wolf ? Cum să-l neutralizeze ?

Se gândi o clipă. Dacă ar reuși să găsească o piatră, dacă i-ar da una în cap...

Cu un aer vinovat, se întoarse spre el și-l privi printre gene. Dar el nu-i acorda nici cea mai mică atenție.

„Cred că mă înșel când îmi imaginez că el poate să-mi citească și cele mai neînsemnate gânduri", reflectă ea.

Wolf deschise un termos. Ajunse până la nasul ei o aromă plăcută de cafea.

„Dar dacă... dacă l-aș omorî ?" se întrebă ea, aproape îngrozită de întorsătura pe care o luau gândurile ei.

De ce ar șovăi ? Wolf nu era decât un ucigaș fără milă.

„Și te crezi tu în stare să-l faci inofensiv ? se întrebă ea. Un terorist antrenat, în plină formă fizică ? Nu ești de calibrul lui, biată fată."

Dar avea și ea o armă : colanții pe care-i șterpelise din coșul de rufe... Wolf nu știa că îi are.

Ce-ar putea face ? Să-i umple cu nisip sau cu pământ și să-i folosească ca pe o măciucă ?

— Vino să-ți iei micul dejun, zise Wolf.

Adusese niște brioșe și câteva fructe, în afară de termosul cu cafea. Susan veni și se așeză în iarbă lângă el.

Wolf îi întinse o brioşă. Cu inima strânsă, îi privi mâinile : degetele lungi, eleganţe şi puternice totodată. Mâini care ştiau să mângâie... dar şi să ucidă.

Ridică privirea spre el şi inima aproape că i se opri. Era neras şi umbra negricioasă care-i acoperea obrajii îi dădea o înfăţişare sălbatică, neîmblânzită. Cu părul lui negru, cu genele-i interminabile şi cu acel verde intens din ochii lui, avea un farmec deosebit.

Susan plecă privirea, teribil de tulburată.

— Cum arată Joe Dowson ? întrebă el brusc.

Ea ridică o sprânceană.

— Îl... îl cunoşti pe Joe ?

— Ţi-am mai spus. Noi adunăm maximum de informaţii înainte de a ne lansa într-o operaţiune.

Privirile li se întâlniră.

— Este un biolog bun ? întrebă iarăşi Wolf.

— Unul dintre cei mai buni în epoca noastră.

— Îţi lipseşte ?

— Bineînţeles.

Ea strânse din dinţi. N-avea nici un chef să vorbească despre Joe cu omul ăsta !

— Ce-ar fi să schimbăm subiectul ? propuse ea.

— Eşti îndrăgostită de el ?

— Asta nu te priveşte ! zise ea, apoi ridică din umeri Joe este un prieten, atâta tot.

— Îmi vine greu să cred că un bărbat poate să-ţi fie doar prieten i „atâta tot".

După un moment de tăcere, el spuse brusc :

— Este amantul tău ?

— De ce toate aceste întrebări ?

— Mă interesează.

Soarele îi lumina din plin fața frumoasă. Susan avu dintr-o dată poftă să-l fotografieze pe acest fond de coline înverzite și pustii.

— Te interesează ? repetă ea nedumerită Cum te-ar putea interesa ceva ce are legătură cu mine, o capitalistă coruptă, cea care...

— Pentru că îmi placi.

Ea fu cât pe-aci să scape din mână paharul de plastic plin cu cafea neagră și tare.

— Mă... mă placi ? repetă ea, stupefiată. Ca să vezi ! Este...

— Ești o fată curajoasă și plină de inițiativă. În plus, ești inteligentă. Fie, nu suntem amândoi de aceeași parte, vorbind din punct de vedere politic. Dar trebuie să recunoști calitățile adversarului.

— Mă măgulești, zise ea din vârful buzelor.

Încă nu-și revenise din surpriză. Cum adică, **Wolf o plăcea ?** Ar fi înțeles mult mai ușor dacă i-ar fi spus că o urăște !

— Peste toate astea, te găsesc și foarte drăguță, adăugă el.

De data asta, ea lăsă să-i cadă brioșa din mână în iarbă. Îmbujorată, cu ochii măriți, îl privea fără să înțeleagă.

Nu spuse nici un cuvânt și, cu mâini tremurătoare, își luă brioșa din iarbă.

Trebuia neapărat să găsească un mijloc de a schimba subiectul. Spuse primul lucru care-i veni în minte :

— Unt nu este ?

— E rău pentru colesterol, zise el pe un ton sarcastic. Dar dacă vrei neapărat, găsești în lada frigorifică pe care am lăsat-o în mașină.

Mașina ! Acum sau niciodată era momentul să fugă. Era de-ajuns să se așeze la volan, să pornească motorul... Pe jos, Wolf n-ar mai putea s-o ajungă din urmă. Și ea era aproape sigură că nu era înarmat.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se îndreptă spre Fiat. Dar după o privire aruncată la tabloul de bord, înțelese că speranțele ei erau spulberate. Wolf nu lăsa nimic la voia întâmplării. Luase cu el cheile de contact.

Luă untul din cutia frigorifică și porni înapoi. Wolf era întors cu spatele, departe de a bănui ce gânduri îi treceau ei prin cap.

În fața ochilor ei se așternu parcă un văl roșu. Împinsă doar de instinctul de supraviețuire, Susan scoase din buzunar colanții Sentei și se îndreptă pe furiș spre Wolf.

Folosind colanții ca pe o funie, îi trecu pe după gâtul lui Wolf și începu să strângă cu toată puterea.

CAPITOLUL VII

Susan avu de-a dreptul impresia că se află în spinarea unui tigru furios.

Wolf sărea în toate părţile. Şi doar teama îi dădea putere fetei să se agaţe cu disperare de capetele colanţilor care-l strangulau pe terorist.

Continua să strângă cu toată forţa în timp ce Wolf se zbătea cu energia disperării. Îi trase o puternică lovitură de cot în coaste şi ea crezu că o să leşine, într-atât de intensă era durerea.

Să reziste ! Trebuia să reziste ! Câte clipe încă ? I se părea că, de o eternitate, îşi încleştase mâinile pe capetele colanţilor carè-i tăiau degetele.

Brusc, Wolf se aruncă spre spate, proiectând-o peste piatră. Ea simţi că începe să slăbească strânsoarea. Dacă Wolf câştiga avantaj, o va ucide...

Se rostogoliră unul peste altul. Apoi, fără să ştie prea bine cum reuşise Wolf să scape de ea, Susan se trezi aruncată în aer. Aterizâ puţin mai încolo, în iarbă, buimăcită.

La câţiva paşi de ea, Wolf gâfâia. Cu o mână, îşi desfăcu colanţii care-i strângeau gâtul. Epuizată, Susan se ridică într-un cot.

Wolf, care cu o clipă mai devreme fusese vineţiu la faţă, îşi recăpătă culoarea normală.

— Dumnezeule ! murmură el în sfârşit masându-şi gâtul. Ai fi putut să mă omori !

O privi cu un aer absolut uluit.

— Ai încercat să mă omori ! o acuză el.

— Nu.

Ea închise ochii.

— Voiam doar să fug.

Rămăsese ghemuită în iarbă, exact în poziţia în care căzuse.

Scoase un geamăt uşor.

Wolf se încruntă, se apropie de ea şi-i luă mâna încercând să-i localizeze pulsul.

— Eşti rănită ? o întrebă el.

Se aplecă şi privi cu îngrijorare faţa palidă a fetei. Ea deschise pleoapele şi observă că el avea ochii injectaţi.

Da, fusese cât pe-aci să-l omoare...

— Poţi să te mişti, Susan ?

— Cred că da...

Încetişor, cu blândeţe, el îi examină fiecare membru ca să se convingă că nu era nimic fracturat. Ea se lăsă examinată, prea epuizată pentru a mai protesta.

Cum de putuse ea să-l atace cu o asemenea sălbăticie, tocmai ea care condamna violenţa ? Probabil că înnebunise. Actul ei nu se putea explica altfel.

O cuprinseră remuşcările, dar şi groaza. Atinse cu vârful degetelor gâtul lui Wolf, acolo unde o urmă roşie începea de-acum să pălească.

Se simţi zguduită de hohote de disperare. Nu mai ştia ce e cu ea, împărţită între ură şi pasiune.

— Oh, Wolf... bolborosi ea plângând, nu voiam să-ţi fac cu adevărat rău. Jur ! Dar... trebuia să fac ceva.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Nu vreau să suferi. Voiam să-ţi ușurez durerea.

— Inutil. Nici măcar nu mă mai doare.

Susan continua să plângă. Ceea ce făcuse ea în aceste clipe de nebunie depășea în oroare tot ceea ce suportase ea până în prezent.

— Wolf... Wolf... suspină ea.

El o cuprinse în braţe şi începu s-o legene ca pe un copil.

— Unde ai găsit colanţii ? În coşul de rufe ?

— Da...

— Te-am subestimat.

Ea ridică ochii spre el. Ochi mari şi încercănaţi, într-o faţă răvăşită.

— Cum te simţi ? întrebă ea.

— Nu se poate spune că ai fost blândă cu traheea mea ! remarcă el ironic. Dar nu-ţi face griji, o să scap !

Se ridică şi umplu două pahare cu ceea ce mai rămăsese în termosul cu cafea.

— Ce-ai să-mi faci acum ? riscă Susan o întrebare.

El ridică sprâncenele.

— Cum adică ?

— O să mă pedepseşti ?

— De ce ?

Râse obosit.

— Ar fi trebuit să mă aştept la o mică întâmplare de genul acesta ! Suntem doar inamici, nu-i aşa ?... Chiar dacă ne plăcem unul pe altul !

— N-am vrut să te rănesc ! îl asigură ea încă o dată.

Își lăsă capul în jos, uimită că se lăsase cuprinsă de o asemenea furie ucigașă. N-ar fi crezut niciodată că există în ea asemenea instincte. Brusc, avu impresia că nu se cunoaște cu adevărat pe sine.

— Îmi pare rău, Wolf, murmură ea. Crede-mă, regret într-adevăr ceea ce am făcut.

El îi mângâie părul. Susan ridică privirea spre el, cu inima în gât.

— Wolf...

În clipa următoare, se afla în brațele lui. Buzele li se întâlniră și se rostogoliră prin iarbă împreună, într-o luptă nespus de plăcută de această dată.

— Susan...

— Wolf ! Wolf...

Nu se va sătura niciodată să pronunțe acest nume. Cu ochii închiși, se lăsă să alunece într-o lume în care nu exista decât tandrețe și voluptate.

— Wolf ! repetă ea într-un strigăt răgușit, arcuindu-și trupul spre al lui, oferindu-se toată.

* * *

La radio era deja sfârșitul știrilor. Războaie, atentate, și iarăși războaie... Nu fusese făcută nici o mențiune despre răpirea lui Susan Cheyne.

Nu se mai vorbea despre ea. Actualitatea cerea o rație zilnică de noutăți. Poveștile învechite nu mai interesau pe nimeni.

După ştiri, se auziră primele note ale unei melodii pop. Susan închise aparatul şi se ghemui pe saltea.

— Nimeni nu se mai gândeşte la mine... Nimănui nu-i mai pasă de soarta mea, murmură ea.

Închise ochii. În cursul ultimelor zile, viaţa ei se schimbase complet. Mai mult decât în întreaga ei viaţă de până acum !

Răpirea, întemniţarea, teama... Cât suferise !

Şi apoi, i se dăruise lui Wolf. Fără nici o ezitare. Fără să se mai întrebe dacă este bine sau rău. În punctul în care se afla ea, mai exista oare bine sau rău ?

Această primă experienţă fusese minunată. Se iubiseră în iarbă, sub cerul albastru, în plină zi, în plin soare...

În unele clipe, încerca să gândească altfel. Cum de putuse să-şi piardă capul astfel ? Wolf era duşmanul ei...

Dar ea nu mai era în stare acum să-l considere drept duşman. Nici măcar nu putea să-l mai urască.

Oftă. Mintea ei era într-o stare de confuzie totală. Nu mai reuşea să judece limpede.

— Poate că e mai bine aşa... gândi ea cu amărăciune.

Strânse din dinţi, întrebându-se cum ar judeca-o oamenii dacă ar şti. Cei din afară, cei care aveau deplina libertate a acţiunilor lor... Ce-ar zice ei dacă ar afla că Susan Cheyne, chiar în această dimineaţă, se dăruise agresorului ei ? Asasinul lui Johann Weiss ? Un terorist al cărui ţel era acela de a schimba societatea, fără să-i

pese de mijloacele pe care trebuia să le folosească ?

„Nu va afla nimeni niciodată, își promise ea. Nimeni ! Și mai ales Joe..."

Va păstra doar pentru ea acest secret. Și nu va accepta să-i fie rușine ! Wolf făcuse din ea o femeie. După zilele acestea de captivitate, se simțea acum atât de diferită de Susan Cheyne cea de odinioară !

Simți un nod în gât, lacrimile îi înecară ochii. Orele acelea de iubire reprezentaseră atât de mult pentru ea ! Dar pentru Wolf, ce-or fi însemnat oare ?

Le acorda măcar o oarecare importanță ?

— Nu te mai gândi ! își zise ea. O să înnebunești...

Deschise iarăși radioul. Era singura ei legătură cu exteriorul. La începutul captivității sale, mai reușea să păstreze noțiunea timpului. Acum, nu mai știa dacă era zi sau noapte. Și cu atât mai puțin, de câtă vreme era prizonieră. Șaisprezece zile ? Optsprezece ? Poate mai mult...

Zăvoarele zăngăniră și apăru Senta. Părea în culmea furiei.

— Unde ai fost ?

O examină pe tânăra fată. Privirea i se opri pe blugii înverziți de iarbă și murdari de pământ.

— Unde ai fost ? repetă ea. Și ce-ai făcut ?

— Dar...

— Răspunde-mi !

Senta își încleștă pumnii.

— Wolf are o vânătaie enormă pe gât. Vreau să știu de la ce provine.

Niciodată Susan n-o mai văzuse atât de furioasă. Din fericire, de data asta părea că nu este înarmată.

— Blugii tăi sunt murdari ! o acuză Senta. Ce s-a întâmplat ?

— Am... am căzut pe iarbă.

— Pe iarbă ?

Terorista făcu ochii mici.

— Pe iarbă ? repetă ea cu neîncredere. Te-a dus afară ?

Susan se mulţumi să încuviinţeze din cap. Atunci, o licărire ucigaşă trecu prin ochii palizi ai Sentei.

Deci nu era la curent ? Wolf considerase că nu este nevoie să le spună şi celorlalţi despre această ieşire ?

— Ce s-a petrecut între voi ? o întrebă Senta foarte încet.

Vocea îi tremura de furie abia stăpânită.

— Răspunde ! îi ordonă ea.

— Întreabă-l pe Wolf, îi spuse Susan.

Senta îşi încleştă maxilarele. Era evident că se stăpânea cu mare greutate... Părea gata să se arunce asupra captivei, cu toate ghearele scoase. Avea aerul unui animal gata să muşte.

— Ce-a păţit el la gât ? Tu l-ai rănit ?

— Un accident... răspunse Susan.

Aceste două cuvinte îi veniseră instinctiv pe buze. Era sigură că Wolf nu le povestise nimic celorlalţi.

— Minţi ! o acuza Senta.

O măsură cu ură pe prizonieră.

— Minţi ! Şi Wolf minte !

Ridică tonul.

— Ce fel de accident ?

— De ce nu-l întrebi pe Wolf ?

Un brusc acces de furie o făcu pe Senta să se plimbe agitată prin încăpere.

— O știu ! O simt ! Tu și cu el, voi ați...

Se opri brusc, căutând pe fața Susanei confirmarea bănuielilor ei. Tânăra fată reuși să-i susțină privirea fără să clipească.

Senta începu din nou să se plimbe furioasă. O cuprindea isteria.

— O să te omor ! urlă ea. O să-mi plătești. O să te ucid !

Trânti ușa și trase zăvoarele. Susan se ghemui iarăși pe saltea. Nu-i mai era frică... Și totuși, o știa pe tânăra teroristă absolut în stare să-și pună în aplicare amenințarea.

Degetele i se puseră pe micul tranzistor. Un cadou de la Wolf... Aproape o legătură tandră...!

Senta fusese atât de furioasă încât nici măcar nu-l observase.

Cu ochii închiși, Susan începu să moțăie. Încerca să-și amintească imaginea tatălui său dar nu reușea. I se părea că trecuse atâta vreme de când nu-l mai văzuse...

Orele se scurgeau încet. Adormi de-a binelea, și când se trezi deschise imediat radioul. Începea să i se facă foame și se miră că încă nu-i aduseseră de mâncare. De obicei, temnicerii ei o hrăneau destul de regulat.

Începu să se îngrijoreze. Ce se întâmplase ? Senta îi promisese că o va ucide... Lăsând-o să moară de foame ?

Doar dacă, pur și simplu, nu cumva uitaseră de ea. Ceea ce era destul de greu de crezut !

Pe măsură ce trecea timpul, neliniștea ei creștea. Mai avea doar puțină apă. Trebuia s-o păstreze cât mai mult cu putință. Dar foamea îi trezise și setea. Dacă ar fi fost după ea, ar fi golit dintr-o înghițitură puțina apă rămasă pe fundul sticlei de plastic.

Începu să măsoare în lung și-n lat celula ei strâmtă. Și brusc, dădu cu piciorul peste sticla cu apă care se răsturnă... Prețiosul lichid se răspândi pe jos, absorbit repede de pământul bătătorit.

Terorizată, Susan repezi spre ușă și începu să bată cu pumnii în ea.

— Wolf ! Wolf !

Îi răspunse doar tăcerea.

— Wolf, nu mă lăsa aici ! implora ea suspinând.

Își ascunse fața în mâini.

— O să înnebunesc... își zise ea.

Reuși până la urmă să se domine și se duse să se întindă pe saltea. La ce bun să-și risipească în zadar energia ? Oricum, nimeni nu putea s-o audă, temnița ei era prea bine izolată pentru asta.

N-avea decât să aștepte.

Cu ajutorul radioului reuși să aibă noțiunea timpului. De la ultima vizită a Sentei se scurseseră de-acum mai mult de douăzeci și patru de ore. Îi era teribil de foame. Și cât de uscată îi era gura !

— Wolf, murmură ea, de ce mă faci să sufăr astfel ?

Deodată, i se păru că aude un zgomot. În sfârșit venea cineva !

— Oh ! De-ar fi Wolf ! își dori ea cu ardoare. S-ar arunca în brațele lui, și...

Zăvoarele fură trase și ușa se deschise larg. În prag apărură doi bărbați în uniformă. Doi bărbați între două vârste pe care nu-i mai văzuse până acum.

— Cine... cine sunteți ? bolborosi ea îngrozită.

— Domnișoara Susan Cheyne ?

— Da...

Începu să tremure din tot corpul.

— Vă rog, calmați-vă ! zise unul dintre necunoscuți.

Vorbea engleza cu un puternic accent italian.

— I-am arestat pe toți membrii „Zorilor Roșii". Pe toți ! Sunteți salvată !

— Cine sunteți ? repetă ea cu o voce abia auzită.

— Suntem polițiști.

— Polițiști ?

O ajutară să se ridice. Era atât de slăbită încât nu fu în stare să facă nici doi pași. Interminabila așteptare, lipsa de hrană, spaima... toate astea o doborâseră.

Împotriva oricărei logici, prima ei reacție față de eliberatorii ei era ostilă.

Încet-încet, își regăsi rațiunea. Așadar poliția o găsise ? Va ieși în sfârșit din această pivniță lipsită de aer și de lumină ?

Îi spuseseră că-i arestaseră pe toți membrii grupării „Zorile Roșii". Senta se afla deci acum în închisoare ? Și Draco ? Și...

Se înfioră.

— Wolf ! murmură ea. L-ați prins și pe Wolf ?

În spatele celor doi polițiști mai apărură și alții.

— Wolf ! repetă Susan. Un bărbat înalt, cu părul negru, cu ochi verzi...

— Nimeni din bandă nu corespunde acestei descrieri !

Susan lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Wolf reușise să scape ! Era liber !

O femeie, și ea în uniformă, pătrunse în încăpere.

— Domnișoară Cheyne ? Puteți să mergeți ?

După ce o privi, polițista o întrebă :

— Ați fost maltratată ?

— Nu...

Un râs ușor, nervos, o scutură pe Susan, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii palizi.

— E-n ordine, spuse ea între două suspine. E-n ordine !

*
* *

De cum plecară de la fermă, Susan avu impresia că pătrunde într-un adevărat bâlci. După liniștea și întunericul din temnița ei, tot acest zgomot, această lumină puternică, această animație, aproape că o înspăimântau.

Era un adevărat balet al mașinilor de poliție, cu toate sirenele urlând, ambulanțe, girofaruri orbitoare, bărbați înarmați... Erau chiar și două elicoptere pe cerul albastru.

Presa, dimpotrivă, nu se afla deocamdată la fața locului.

„Din fericire" gândi Susan închizând ochii, epuizată.

O ajutară să se întindă pe o targă, într-o ambulanţă.

— Unde mă duceţi ?

— Mai întâi la spital. Apoi, lângă tatăl dumneavoastră.

— Unde suntem ?

— În Lombardia. În nord-vestul Italiei.

— **Signorina !**

Tocmai ajunsese primul ziarist. Agitat la ideea că-i va reuşi prima exclusivitate, începu s-o mitralieze pe tânăra fată cu întrebări. Susan abia dacă reuşi să audă doar vreo jumătate din ele.

— Spuneţi-mi, domnişoară Cheyne ! Ce simţiţi aflându-vă din nou în libertate ?

— Aş... aş vrea să-l văd pe tatăl meu, bolborosi ea. Asta-i tot...

Un poliţist îl îndepărtă pe reporterul prea curios, dar acesta nu se lăsă intimidat numai dintr-atât şi continuă să pună întrebări, de data aceasta omului în uniformă.

— Cum a fost tratată ? A fost torturată ? Au...

Uşile ambulanţei se închiseră. Se auzi sirena şi imediat maşina se puse în mişcare.

Cu ochii închişi, Susan îşi duse mâinile la tâmple. O chinuia o migrenă îngrozitoare. Atâta gălăgie, atâta lume...

Ce n-ar fi dat să se poată ghemui în braţele lui Wolf !

„În braţele lui Wolf, gândi ea cu amărăciune. Dar eşti într-adevăr nebună, săraca de tine !"

Ca şi în prima perioadă după răpirea ei, avea din nou impresia că trăieşte un film. Un om îmbrăcat în alb se aplecă deasupra ei pentru a-i lua tensiunea.

Alături de el, se așeză un polițist în uniformă. Tânăra fată întoarse privirea spre el.

— Cum ați reușit să mă găsiți ?

— Unul din membrii bandei i-a denunțat pe ceilalți.

— Oh...

Își lăsă capul să cadă pe perna atât de albă, atât de curată... I se părea că redevenise o fetiță. Că avea varicelă sau rujeolă și toată lumea se ocupa de ea.

— Ați vorbit de un oarecare Wolf, domnișoară, zise polițistul.

— Da. Șeful bandei.

— Ah ? Aș vrea să-mi povestiți mai multe despre el.

— Da, desigur... Dar spuneți-mi mai întâi, unde mă duceți ?

— La Milano.

— Și când îl voi revedea pe tatăl meu ?

Polițistul zâmbi.

— Tatăl dumneavoastră tocmai a fost înștiințat că v-am eliberat. Vreți să-i vorbiți ?

Ea făcu ochii mari.

— Oh !... reuși ea să spună.

Polițistul își luă radio-emițătorul și, după câteva clipe, reuși să obțină legătura. Îi dădu aparatul tinerei fete.

— Tată ?

— Susan !

Se auzi un sunet ciudat la celălalt capăt al firului, ceva ca un suspin, ca un hohot de plâns.

— Oh, draga mea ! Cum te simți ?

— Bine ! Foarte, foarte bine...

Acum ea era cea care plângea cu lacrimi fierbinți.

— Sunt murdară, arăt îngrozitor... Mi-au tăiat părul și acum sunt blondă...

„Ce ciudat, remarcă ea în gând. În asemenea momente te oprești asupra unor detalii nesemnificative...

— Ți-au făcut vreun rău ?

— Nu. Doar m-au ținut închisă... Oh, tată, cât trebuie să te fi îngrijorat din cauza mea !

— Unde ești ?

În Lombardia. Mă țineau prizonieră într-o pivniță...

— Ticăloșii ! bombăni Christian Cheyne. Dacă ai ști cât de vinovat mă simt, draga mea !

— Dar tu n-ai nici o vină...

— Nu m-am ocupat îndeajuns de tine. Asta se va schimba, crede-mă !

— Sunt nerăbdătoare să te văd, tată !

— Și eu, draga mea.

— Vom fi în curând împreună la Milano...

— Nici nu-mi vine să cred. Mi se pare un vis...

Vocea i se frânse.

— Oh, bietul meu tată ! exclamă Susan. Nu, nu este un vis ! Sunt liberă ! Liberă...

CAPITOLUL VIII

Susan bătu prietenește cu mâna trompa bătrânului elefant.

— Îmi pare rău, Alfie, dar nu mai am nimic să-ți dau. Ai mâncat deja tot... Ești prea pofticios !

Cu aceste cuvinte, se îndepărtă zâmbind.

Grădina zoologică se afla la doi pași de Institutul Național de Geografie, unde ea își redacta raportul pe care spera să-l termine în curând. Ca să se mai relaxeze, venise să hoinărească prin Zoo, printre animale.

Își încetini pasul pentru a-i permite unui polițist în civil s-o ajungă din urmă.

Trecuseră deja șase săptămâni de când fusese eliberată și, zi și noapte, îi era asigurată securitatea.

Nu comentase acest lucru când îi fusese adus la cunoștință. În prima perioadă ce urmase eliberării ei, era într-o stare de nervozitate de nedescris... Cel mai mic zgomot o făcea să tresară... Se temea de toți și de toate... Nu îndrăznea nici măcar să iasă pe stradă.

Slavă Domnului că nu-și pierduse mințile. Înțelesese repede că, dacă voia să redevină cum era

înainte, trebuia să-şi învingă temerile. Se străduise deci să trăiască normal.

Aparent, avusese dreptate. Treptat îşi regăsise încrederea în sine şi obsesiile începuseră să dispară.

Începuse chiar s-o agaseze faptul că era în permanenţă supravegheată de un poliţist. Se pare că nici nu se punea problema ca această supraveghere să înceteze prea curând. Wolf rămăsese în libertate. Era singurul din bandă care reuşise să scape.

Susan se îndreptă spre staţia de taxi. Se aşeză în primul vehicul, în timp ce „Pantofi maro" — aşa îl poreclise pe poliţist — se aruncă în al doilea.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bondoc şi solid. Probabil că era înarmat şi trebuie că fusese antrenat pentru tot soiul de lupte.

Oricum, el ştia unde se duce tânăra fată. În fiecare dimineaţă, ea trebuia să-i dea poliţistului de gardă o fişă amănunţită despre programul ei din ziua respectivă.

Acum se ducea la dr. Anthony Welch, un psihiatru foarte reputat. De când se întorsese în Anglia, se ducea de mai multe ori pe săptămână la el.

„Noroc că asta e ultima vizită !" gândi ea în timp ce-i dădea şoferului adresa specialistului.

Dacă ar fi fost după ea, n-ar fi consultat niciodată un psihiatru. Dar tatăl ei insistase... Şi, ca să-i facă pe plac, se supusese.

„Pantofi maro" o urmă până în salonul specialistului. Se aşeză în fotoliul în care stătea de obicei, lângă un palmier într-un vas. Asistenta doctorului Welch, o blondă cu forme voluptuoase, o invită pe Susan în cabinet. Tânăra fată ştia că, după asta, ea se va duce să trăncănească cu „Pantofi maro"... Dacă cei doi se plăceau, de ce nu ?

„N-am de ce să mă amestec, totuşi, în viaţa sentimentală a gărzii mele de corp !“ gândi ea amuzată.

Doctorul Welch o invită să ia loc în fotoliul din faţa biroului lui.

„Asta înseamnă că sunt mult mai bine“, îşi zise ea.

La început, o făcuse să se întindă pe canapea, el rămânând în spatele ei, în aşa fel ca ea să poată vorbi fără să-l vadă. După aceea, avusese dreptul la unul din fotoliile acelea adânci îmbrăcate în catifea. Dar şi aşa, el stătea tot în spatele ei...

Era pentru prima oară când stăteau faţă-n faţă. Exact ca un doctor adevărat în faţa unui bolnav adevărat...

— Se pare că sunteţi în plină formă ! îi spuse el cu satisfacţie.

S-a fi zis că se felicită pentru opera lui... Susan ştia că arată bine. Chiar dacă părul ei în două culori, negru şi blond, o făcea să semene cu cei din bandele punk care bântuiau prin unele cartiere ale Londrei.

Chiar se mai şi îngrăşase puţin. În cursul captivităţii pierduse câteva kilograme, şi noua ei siluetă de manechin îi plăcea destul de mult.

Avea la mână o brăţară grea de aur. Era cadoul de la tatăl său cu ocazia revederii lor.

— În ce stadiu este raportul dumneavoastră ? o întrebă psihiatrul.

— Sper să-l termin în weekendul acesta.

— Perfect !

— Îmi face bine să mă pun serios pe treabă, îl asigură ea. Aş vrea ca acest document să folosească la ceva. Poluarea apelor de coastă devine

din ce în ce mai îngrijorătoare... În raportul meu, dau alarma. Acum este de datoria guvernului să examineze problema pe o scară mai mare.

Doctorul Welch dădu din cap cu un aer plin de gravitate.

— Da, v-a făcut bine să vă apucaţi din nou de treabă... recunoscu el.

Îşi sprijini bărbia în mâinile împreunate.

— Ajungem, aşadar, la ultima şedinţă a tratamentului... Aş vrea să facem o rapidă trecere în revistă a tot ceea ce noi am încercat să analizăm în cursul ultimelor şedinţe.

— Foarte bine.

— De exemplu, să revenim la acest bărbat, Wolf...

— Da...

Susan închise ochii şi revăzu faţa energică a teroristului. Ochii lui de culoarea smaraldului, pielea bronzată, şuviţele scurte de păr negru...

I se puse un nod în gât. Wolf... Unde era el acum ?

— Acum că săptămânile de captivitate le puteţi privi în perspectivă, trebuie să-l plasaţi pe acest Wolf pe locul care i se cuvine. Adeseori se creează legături particulare între captiv şi răpitor. E normal ca dumnevoastră să-i fi acordat acestui om calităţi pe care este departe de a le avea ! Asta o ştim, nu-i aşa ?

Când doctorul Welch spunea „noi", trebuia de fapt să înţeleagă „tu".

— Noi am admis de asemenea că acest bărbat seducător nu este decât un bandit, o fiinţă periculoasă, agresivă.

El dădu din cap şi continuă :

— Şi foarte inteligent, de acord ! A trebuit ca dumneavoastră să pomeniţi de el pentru ca poliţia să afle de existenţa lui.

Se aplecă spre ea.

— Îl mai visaţi ?

— Nu, minţi Susan.

Nu voia să-i mărturisească psihiatrului că Wolf îi ocupa gândurile deseori. Şi cea mai mare parte a visurilor, de îndată ce adormea...

— În raport cu Wolf, cum vă situaţi în momentul de faţă ?

Inima tinerei fete se strânse.

Ceea ce simţea mai ales faţă de Wolf ? Era furie. O imensă furie neputincioasă. Dar nici nu se punea problema să-i spună asta doctorului Welch.

— Oh, m-a obsedat o vreme, zise ea pe un ton nepăsător. Dar acum, s-a sfârşit. Îmi dau seama că este vorba de un om periculos.

Da, un ucigaş, un terorist. Poate că, chiar în clipa asta, studia planul unei alte răpiri ? Ce soartă îl aştepta ? Închisoarea ! Sau poate o moarte violentă în vreo străduţă întunecată...

Susan nu povestise nimănui ce se întâmplase între ea şi Wolf într-o frumoasă dimineaţă de vară, acolo sus, pe colinele Lombardiei...

— ... apreciez că v-aţi regăsit echilibrul, zise psihiatrul.

Ea tresări. Absorbită de gândurile ei, îl lăsase să vorbească fără să-l asculte.

— Să revenim acum la tatăl dumneavoastră, continuă el.

Şi-şi consultă notele.

— Mi-ați spus că v-ați simțit destul de îndepărtată de el. Cel puțin până la momentul răpirii. Drama aceasta v-a apropiat, după părerea dumneavoastră. Acum, după ce au trecut mai multe săptămâni, simțiți la fel ?

— Oh, da ! îl asigură ea cu căldură. Tatăl meu îmi telefonează deseori.

Zâmbi amintindu-și de el.

— De acum suntem foarte apropiați unul de altul. Totuși, îmi dau seama că el niciodată nu va fi un expansiv. Nu e felul lui !

Își privea, gânditoare, unghiile.

— A trăit niște clipe îngrozitoare... Mai ales atunci când i s-a cerut răscumpărarea ! Negocierile nu se mai sfârșeau. Și suma cerută depășea cu mult posibilitățile lui !

— Nu credea că mă va mai vedea vie...

Oftă, apoi continuă :

— Lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură nefericită, recunoscu doctorul. Din fericire, unul dintre teroriști i-a turnat pe ceilalți... Cum îl cheamă ?

— Draco.

Ea se înfioră. Apoi zâmbi cu amărăciune. Viața e plină de surprize și, ironia sorții, ea îi datora viața și libertatea omului care încercase s-o violeze !

Cu siguranță că de ciudă telefonase Draco la poliție. Nu-i iertase lui Wolf corecția pe care acesta i-o administrase.

— Ia spuneți-mi, zise psihiatrul. Cum mai merge relația cu Joe Dowson ?

— Ne înțelegem foarte bine...

La drept vorbind, între ea şi Joe se săpase o prăpastie de când se întorsese la Londra. O prăpastie care probabil nu se va mai umple niciodată. O ştiau amândoi, chiar dacă se străduiau să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi schimbat...

— În ce stadiu se află, mai exact, această relaţie ? insistă doctorul Welch.

Susan se înroşi. Ştia că aceste consultaţii îl costau bani grei pe tatăl său. Şi avea impresia că trişează dacă nu-i dezvăluie totul doctorului. Dar era peste puterile ei, nu era în stare să-şi dezvăluie sufletul.

— Sărutări ? întrebă el.

— Păi... da.

— Nu ajungeţi mai departe ?

— Nu.

— De ce ?

— Pentru că eu nu vreau. Nu... nu mă simt pregătită.

— Cu toate că, şi asta mi-aţi mărturisit-o chiar dumneavoastră, nu mai sunteţi virgină.

Roşeaţa Susanei se accentuă. La începutul tratamentului, când psihiatrul îi pusese întrebări precise, într-adevăr ea îi făcuse această mărturisire. Şi când el insistase, ea se eschivase spunând, pe un ton indiferent :

— Oh, o aventură întâmplătoare pe care am avut-o în Canada.

Doctorul Welch notă ceva.

— După părerea mea, ar fi timpul să vă trăiţi din plin viaţa de femeie. Aveţi douăzeci de ani, sunteţi foarte frumoasă. De unde vin scrupulele dumneavoastră ? Din principii de ordin moral ? De ordin religios ?

— Nu...

Psihiatrul vorbea foarte liber. Avea un efect ciudat asupra tinerei fete să-l audă exprimându-se atât de deschis despre un subiect care rămânea tabu pentru mulţi alţii.

— Am hotărât ca să... să...

Îşi drese glasul înainte de a spune pe un ton ferm, dintr-o suflare :

— ... să nu mă dăruiesc decât unui bărbat pe care îl voi iubi cu adevărat.

— Se pare că acest bărbat nu este Joe Dowson ? În cazul acesta, căutaţi pe altcineva !

— Credeţi că este atât de simplu ? ! exclamă ea.

— Credeţi că este atât de complicat ? îi replică el cu un uşor zâmbet. Toată lumea are nevoie de tandreţe, de dragoste, de contacte fizice. Dumneavoastră, eu, vecinul de palier... toată lumea !

★

★ ★

Zece minute mai târziu, Susan se afla iarăşi pe strada Wigmore, mergând cu un pas grăbit. Trebuia să se întâlnească cu Joe într-un restaurant şi era puţin în întârziere.

Sfaturile doctorului o amuzaseră dar o şi lăsaseră perplexă totodată. Se pare că dragostea era soluţia tuturor relelor

„La urma urmei, poate că aşa este", gândi ea.

Imaginea lui Wolf îi apăru în minte şi zâmbetul îi dispăru pentru a lăsa locul unei expresii încordate, aproape dureroase.

Împinse uşa restaurantului. Imediat, Joe se ridică s-o întâmpine. O sărută uşor pe obraz, apoi

îi adresă lui „Pantofi maro" o privire total lipsită de simpatie.

— Gorilele tale încep să mă agaseze ! îi zise el indispus.

— Bieții de ei ! își fac și ei treaba. Nu cred că-i amuză prea mult să mă urmeze peste tot !

Își puse mâna pe cea a lui Joe.

— Pari îngrijorat...

— Sunt nevoit să mă întorc la Fairbone în după-amiaza asta.

— Ce păcat !

Joe prevăzuse să-și petreacă weekendul la Londra împreună cu ea, și această plecare neprevăzută îl înfuria evident.

— Ce-ar fi să vii și tu cu mine ? îi propuse el.

— Nu pot să plec din Londra ; trebuie să-mi termin raportul. Trebuie să-l dau luni la tipografie.

— Ai putea lucra la Fairborne.

— Imposibil ! Toate documentele se află la institut sau acasă la mine.

El ridică din umeri.

— Întotdeauna trebuie să se interpună ceva între noi !

— Avem amândoi niște meserii foarte captivante, care ne fură mult timp. Și uneori ne dirijează viața particulară.

Ea se străduí să zâmbească.

— Joe ! Ce-ar fi să ne oferim câteva zile de vacanță împreună ? În Scoția. de exemplu... Doar noi doi !

— Doar noi trei ! o corectă el pe un ton sec.

— Noi trei ?

— Tu, eu, și una din gorilele tale !

— Ce prost dispus eşti ! Dacă poliţia crede că este nevoie să fiu supravegheată, eu n-am ce face. La urma urmei, Wolf este încă în libertate...

Din nou, Joe ridică din umeri.

„Ceea ce ne desparte, gândi Susan, este faptul că el habar n-are ce înseamnă lumea violenţei. Nu înţelege prin ce am trecut eu. Pentru el, este vorba de un fel de roman poliţist. Nu-şi dă seama că eu am fost marcată pe viaţă..."

În timp ce mânca, Joe mormăi :

— Uneori, am impresia că acest Wolf ocupă mai mult loc în viaţa ta decât mine.

— Joe ! Cum poţi să vorbeşti astfel ?

— Tot timpul te gândeşti la el ! Şi în acele momente, intri aproape în transă !

— Eşti nebun !

Ea făcu ochii mari.

— Eşti cumva gelos ? Pe un asasin ? Pe un terorist ?

Joe îşi şterse ochelarii cu o batistă mare, apoi şi-i puse pe nas.

— Îţi aminteşti de ziua când ne-am dus să facem o plimbare cu barca pe Tamisa ?

— Bineînţeles.

— La un moment dat, ai adormit...

Ea zâmbi, reamintindu-şi fluviul liniştit în care se oglindeau copacii de pe mal, lebedele maiestuoase şi coca lungă a bărcii.

— Ei bine, în timp ce dormeai, ai pronunţat numele acestui Wolf ! o acuză el.

Susan se crispă.

— Ei ! exclamă Joe. Ce ai de spus ?

Ea închise ochii.

— Joe... dacă am adormit, nu este vina mea !

Se înfioră ca năpădită de amintiri.

— Săptămâni întregi am fost ţinută prizonieră de o bandă de gangsteri periculoşi. Mă terorizau, Wolf mai mult decât toţi ceilalţi, pentru că el era şeful ! După eliberarea mea, poliţiştii mi-au pus neîncetat întrebări despre el...

Se întrerupse. Cu o voce mai calmă, se strădui să continue :

— Când au aflat că el fusese cel care-l omorâse pe Johann Weiss, m-au obligat să-mi amintesc şi cele mai mici amănunte despre el.

Lăsă capul în jos şi adăugă :

— Dacă acum am coşmaruri în legătură cu el, nu este deloc de mirare !

— Nu era un coşmar ! îi tăie el vorba.

Fără s-o privească, el îi aruncă în faţă :

— Acest Wolf a fost amantul tău ! De ce nu mi-o spui chiar tu, pur şi simplu ?

Susan păli. Inima începu să-i bată cu putere.

— Joe...

— Sigur, nu este un subiect de abordat într-un restaurant, recunoscu el. De mult voiam să te întreb...

— Unde vrei să ajungi, Joe ?

— Vreau să ştiu adevărul.

— Adevărul...

Adevărul era acela că ea era îndrăgostită nebuneşte, cu disperare, de Wolf. Că îl va iubi mereu...

— Nu ţi-am spus nimic, Joe. După cum nici tatălui meu nu i-am spus nimic... începu ea.

— De ce ?

— Pentru că tu n-ai înţelege. Eu însămi nu reuşesc să mă înţeleg.

Oftă, înainte de a continua :

— Pe de altă parte, nu voiam să te fac să suferi.

— Şi, în fine ? întrebă el pe un ton sec. Mai există şi un al treilea motiv ?

— Al treilea motiv este, pur şi simplu, acela că asta nu te priveşte.

— Ba da, mă priveşte ! protestă el. Spune-mi... Ai fost de acord sau a profitat de tine ?

Ea începu să tremure.

— N-ai să poţi înţelege...

— Dă-mi voie să încerc. Nu poate fi totuşi atât de complicat !

Susan râse uşor, cu tristeţe.

— Oh, ba da, este foarte complicat ! Şi este totul doar alb şi negru. Nu este vorba de o problemă ştiinţifică la care nu poţi să dai decât un singur răspuns.

— Nu deturna discuţia !

Ea se simţi în postura de acuzată. Cum reuşise Joe să-i smulgă adevărul ? Se jurase doar că nu va dezvălui nimănui natura relaţiei sale cu Wolf !

— Când te afli în captivitate, la limita supravieţuirii, simţul valorilor este denaturat.

— Asta nu-i o scuză !

— Nu, tu nu vei putea să înţelegi, oftă ea. Ascultă, Joe, îţi voi face o mărturisire pe care n-am făcut-o nimănui, nici măcar celor de la poliţie !

Respiră adânc şi spuse dintr-o suflare :

— Am încercat să-l omor pe Wolf.

— **Tu ? !** strigă el, neîncrezător.

— Da. Eu. Am încercat să-l strangulez. Și aproape că reușisem...

Cu ochii măriți, Joe o privea de parcă acum o vedea pentru prima oară...

— Când oamenii ajung la capătul puterilor, reacționează într-o manieră imprevizibilă, îi explică ea. Chiar și eu !

Își privi îngândurată paharul cu vin.

— În cursul acestor săptămâni de captivitate, am învățat multe. Despre mine, despre alții... Nu-ți pot cere să mă înțelegi, știu că-ți este imposibil. Dar măcar poți să ierți ?

— Îți iert totul ! exclamă el cu însuflețire. Pentru că te iubesc, Susan...

Era pentru prima oară când el îi vorbea despre dragoste. Susan se simți puternic tulburată. Abia își stăpânea lacrimile.

„Bietul Joe !“ gândi ea.

Ceea ce simțea pentru el era mai ales compasiune. Pentru că ea nu se simțea în stare să-i răspundă cu aceeași dragoste.

— Știu că tu nu mă iubești, Susan. Nu încă ! Dar sper că într-o zi vei reuși să mă consideri altceva decât un bun prieten.

Ea oftă adânc. Va veni vreodată ziua aceea ? Se îndoia de asta.

După o pauză, Joe adăugă :

— Sper de asemenea că vei reuși să-mi vorbești netulburată despre Wolf.

Susan se mulțumi să dea din cap cu tristețe. Nu găsea cuvinte să-i răspundă... Ce-ar fi putut să-i spună, de fapt ? Că regreta faptul că între ei

nu va fi posibilă o legătură de dragoste ? Şi totuşi, împărtăşeau atâtea preocupări comune ! Se potriveau atât de bine...

Cel puţin, aşa gândea ea înaintea dramei care-i răvăşise existenţa. Acum nu mai era sigură de nimic.

— În viaţa ta nu este loc pentru doi bărbaţi, declară Joe cu convingre.

Se aplecă spre ea.

— Uită-l pe Wolf, Susan ! Este un nelegiuit urmărit de poliţia mai multor ţări. Chiar dacă reuşeşte să scape, va rămâne mereu condamnat să trăiască în clandestinitate. N-ai să poţi niciodată să te căsătoreşti cu el, să-ţi duci viaţa alături de el, să ai copii...

Vocea i se frânse.

— Eu îţi pot oferi toate astea !

Inima lui Susan tresări.

— Mulţumesc, Joe...

Pe un ton mai lejer, el spuse :

— Voi lua trenul de trei şi jumătate spre Fairborne. Mult noroc cu prezentarea raportului, Susan ! Şi încearcă să te gândeşti la ce ţi-am spus. Dacă reuşeşti să-l uiţi pe „camaradul Wolf", viitorul este al nostru.

— Aş vrea, Joe... murmură ea.

Lacrimile abia stăpânite îi înţepau pleoapele.

— Dar eu... eu nu te merit, bolborosi ea.

Reuşise să înşele speranţele doctorului Welch... Acum, masca pe care încercase să o poarte, crăpa... Şi, de fapt, îşi dădea seama că era doar o biată fetiţă răutăcioasă.

— Nu mă meriţi ? repetă Joe. Nu spune asemenea prostii.

★
★ ★

După prânz, Susan se întoarse la Institutul Naţional de Geografie şi se puse pe treabă cu un asemenea zel încât, spre sfârşitul după-amiezii, putu să scrie cuvântul „Sfârşit" în josul ultimei pagini.

Îşi contemplă cu mândrie opera : un document de două sute de pagini, intitulat „Marea şi industrializarea, studiu asupra poluării apelor de coastă în Marea Britanie", de Susan Cheyne.

Se hotărî în sfârşit să se întoarcă acasă. Mergea atât de repede încât „Pantofi maro" fu obligat să alerge ca s-o prindă din urmă.

— Sunteţi în întârziere, domnişoară ? o întrebă el în lift.

— Tocmai mi-am terminat raportul !

— Felicitările mele ! Sunt încântat !

— Vă interesează aşa ceva ? Adevărat ?

— De fapt, nu prea, mărturisi el cinstit. Dar nu mi se păreau deloc amuzante coridoarele Institutului !

Ajunsă în apartament, Susan îi telefonă tatălui ei şi avură o discuţie lungă, călduroasă. Încercă apoi în zadar să-l prindă pe Joe la telefon.

„O să-i fac o surpriză, se hotărî ea. Mă voi duce şi eu mâine dimineaţă la Fairborne !"

Pe la opt şi jumătate seara, cineva sună la uşă. Era poliţistul care venise să-l schimbe pe „Pantofi maro".

— Totul e-n ordine, domnişoară ?

— Absolut. Pot să vă ofer o ceaşcă de cafea ?

— Nu, mulţumesc. Mă duc să-mi preiau garda... Încuiaţi-vă bine cu cheia şi nu ezitaţi să folosiţi

arma, la nevoie. Chiar şi la cea mai mică bănuială ! Prefer să mă deplasez degeaba decât să ajung prea târziu.

— Am înţeles. Noapte bună !

— Noapte bună, domnişoară !

Urmând instrucţiunile poliţistului, ea încuie uşa cu grijă. Îngerul ei păzitor urma să-şi petreacă noaptea la volanul unui Rover parcat în faţa imobilului.

Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru era sub supraveghere. Asta începea s-o plictisească din ce în ce mai mult...

Urmări distrată o emisiune la televizor, apoi se cufundă în citirea unui ziar. Pe la unsprezece se hotărî să se bage în pat.

Pe noptieră se afla un mic aparat cu un buton. Era de ajuns să apese pe el pentru a-l alerta pe poliţistul pus s-o păzească.

Era deja în pijama, gata să intre în pat, când i se păru că aude uşa închizându-se. Cu toate simţurile în alertă, apucă aparatul de alarmă şi se îndreptă spre uşa de la intrare, trecând prin camera de zi.

Wolf se afla în mijlocul încăperii.

CAPITOLUL IX

Susan lăsă să-i scape o exclamație înăbușită ce semăna cu un geamăt.

Wolf, cu ochii micșorați, o contempla. Pe buzele lui senzuale plutea un zâmbet ușor. Ținea încă în mână speraclul cu care deschisese ușa.

— Ei bine ? zise el deodată, arătând spre aparatul pe care tânăra fată își încleștase degetele. De ce nu apeși pe buton ? De ce nu-ți asmuți câinii de pază asupra mea ?

Ea rămăsese paralizată.

Cu o claritate dureroasă, revăzu în minte pereții cenușii ai temniței sale strâmte. Retrăia clipele de groază, clipele de violență. Dar și minunatele clipe de pasiune de pe o colină înverzită...

Degetele i se desfăcură și lăsă să-i cadă aparatul de alarmă. Dintr-un salt, Wolf fu lângă ea. În clipa următoare, Susan se afla în brațele lui, agățându-se cu disperare de acest trup puternic.

Închise ochii. Apoi, nimic nu mai avu importanță... Doar iubirea ei, doar dorința ei pentru acest bărbat care reprezenta totul pentru ea.

Începu să tremure în timp ce el îi presăra o ploaie de sărutări pe tâmple, pe pleoape.

Apoi, puse stăpânire pe buzele ei... Susan era într-o asemenea stare de şoc, încât la început nu fu în stare să-i răspundă cu aceeaşi pasiune.

Brusc, se trezi la realitate. Se smulse din braţele lui Wolf.

— Eşti nebun ! murmură ea. Ce cauţi aici ? Poliţia este jos...

— Trebuia să te văd.

Îşi scoase bluzonul de piele şi-l aruncă pe canapea. Rămase în blugi şi un tricou negru şifonat.

„De parcă ar fi dormit îmbrăcat" remarcă Susan.

Picioarele n-o mai ţineau. Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi, cu ochii măriţi, îl privea. I se părea că nu-şi va mai putea desprinde niciodată privirea de la el.

— Wolf... bolborosi ea. Oh, Dumnezeule ! Dar or să te ucidă !

— Mai întâi vor trebui să mă prindă !

Cu mersul lui suplu de felină, se îndreptă spre fereastră şi scrută întunericul. Nu mişcase perdeaua nici un milimetru, mulţumindu-se să privească printr-o crăpătură îngustă pe care întâmplarea o făcuse să rămână între marginea draperiei şi perete.

— Poliţia... murmură el. Doar tipul acela din Rover ?

Susan încuviinţă din cap. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Şi cât de uscată îi era gura !

— De ce ai venit ? întrebă ea cu spaimă. Ca să mă răpeşti din nou ?

El o măsură cu privirea fără să scoată o vorbă. Prin ochii verzi trecu o licărire ciudată.

— Nu, zise el cu blândeţe. Sunt doar în vizită...

Privirea tinerei fete căzu pe aparatul pe care i-l încredinţaseră poliţiştii. Dacă ar fi avut un minimum de bun-simţ, s-ar fi repezit la el şi ar fi apăsat pe buton...

Trebuie să fi fost nebună să nu reacţioneze ! Cum adică, bărbatul care-o ţinuse prizonieră trei săptămâni se afla în faţa ei, şi ea nu dădea alarma?

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Wolf murmură :

— Nu sunt înarmat. Dacă vine câinele tău de pază cu tot arsenalul lui, mă va scoate repede din luptă.

Cu un oftat, îşi trecu mâna prin părul încâlcit.

— La drept vorbind, nici nu m-aş apăra... Am atâta nevoie să mă odihnesc ! Ar fi o adevărată uşurare să abandonez lupta !

Lui Susan îi veniră în minte cuvintele doctorului Welch : „Se întâmplă adesea să se creeze legături particulare între victime şi agresori..."

Când Wolf o cuprinse iarăşi în braţe, ea nu protestă. Cu ochii închişi, cu buzele întredeschise, aştepta sărutul lui.

Buzele li se întâlniră cu o tandreţe infinită. De data asta Susan nu mai rămase pasivă, ba dimpotrivă ! Fremăta de dorinţă şi de aşteptare în braţele lui Wolf. El o mângâia cu nespusă blândeţe.

— Te-ai mai îngrăşat puţin, zise el. În Italia, nu mâncai suficient...

— Wolf ! Oh, Wolf...

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Îi veneau în minte atâtea amintiri ! Era sfâşiată între bucurie şi teamă.

— Nu prea-ţi merge bine, nu-i aşa ? o întrebă el. Ştiu că urmezi un tratament psihiatric...

— Azi am avut ultima şedinţă ! îi spuse ea aproape cu mândrie. După părerea specialistului, mi-am regăsit echilibrul...

— Şi acum, a trebut să apari tu !

Şi râse cu amărăciune.

El o privi încruntat.

— Dar tu eşti puternică, Susan Cheyne ! o linişti el deodată. Şi fizic, şi psihic...

Susan îşi şterse ochii.

— Ţi-e foame ? îl întrebă ea.

— Da.

Se duse să-şi pună un capot şi apoi intră în bucătărie. După ce aruncă o privire prin frigider, făcu o grimasă.

— Nu pot să-ţi ofer mare lucru ! Ouă cu şuncă ?

— Foarte bine. Dar obişnuieşti să găteşti noaptea ?

— Mi se întâmplă uneori, când lucrez până târziu. De ce ?

— Pentru că aceşti câini de pază au nasul fin... Dacă simt mirosul ouălor cu şuncă, ar putea bănui ceva...

Susan puse o tigaie pe aragaz şi sparse ouăle în ea.

— Dacă aş avea un grăunte de creier, aş condimenta toate astea cu puţin arsenic ! bombăni ea.

El se mulţumi să zâmbească, şi ea ştiu în clipa aceea că nu-l va trăda niciodată. În ciuda a tot răul pe care i-l făcuse...

Sprijinit de tocul uşii, el o privea. Nu se schimbase... Era la fel de bronzat, la fel de musculos,

cu acea intensă vitalitate interioară, acea putere imposibil de descris. De zeci de ori, polițiștii o obligaseră să-l descrie pe Wolf. Întotdeauna fusese incapabilă să găsească cuvintele potrivite. Orice cuvinte îi veneau în minte, erau prea sărace ca să-l poată descrie...

— De ce te afli la Londra, Wolf ? îl întrebă ea.

— Ca să te văd.

— Nu cred.

El ridică din umeri.

— Să zicem atunci că aveam de rezolvat niște afaceri în Anglia. Dar, într-adevăr, nu la Londra ! Dacă mă aflu aici, este din cauza ta.

— Afaceri de rezolvat ? repetă ea.

Strânse din dinți și continuă :

— Ce fel de afaceri ? Vreo răpire, vreun asasinat ?

— Ar fi prea lung ca să-ți explic. Și, oricum, n-ai înțelege.

— N-aș înțelege... zise ea, ca un ecou. E nostim, și eu spuneam astăzi exact același lucru...

— Lui Joe Dowson ? Ai luat prânzul cu el...?

Ea fu cât pe-aci să scape farfuria din mână.

— Mă spionezi ?! strigă ea cu furie.

— Ce cuvânt îngrozitor !

— Tot ce faci tu este îngrozitor ! îl acuză ea.

Wolf se mulțumi să râdă. Un râs ușor plin de ironie.

— Joe Dowson ți-a cerut să te căsătorești cu el ? o întrebă el după un moment de tăcere.

— De unde știi ?

— După atitudinea pe care o aveați amândoi, am bănuit că este vorba de ceva de genul ăsta... Vei accepta ?

— Asta nu te privește !

— Este amantul tău ?

Susan tremura de furie din cap până-n picioare.

— Wolf, ajunge ! Mi-ai făcut deja destul rău... Joe este un om cinstit și serios. Un bărbat pe care pot conta. Și apoi, mă iubește. Dacă tu...

— Dar tu, tu nu-l iubești.

Luă din mâna ei farfuria și se așeză la masa din bucătărie.

— Ce-mi dai de băut ?

— O bere ? întrebă ea deschizând ușa frigiderului.

— Perfect.

El începu să mănânce cu poftă. Părea de-a dreptul înfometat...

Susan se așeză în fața lui. Se străduia să nu se lase pradă vârtejului de emoții pe care sosirea neașteptată a lui Wolf îl stârnise în ea.

De necrezut... Stătea față-n față, liniștită, cu un terorist, un om căutat de poliție. Și-i oferea să mănânce ouă cu șuncă ! În timp ce polițistul însărcinat cu paza ei nu bănuia nimic...

— Ce s-a mai întâmplat după ce ai fost eliberată ? o întrebă el. Probabil că ai suportat nenumărate interogatorii ?

— Mai ales în legătură cu tine ! Ai fost singurul care ai reușit să scapi din plasă...

Își încrucișă brațele pe piept, și continuă :

— Când mă gândesc ce enormă răscumpărare i-ai putut cere tatălui meu ! O hoție ! Un furt pur și simplu !

— Nu eu m-am ocupat de cererea răscumpărării.

— Dar cine atunci ?

— Comitetul.

— Ah, da ! Acest faimos Comitet ai cărui membri sunt în continuare de negăsit ! Ca şi tine, de altfel. În timp ce Senta şi ceilalţi se afla după gratii. Probabil pentru multă vreme...

El ridică din umeri.

— Senta şi ceilalţi ? Ei sunt făcuţi din material prost...

Susan îl privi stupefiată. El n-avea oare nici un pi de milă ?

— Dacă n-ar fi intervenit poliţia, şi dacă tatăl meu n-ar fi plătit răscumpărarea, ce s-ar fi întâmplat ? întrebă ea. M-ai fi omorât ?

— Nu ştiu. Nu fusese luată nici o hotărâre în acest sens.

Cum de putea fi el atât de indiferent ?

Dar de ce să se mai mire ? Wolf era un terorist doar. Meseria lui ? Asasinatul cu premeditare.

El îşi termină de mâncat ouăle cu şuncă fără să mai spună un cuvânt.

— Vrei o cafea ? îi propuse ea.

— Cu plăcere.

Wolf privi în jurul lui.

— Îmi place apartamentul tău.

După o pauză, adăugă :

— Va trebui să-mi petrec noaptea aici.

Ea se înfioră.

— Nu ! Nu este... posibil, Wolf !

— Nu mai striga aşa de tare ! îi ordonă el. N-ai de ales, Susan. Îmi voi petrece noaptea aici. Asta e !

— Dar...

— Dacă nu vrei, cheamă-ţi câinele de pază.

El se ridică de la masă.

— Iţi mulţumesc pentru mâncare. Mi-a fost tare foame... Acum aş vrea să fac un duş...

Fără să scoată o vorbă, ea îi arătă baia. El îşi scoase tricoul şi rămase gol până la mijloc. Pe spate avea un pansament rudimentar.

„A fost rănit !“ gândi Susan cu disperare.

Wolf închise în urma lui uşa de la baie şi ea se lăsă să cadă la un capăt al canapelei. Îşi cuprinse faţa în mâini şi începu să fie zguduită de hohote de plâns.

Ce-ar trebui să facă ?

Să adăpostească un om atât de periculos ? Trebuie să-şi fi pierdut minţile ca să facă aşa ceva !

Totuşi, nu avea curajul să-l dea pe mâna poliţiei. N-o protejase şi el oarecum, atunci când ea căzuse în mâinile gangsterilor ?

În timp ce el îşi făcea duşul, ea scoase dintr-un dulap nişte pleduri şi aranjă un pat pe canapea.

„Dacă află cumva Joe că Wolf a petrecut noaptea la mine, s-ar sfârşi pentru totdeauna relaţia noastră !“ gândi ea.

Oftă, apoi se duse şi ciocăni uşor în uşa de la baie, cu un prosop în mână.

El îi deschise. Era complet gol, dar asta nu părea să-l jeneze câtuşi de puţin.

— Vrei să... să-ţi spăl hainele ? se auzi ea întrebând.

— Nu, mulţumesc. Dar dacă ai vrea să-mi calci puţin blugii şi pulovărul, mi-ai face un serviciu. Sunt curate, dar prea şifonate.

Luă prosopul pe care ea i-l întinse şi se înfăşură în jurul mijlocului.

— Ai ceva cu care să-mi poţi schimba pansamentul ?

— Da.

Ea deschise dulăpiorul de farmacie.

— Ce-ai păţit ? îl întrebă ea în timp ce-şi lua toate cele necesare curăţirii unei plăgi şi pansamentul.

El ridică din umeri.

— Riscurile meseriei...

Părea să fi fost atins de un glonţ. Din fericire, plaga nu era infectată.

În timp ce ea îi schimba pansamentul, Wolf o mângâia pe păr.

— Caraghioasă coafură !

Începu să râdă, şi continuă :

— Foarte art-deco ! Ar trebui să lansezi stilul Susan Cheyne. Coamă negru cu alb... şi obraji stacojii !

Ea se încruntă, în timp ce se înroşea din ce în ce mai tare.

— Ah, ce nostim ! îi aruncă ea. A cui e vina dacă eu semăn acum cu o tipă punk ?

Termină de făcut pansamentul.

— Sper să te doară destul de tare rana !

El începu să râdă.

— Datorită îngrijirilor tale pricepute, deja mă simt mai bine, o asigură el.

Se ridică, şi muşchii lui bronzaţi străluciră în lumină.

— Mi-am pus slipul şi tricoul să se usuce pe calorifer. Până atunci, ai putea să-mi împrumuţi un halat ?

— N-am nimic pe măsura ta.

— Dragul de Joe n-a lăsat nimic de schimb pe aici, prin vreun colţ ?

— Nu-i spune „dragul de Joe“ !

Ea dădu negativ din cap și continuă :

— Nu, nu are lăsat nimic pe aici.

El ridică sprâncenele.

— Ia te uită, ia te uită...

Susan se apucă să-i calce hainele lui Wolf. În acest timp, el făcea turul apartamentului.

— De ce ai nevoie de un pat atât de mare ?

— Pentru că dorm de-a latul !

Tatăl ei fusese cel care-i făcuse cadou acest pat datând din epoca victoriană, făcut tot din alamă și email. Era o piesă antică destul de impunătoare.

— Și eu, unde dorm ? întrebă el.

— Pe canapea.

— Ah, da ?

— Da ! îi răspunse ea răstit.

— Asta crezi tu, frumoasa mea...

— Să știi că, altfel, chem poliția.

Scoase fierul din priză și-l puse jos. Wolf o cuprinse în brațe.

— Știi că mi-ai lipsit ?

Își cufundă privirea în ochii fetei care simțea că apărarea ei slăbește.

— Mi-am riscat viața ca să vin să te văd. Și crezi că, după toate acestea, îmi voi petrece noaptea pe canapea ?

O ridică în brațe și o duse în dormitor. În brațele lui puternice, ea avea impresia că este ușoară ca un fulg.

O întinse pe patul cel mare și stinse veioza.

— Wolf, nu...

Cu infinită blândețe, el o îmbrățișă.

— Nu ! repetă ea.

— Am nevoie de tine...

Îmbrăţişarea lui deveni mai puternică.

— Am atâta nevoie de tine, te doresc atât mult ! repetă el cu o voce pătimaşă.

O mângâia acum cu pasiune, cu tandreţe.

„Sunt pierdută !“ gândi ea cu disperare. mai voia să lupte. Visa doar să se topească în l ţele lui...

— A trecut atâta vreme, atâta vreme... n mură el.

— Nu... mai încercă ea să şoptească.

Dar deja, acest „nu“ era aproape un „da“

— Tot timpul m-am gândit la tine ! mai zis

— Nu... nu te cred, bolborosi ea.

Se agăţă de el, închise ochii.

— Nu, zise ea o ultimă oară, arcuindu-şi pul spre el.

Înfiorată, suspină în şoaptă :

— De ce ai aşteptat atât ca să vii ? într ca.

Lacrimile îi brăzdau obrajii.

— Unde ai fost, Wolf ?

— Când tu ai fost eliberată, eu mă aflam în Germania.

Îi atinse uşor buzele.

— Ştiam că eliberarea ta era iminentă...

Ea tresări.

— Cum asta ? Cum ai fi putut să ştii ?

Şi, ridicându-se într-un cot, continuă :

— Spune-mi, Wolf ! Vreau să ştiu !

Cum el rămânea tăcut, ea insistă :

— Tu ai fost cel care a anunţat poliţia ?

El tot nu-i răspunse.

— Tu ai fost ! exclamă ea. Toţi au crezut că a fost Draco, dar...

— Poţi crede ce vrei...

Acum, ea era sigură că el dăduse acel misterios telefon care declanşase totul.

— Cineva a sunat la poliţie şi le-a spus unde sunt ţinută prizonieră.

— Într-adevăr. S-a crezut că Draco a făcut-o...

— Şi erai tu ! Tu !

Ea îşi dădu capul pe spate şi-l privi, cu ochii măriţi.

— De ce ?

El se mulţumi să ridice din umeri.

— De ce ? insistă ea. I-ai dat pe ceilalţi pe mâna poliţiei ! De ce ?

— Pentru că trebuia să se sfârşească o dată.

Cu vârful degetelor, el îi mângâie obrajii.

— Ceea ce s-a întâmplat între noi în dimineaţa aceea, era inevitabil, murmură el.

— Inevitabil ?

Fără să fi părut că o auzise, el adăugă :

— A fost, de asemenea, o mare greşeală.

— De... de ce ?

— N-am mai fi putut trăi mult timp în acele condiţii fără să fi trezit bănuieli !

Oftă înainte de a continua :

— Deja Senta bănuia ceva. Era înnebunită de furie !

Îşi muşcă buza inferioară, şi spuse cu o voce abia auzită :

— Ştiind de ce este în stare, mă temeam că va reuşi să pună la cale un aşa-zis accident.

— Un accident ? Cum adică ?

— O capcană oarecare. Din care n-ai mai fi ieşit vie... Iar eu, nu puteam să fiu mereu acolo ca să o supraveghez pe Senta !

Ea deschise gura să spună ceva, o închise la loc, o redeschise...

— Aşadar... ţi-ai trădat prietenii ?

Îi venea greu să creadă că tocmai şeful bandei acţionase astfel. Părea de necrezut !

— Se poate, Wolf... Nu cred că...

El o întrerupse.

— Trebuia să-ţi regăseşti libertatea pentru a scăpa de Senta.

— Dar...

— M-am gândit bine. N-am găsit altă modalitate să te salvez decât...

— ... decât să-i sacrifici pe ai tăi ! termină ea fraza în locul lui, stupefiată.

— Nu mai suportam ideea că urma să rămâi închisă în celula aceea zile şi zile întregi...

— De ce această bruscă înduioşare ? îl întrebă ea, cu amărăciune. Petrecusem deja săptămâni lungi în temniţa mea !

El oftă.

— La început, încerci să te obişnuieşti, şopti el. Apoi, totul devine insuportabil...

Susan dădu din cap, nedumerită.

— Nu înţeleg...

Repetă apoi, mai tare :

— Nu, nu înţeleg ! Aveai un ideal politic ! Un ideal complet fals, dar un ideal totuşi...

Susan se încruntă.

— Ţi-ai renegat acest ideal pentru mine ? Şi atunci, toţi proletarii aceia oprimaţi pe care voiai

să-i eliberezi ? Dar acele „Zori Roşii" la care visaţi ? Şi...

El zâmbi.

— Nu poţi să înţelegi. Nici măcar nu încerca !

— Wolf...

Ea îi luă mâna în mâinile ei.

— Dar atunci, totul se schimbă ! Dacă poliţia află că datorită ţie mi-am recăpătat libertatea, o să-ţi acorde circumstanţe atenuante ! Trebuie să te duci să te predai ! Colaborarea ta va fi luată în seamă ! Datoria ta faţă de societate este acum mult diminuată ! Wolf, trebuie să...

— Nu, o întrerupse el.

Ea îşi lăsă să-i cadă braţele.

— De ce nu ?

— Pentru că încă mai am multe de făcut.

— Ce ? Alte asasinate ?

Ea începu să plângă cu disperare.

— Wolf, te implor, predă-te poliţiei ! Nu te-ai săturat să trăieşti în clandestinitate ? N-ai să poţi rămâne veşnic ascuns. Odată şi odată tot vei fi prins.

Susan îşi împreună mâinile ca într-o rugă.

— Te implor ! repetă ea. Dacă-ţi joci cu pricepere cărţile, dacă accepţi să colaborezi, poate că nici nu vei merge la închisoare.

— Sss, Susan...

O sărută, obligând-o astfel să tacă.

— Tu nu poţi înţelege ! îi repetă el.

— Ai să sfârşeşti sub gloanţele poliţiei ! De ce te încăpăţânezi ? Adineaori, spuneai că te-ai săturat să tot lupţi.

Fără să-i răspundă, el o îmbrăţişă cu tandreţe. Ea închise ochii. Dezvăluirile pe care el tocmai i le făcuse o tulburaseră intens.

Aşadar, lui şi nu lui Draco îi datora ea eliberarea ! Pentru ea, el îşi trădase prietenii, îşi uitase visele nebuneşti despre o altă societate...

Imbrăţişarea lui Wolf se accentuă.

— Eşti a mea, iubito ! zise el cu încredere. A mea ! Şi pentru totdeauna !

— Să nu mă părăseşti, suspină ea. Să nu mă părăseşti vreodată ! N-aş putea suporta...

— Susan...

— Wolf...

Pasiunea puse stăpânire pe amândoi. Deodată, erau singuri pe lume.

★
★ ★

Când Susan deschise ochii, observă că adormise în braţele lui Wolf. El o privea cu o tandreţe nesfârşită.

— Când am să te mai văd ? îl întrebă ea.

— Nu ştiu...

— Oh...

— Poate peste câteva zile, poate peste câteva luni, poate peste câţiva ani... Poate niciodată...

— Nu pot trăi în nesiguranţa asta !

Se agăţă cu braţele de gâtul lui, cu disperare.

— Oh, Wolf, Wolf...

★
★ ★

A doua zi dimineaţa, soneria de la intrare o trezi pe Susan din somn.

Se așează pe marginea patului și privi în jurul ei. Pentru o fracțiune de secundă, se întrebă unde se afla...

Apoi, evenimentele din ajun îi reveniră în minte.

Wolf... Unde era ?

Soneria continua să se audă insistent.

Susan își puse în grabă capotul. Se părea că Wolf dispăruse fără să lase nici o urmă a trecerii lui pe aici.

Cu mâinile tremurânde, Susan deschise ușa. Polițistul pe care ea îl botezase „Sprâncene - stufoase" se afla în prag.

— Totul e-n ordine, domnișoară Cheyne ?

— Da... desigur.

— Este trecut de ora zece ! M-am îngrijorat că nu v-am văzut până la ora asta. Am venit să văd ce se petrece...

— Păi... nimic, bolborosi ea. N-am reușit să mă trezesc, asta-i tot...

— Scuzați-mă dacă v-am deranjat.

— Nu... ați făcut bine. Altfel aș fi dormit toată ziua !

Polițistul se îndreptă spre scară și Susan închise ușa.

Începu să se plimbe încet prin apartament. Wolf spălase vasele și aruncase sticla de bere goală la gunoi. Strânsese chiar și așternutul pe care ea i-l pregătise pe canapea. Cearșafurile și pledurile, împăturite cu grijă, fuseseră aranjate în dulap.

Ai fi zis că noaptea asta nu se petrecuse nimic... Ar fi putut fi doar un vis ! Nimic nu mai amintea de trecerea lui pe aici...

„Probabil că şi-a şters şi amprentele de peste tot !“ gândi ea cu amărăciune.

Se întoarse în dormitor şi observă o foaie de hârtie pe noptieră. O luă în grabă şi citi mesajul scurt pe care Wolf i-l scrisese cu litere mari de tipar : NU TE CĂSĂTORI CU JOE !

Atâta tot... Cu asta, se sfârşise.

Se aruncă pe pat şi începu să plângă. Wolf plecase, ea nu avea nici un motiv să mai trăiască.

Îl va mai revedea oare ? Ecoul cuvintelor lui îi reveni în minte. Ca sunetul unui clopot : „Poate niciodată...“

După ce primul moment de disperare trecu, se simţi cuprinsă de furie. O furie de nedescris...

— Îşi închipuie că eu sunt la dispoziţia lui ? strigă ea furioasă. Că o să-l aştept o veşnicie ? Mă voi căsători cu Joe ! se hotărî ea.

Luă telefonul şi, în loc să formeze numărul personal al lui Joe, îl formă pe cel de la laborator.

— Aş putea vorbi cu domnul Dowson ? îi ceru ea centralistei.

— Domnul Dowson nu este în laborator.

— Ştiţi cumva unde l-aş putea găsi ?

— Imposibil. A ieşit împreună cu domnul Evans şi cu domnişoara Lawrence. Au plecat toţi trei să facă nişte recoltări de probe pe coastă.

— Oh ! exclamă Susan, dezamăgită. Ce este atât de important încât trebuie să lucreze şi în timpul weekendului ?

— A eşuat un petrolier pe stânci. Există pericolul unei maree negre în zonă.

— Oh !

— Vreţi să-mi lăsaţi un mesaj pentru domnul Dowson ?

— Spuneți-i doar că l-a căutat Susan Cheyne.
— Foarte bine. Contați pe mine.
— Mulțumesc !

Închise telefonul și se întoarse cu pași lenți în dormitor.

— Oh, Wolf... murmură ea cu disperare. Ce-am să mă fac fără tine ?

Brusc, avu o senzație de vomă. Palidă ca o coală de hârtie, se repezi în baie. De câteva zile, în fiecare dimineață se simțea rău.

O măcina îngrijorarea. Privindu-și fața lividă în oglinda de deasupra chiuvetei, murmură :

— Ce naiba am ?

Deodată, i se făcu teamă...

— Nu, nu se poate, oftă ea. Nu pot să...

Nu îndrăzni să formuleze până la capăt cele trei cuvinte care-i veniră în minte.

— Să fiu însărcinată...

Și dacă era așa ? Trebuia neapărat să fie sigură !

Se întoarse în camera de zi și puse mâna pe telefon. După ce formă un număr, ceru cu voce fermă o programare.

Poimâine se va duce la un ginecolog. Și atunci, va afla dacă bănuielile ei erau justificate...

CAPITOLUL X

Cum reuşise Susan să se întoarcă acasă ? I-ar fi fost foarte greu să spună...

Se aruncă pe pat. În mod inconştient, mâinile i se împreunară peste abdomen. Şi cuvintele specialistului îi răsunau fără încetare în cap :

— **Sunteţi gravidă... Sunteţi gravidă... Sunteţi gravidă...**

Va avea un copil. Copilul lui Wolf. Va deveni mamă !

Cu câteva luni înainte, doar gândul acesta ar fi îngrozit-o. Acum, că se mai maturizase, îşi accepta soarta.

Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Şi le reţinu, refuzând să-şi plângă de milă.

— Chiar că nu este momentul să plângi ! îşi zise ea cu severitate.

Se îndreptă şi-şi privi abdomenul încă plat. Da, era pregătită pentru a deveni mamă. Şi din punct de vedere fizic, şi psihic.

Un oftat adânc îi umflă pieptul. În ce condiţii se va naşte acest copil ? Dacă măcar ar putea avea un tată...

Din păcate, nu putea conta pe prezenţa lui Wolf. Acesta era condamnat să trăiască în clandestini-

tale şi nu va putea veni niciodată să se aplece deasupra leagănului fiului său.

Susan trebuia să se obişnuiască cu ideea că va rămâne singură. Mereu ! Dar era ferm hotărâtă să-şi ducă până la sfârşit sarcina. Acest copil va fi poate singura amintire concretă care-i va rămâne de la Wolf !

Se simţi deodată fericită. Nu, nu va mai fi niciodată singură, chiar dacă va fi nevoită să nu-l mai revadă pe Wolf.

Pentru că va avea de iubit copilul lui...

Îşi puse cu tandreţe palma pe abdomen şi murmură :

— Ai să vezi, vom şti să ne descurcăm amândoi.

★

★ ★

Joe făcu ochii mari. Susan citi în privirea lui o stupoare de nedescris.

— Eşti... eşti însărcinată ? bolborosi el.

Bietul Joe ! O dată în plus, ea îl făcea să sufere. Şovăise mult timp înainte de a-i anunţa vestea cea mare. Era obligată oare să-i spună ?

„Trebuie, îşi spusese ea. Aşa e cinstit".

Joe o privea cu o nedumerire fără margini.

— Eşti însărcinată... cu Wolf ?

— Da.

— Nu se poate !

El se înfioră. Era foarte frig în această zi de octombrie. Vântul răscolea în drumul lui frunzele moarte împrăştiate prin parc.

— Tatăl tău ştie ? o întrebă Joe.

— Încă nu.

Va trebui să-i spună şi lui.

— Aşadar, eşti însărcinată, repetă Joe.

Ai fi zis că încerca să se convingă pe el însuşi, dar că nu credea cu adevărat în ceea ce auzise.

— Şi care-i părerea ta despre toate astea ? o întrebă el brusc.

Ea închise ochii.

Se simţea împăcată. Împăcată cu ea însăşi, împăcată cu lumea întreagă. Dar cum să-i explice lui Joe toate astea ?

— Nu despre mine este vorba, nu părerea mea contează, zise ea cu voce slabă. Ci a celorlalţi. A ta, a tatălui meu. Eu cred...

— Nu-ţi face griji pentru noi ! îi tăie el vorba.

De data asta, se întoarse cu faţa spre ea.

— **Tu,** tu ce crezi despre toate astea ?

Ea oftă.

— Trebuie să ştiu ! insistă el. Ai fost pe jumătate îndrăgostită de acest bărbat. Eşti fericită că-i porţi copilul ?

— Nu-i atât de simplu, Joe.

Îşi trecu o mână peste frunte, într-un gest obosit, şi continuă :

— Acest copil nu va avea tată.

Apoi, cu voce mai puternică, spuse :

— Şi nu-l iubesc pe Wolf ! Nu l-am iubit niciodată !

Îşi muşcă buzele. Spunea oare adevărul ? Sau încerca să se înşele pe ea însăşi ?

— Ceea ce s-a întâmplat între Wolf şi mine nu s-ar fi putut întâmpla nicidecum într-o situaţie obişnuită, normală. Ne-am aflat amândoi într-o situaţie foarte specială. Ceva ce n-are nimic de-a face cu viaţa pe care o duc zi de zi milioane de oameni.

Făcu o pauză. Cum să-i explice inexplicabilul ?

— Nu pot să urăsc acest copil, concluzionă ea. Pentru că sunt mama lui.

După o altă clipă de tăcere, adăugă :

— Dar crede-mă, nu sunt deloc încântată că voi deveni o mamă celibatară !

Joe rămânea tăcut.

— Ești șocat ? îi aruncă ea.

El ridică din umeri dar nu-i răspunse.

— Se pare că te-am șocat întotdeauna... Și acum, ţi se pare că eu iau lucrurile prea calm. Mă înșel cumva ?

— Nu știu...

El își subție buzele înainte de a-i spune :

— Am impresia că ai făcut să explodeze o bombă, aici, în fața mea. Și eu nu știu cum să reacţionez.

O femeie trecu prin faţa lor. Ținea de lesă un ogar tremurând de frig. Amândoi urmăriră cu privirea câinele.

Joe fu primul care reluă discuţia.

— Ce-ai face dacă Wolf ar reapărea în viața ta ?

Susan se crispă.

— Ce-ai face ? insistă el. Poate să apară într-o bună zi, să-și ceară copilul și să-l ducă într-una din acele ţări în care teroriștii pot trăi liniștiți. În Siria, de exemplu, sau în Libia...

— Niciodată Wolf nu va lua acest copil ! îl asigură Susan cu fermitate. Este copilul meu !

Joe ridică sprâncenele, mirat.

— Așadar, îl vei aduce pe lume ? !

— Ce vrei să spui ?

— Nu ești obligată să-ți duci sarcina până la capăt. Știi foarte bine asta !

Acum era rândul lui Susan să fie șocată.

— Joe !

— Nu te-ai gândit și la soluția asta ? Date fiind împrejurările, **aceasta** este soluția !

Susan îl privi de parcă acum îl vedea pentru prima oară.

— Cum poți să vorbești astfel ? Vreau să am acest copil ! Pentru nimic în lume n-aș consimți să întrerup sarcina !

— Văd că ai scrupule ! În epoca noastră, asta mi se pare puțin deplasat !

— Nu este vorba de scrupule. Sunt însărcinată și acest copil se va naște ! Este logic, nu ? .

— Îi vei face să sufere mult pe cei din preajma ta. Nu mă refer numai la mine. Dar și la tatăl tău... Vrei deci să-i zdrobești inima ?

— Tatăl meu este un om puternic ! Încă nu-l cunoști prea bine...

Își îndreptă spatele și continuă :

— Nu înțelegi că, pentru mine, acest copil este mai important decât orice altceva ? La urma urmei, nu-mi pasă deloc de reacția celorlalți ! Poate că mă găsești dură, lipsită de sensibilitate. Dar, asta e !

După o clipă de gândire, adăugă :

— De altfel, nu sunt singura implicată. Nu trebuie să uiți că acest copil are un tată !

— Wolf n-are nici un drept asupra copilului tău !

— Ba da !

Ea îl fixă, cu ochii micșorați.

— Dacă tu ai fi tatăl, Joe, ce ai face ?

— Te-aş cere în căsătorie.

— Oh...

— Da, nu există nici o îndoială în acest sens ! afirmă Joe. Aş fi nerăbdător să devii soţia mea.

— Pentru ca totul să reintre în ordine... murmură ea.

El încuviinţă din cap.

— Şi... împrejurările fiind acestea care sunt, ce ai de gând să faci ? mai întrebă ea.

Joe ezită.

— Nu ştiu... Te iubesc, Susan. Dar nu mă simt atât de puternic şi curajos pentru a creşte fiul lui Wolf.

— Poate că va fi o fată !

— O să fie un fiu, zise el tăios. Cu un tată ca Wolf, nu există nici o îndoială asupra acestui lucru !

O privi pe Susan cu intensitate.

— Spune-mi, ce-ai face dacă Wolf însuşi ţi-ar cere să întrerupi această sarcină ?

Ea întoarse capul, cu lacrimi în ochi.

— Înţeleg, murmură Joe.

— Ce... ce înţelegi ?

— Tot mai ţii la el, spuse Joe oftând. Lasă-mi puţin timp de gândire, Susan. Împrejurările sunt altele. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

— Desigur...

În adâncul sufletului ei, ştia că nu va mai accepta niciodată să se căsătorească cu Joe. Prefera chiar ca fiul său să se nască din tată necunoscut... cel puţin în registrele de stare civilă.

Dintr-un impuls inexplicabil, Joe îi prinse faţa în mâini.

— Eşti mai frumoasă ca oricând. Eşti înfloritoare !

Ezită o clipă, apoi o întrebă :

— Spune-mi... cum te simţi ?

— Foarte bine. Dar am greţuri aproape în fiecare dimineaţă. Se pare totuşi că starea asta nu va dura prea mult... Şi dorm buştean !

Se ridică şi-şi cuprinse cu mâinile talia.

— Deocamdată nu se vede nimic. După spusele specialistului, cam peste o lună o să înceapă să se vadă ceva...

Joe îşi feri privirea.

— Mi te imaginez cu greu peste câteva luni...

Susan înţelese că hotărârea lui fusese luată şi că nu se va mai căsători cu ea niciodată. El avea nevoie de o femeie fără probleme. O femeie iubitoare şi devotată.

Joe oftă adânc.

— Spune-mi, Susan... Dacă aş reuşi să te conving să întrerupi această sarcină, mi-ai ierta-o vreodată ? Ai putea să mă mai iubeşti după aceea ?

Nu-i aşteptă răspunsul. Ştia însă că acesta va fi negativ.

— Hai, grăbeşte-te să intri la căldură ! îi spuse el pe un ton morocănos.

Într-o jumătate de oră, el părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Susan rezistă dorinţei de a se arunca în braţele lui.

Se mulţumi să-l sărute pe obraz. Lacrimile o ardeau. Apoi, alergând, traversă părculeţul şi se duse acasă.

*
* *

Lucrarea lui Susan avusese un oarecare răsunet în mediile specializate.

— Bravo ! îi spuse directorul Institutului cu căldură. Ar trebui să fii mândră de tine !

— Mi-am făcut treaba cu multă abnegaţie...

— Într-o zi vei fi considerată cea mai bună specialistă din Marea Britanie, o asigură el.

Cu condiţia ca să se poată consacra cercetărilor ei cu competenţă... Or, acum nu mai era sigură! Perspectiva de a deveni în curând mamă îi răstorna din temelii toate proiectele, toată maniera ei de a vedea viitorul. Copilul acesta îi va lua mult din timpul său, îi va umple gândurile, îi va consuma energia.

Poluarea apelor de coastă risca să treacă pe planul secund.

Directorul Institutului îi întinse un exemplar din „Times".

— Ai citit articolul care-ţi este consacrat în pagina ştiinţifică ? Bineînţeles, nu este vorba decât de vreo câteva rânduri. Dar câteva rânduri pline de elogii !

Susan luă ziarul. În loc să întoarcă paginile pentru a căuta articolul pe care ziaristul specializat de la „Times" îl scrisese în legătură cu lucrarea ei, rămase încremenită în faţa primei pagini.

Un titlu scris cu litere groase o hipnotizase, pur şi simplu. Literele mari şi negre ocupau toată lăţimea ziarului : „GĂSITĂ VIE ŞI NEVĂTĂMATĂ DUPĂ CE A FOST RĂPITĂ".

Directorul zâmbi.

— Ah ! Poveştile astea despre răpiri... Înţeleg că te interesează !

Susan citi pe nerăsuflate articolul imprimat sub titlu :

„Maria Dietrich, fiica politicianului austriac recent decedat, s-a întors acasă după ce a fost prizoniera organizaţiei teroriste „Zorile Roşii" timp de trei luni.

„Maria, care are doar şaisprezece ani, a suportat remarcabil captivitatea. Mama ei a reuşit să oprească orice publicitate privind această afacere.

„Reamintim că organizaţia „Zorile Roşii" a fost de asemeni răspunzătoare de răpirea lui Susan Cheyne..."

Rândurile începură să-i joace în faţa ochilor. Aşadar, ea nu fusese singura victimă a acestei bande fanatice !

— Au ţinut-o trei luni ! exclamă ea.

— După ultimele informaţii pe care le-am auzit la radio, de data aceasta toată reţeaua organizaţiei a fost arestată.

— Oh ?

— Se pare că poliţia a reuşit să-i prindă pe toţi !

— Oh !...

— Se pare că nu te prea bucuri !

Susan se strădui să zâmbească.

— Ba da, bineînţeles...

Oare şi Wolf se afla acum după gratii ? Reuşi însă să se controleze şi să fie aspră cu el. Îşi meritase soarta ! Răufăcătorii de teapa lui nu merită să rămână în libertate. Ce făceau ei cu libertatea

lor ? Profitau pentru a face rău, pentru a aduce suferințe...

— Biata micuță ! oftă ea. Nu are decât șaisprezece ani... Probabil că încercarea aceasta i s-a părut îngrozitoare !

★
★ ★

Puțin mai târziu, Susan se întoarse pe jos acasă. „Pantofi maro“ o ajunse din urmă și-i arătă exemplarul din „Sun“ pe care-l avea în mână.

— Sunteți la curent, domnișoară ?

— Da. Am văzut în „Times“ adineaori... Ceea ce mă surprinde este că ziarele au păstrat tăcerea asupra acestei răpiri. N-am știut...

— Nici eu.

„Pantofi maro“ dădu din cap cu un aer satisfăcut.

— Dacă toată banda este arestată, cred că nu vom mai continua să vă supraveghem peste tot. De acum, nu vă mai pândește nici un pericol...

Ea zâmbi.

— O să-mi lipsiți. Sunt puține fete care au parte zi și noapte de o gardă de corp !

„Pantofi maro“ își luă la revedere de la ea. Urma să fie înlocuit de către „Sprâncene stufoase“. Acesta din urmă se afla deja la postul său, la volanul Rover-ului în care își va petrece noaptea.

— Domnișoară Cheyne ! o strigă el.

Ea se apropie de mașină.

— Da ?

— Aveți o vizită.

— O vizită ?

— Da, o să găsiţi pe cineva sus. O surpriză !
— Cine !
— Este surpriză.

Probabil că era tatăl ei, gândi ea. În ultima vreme venise deseori s-o vadă pe neanunţate.

Urcă scara şi răsuci cheia în broască. Uşa ce dădea spre living era larg deschisă. Wolf stătea aşezat liniştit în mijlocul canapelei...

Susan se repezi spre el.

— Wolf !

El o cuprinse în braţe.

— Ai reuşit să scapi ! exclamă ea. Şi de data asta !

Susan abia se mai ţinea pe picioare.

— De ce ai venit ?

Îşi încruntă sprâncenele şi se retrase un pas pentru a-l putea privi mai bine. I se părea că avea ceva schimbat... Dar ce anume ?

Descoperi repede. În locul veşnicului bluzon de piele şi eternii blugi, Wolf era de data asta îmbrăcat într-un costum gri-închis de o croială perfectă. Cămaşa albă îi punea în valoare pielea bronzată. Aventurierul, teroristul pe care ea îl cunoscuse, părea acum un bogat play-boy...

— De ce ai venit ? repetă ea întrebarea.

Wolf o strânse la piept. Buzele li se întâlniră. Apoi, el ridică ochii şi o privi cu pasiune.

— Am venit pentru tine, murmură el.

În ochii lui de smarald nu mai exista nici o urmă de răceală. Doar o tandreţe nesfârşită...

Deodată, Susan tresări.

— Trebuie să pleci neapărat ! Poliţistul ştie că eşti aici ! Încă nu-şi dă seama, dar după ce se va

gând puțin și va ghici cine ești, va da imediat alarma. Cine știe ? Poate că la ora asta tot cartierul este deja împresurat...

Wolf se mulțumi să zâmbească.

— Repede, hai să fugim !

— Nu, nu mai fug, Susan. S-au sfârșit toate astea !

— Dar...

El continua să zâmbească.

— Când am venit aici ultima oară, ți-am spus că am de rezolvat niște afaceri... Ei bine, iată !

Întinse în fața tinerei fete foaia din „Times" pe care ea o văzuse puțin mai devreme la Institut.

„GĂSITĂ VIE ȘI NEVĂTĂMATĂ DUPĂ CE A FOST RĂPITĂ"

Susan se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— **Tu ?** întrebă ea cu neîncredere. Oh ! Dumnezeule...

I se părea că totul în jurul ei se învârtește.

— Ești polițist ?

— Nu...

— Atunci...

— Conduc o societate internațională care se ocupă să asigure securitatea oamenilor și a bunurilor. Am birouri cam peste tot în lume, dar sediul social al întreprinderii se află la Viena, în Austria.

Încetișor, îi mângâie mâna tinerei fete.

— Se numește „Santanya-Securité" ! spuse ea. Este a ta ? Toată lumea cunoaște numele acestei societăți importante.

— Eu mă numesc Wolf Santanya.

— Dar de ce naționalitate ești ?

— Austriac.

— Ca și Maria Dietrich...

— Mama Mariei, Ingrid, este sora mea. În iunie trecut, când Maria a fost răpită, imaginează-ți ce dramă a putut fi... Cu atât mai mult cu cât Ingrid își pierduse de curând soțul. N-o mai avea pe lume decât pe Maria !

— Și pe tine !

— Și pe mine. Dar tu știi mai bine ca oricine cât de teribil este calvarul părinților când își știu copiii în mâinile acestor fanatici !

Susan se înfioră.

— Da, este îngrozitor ! Îmi imaginez fără mare greutate îngrijorarea ei când a aflat că fiica ei de numai șaisprezece ani este ținută prizonieră de membrii acelei organizații teroriste...

— A fost cât pe-aci să-și piardă mințile ! zise Wolf.

Își încleștă pumnii.

— Membrii „Zorilor Roșii" ! scuipă el cu dezgust. Toți niște câini turbați ! Intenția lor era s-o omoare pe Maria și să-i abandoneze corpul pe o stradă oarecare...

— Nu ! Oh, nu ! strigă Susan îngrozită.

— S-a mai întâmplat așa. Și se va mai întâmpla dacă sunt lăsate să se formeze asemenea grupări clandestine.

— Dar tu, Wolf...

— Eu m-am hotărât să devin unul de-al lor, un clandestin. Speram ca astfel s-o pot găsi pe Maria...

— Ai reușit să te infiltrezi printre membrii organizației, prefăcându-te că ești și tu un fanatic ca ei ?

— Exact.

— Dar ce știai tu despre...

— Nu uita că eu conduc o importantă întreprindere specializată în asigurarea securității ! Știu tot ce se poate ști despre bombe... pe scurt, despre tot arsenalul folosit de răufăcători.

Zâmbi ironic.

— În general, treaba mea este să-i împiedic pe gangsteri să folosească asemenea arme în bănci sau locuri publice !

Continua să zâmbească, dar de data asta cu satisfacție.

— Pe de altă parte, am urmat facultatea prin anii șaptezeci. Cunosc deci toate sloganurile, toate argumentele lor, toate lozincile...

— Ceea ce ai făcut a fost foarte periculos !

— Eram gata de orice pentru a o salva pe Maria.

Ochii îi scânteiară și Susan se înfioră.

— Te rog, nu mă mai privi astfel. Mă sperii !

El o sărută cu înflăcărare.

— Să nu-ți mai fie niciodată teamă de mine, dragostea mea !

Dădu din cap, privind-o atent.

— Știi că tu mi-ai adus foarte multe complicații ?

— Cum așa ?

— Nu mi-a fost prea greu să mă infiltrez în rândurile organizației. Pentru asta mi-a folosit o sfâșietoare tragedie : moartea lui Johann Weiss.

— Nu tu... l-ai ucis ?

— Nu, bineînțeles. Fusese unul dintre prietenii mei și moartea lui se datorează unui teribil ac-

cident. El antrena un grup care se specializa în dezamorsarea bombelor. Una din ele a explodat. El se afla la doi pași...

Oftă cu tristețe.

— În înțelegere cu poliția, am revendicat eu această moarte care a fost aranjată să pară un atentat. Cu asta, eram siguri că-i vom putea înșela pe teroriști !

Murmură, străbătut de un fior :

— Era îngrozitor. Dar exista altă soluție ? Sunt sigur că Johann ar fi fost primul care ar fi dorit ca moartea sa să se folosească la ceva.

Susan închise ochii. Așadar, Wolf nu era un asasin... Avea impresia că tocmai i se luase o greutate imensă de pe umeri.

— Ai descoperit-o cu ușurință pe Maria ? întrebă ea.

— Nu. Pentru că, chiar dacă „Zorile Roșii" era o organizație mică, era perfect instruită. Când eu am devenit membru, deja răpirea ta era planificată. M-am aflat atunci în fața unei dileme teribile : să încerc s-o găsesc pe Maria, sau să protejez noua victimă ?

Susan ridică sprâncenele.

— Și tu ai ales să mă protejezi pe mine ! Senta a spus într-o zi că, la început, nu fusese prevăzut ca tu să iei conducerea operațiunii. Îmi amintesc foarte bine de asta...

— Ea era cea care trebuia s-o ducă la capăt. Cunoscându-i instinctele sadice, am reușit să mi se încredințeze mie răpirea ta. Senta a fost foarte furioasă !

— Cum ai reușit s-o mai potolești, totuși ?

Wolf nu-i răspunse. Susan își ascunse fața în mâini. O revedea pe Senta agățată de el...

— Nu ! zise ea cu o voce răgușită. Să nu-mi spui că...

— N-am fost prea departe de asta, o liniști el. Doar am flirtat puțin cu Senta, asta-i tot... Trebuia ! Incearcă să înțelegi !

— Înțeleg... recunoscu ea.

— Eram nerăbdător s-o găsesc pe Maria înainte să se întâmple cine știe ce dramă. Dar fiindcă acelei răpiri nu i se făcuse nici un fel de publicitate, ei s-au trezit dezarmați, fără impact la public... Datorită acestui fapt a scăpat Maria cu viață.

— Unde era ținută prizonieră ?

— La Milano, într-un apartament foarte luxos. Trebuie să-ți spun că trăia în condiții mult mai plăcute decât tine !

După o scurtă pauză, continuă :

— Mi-a fost foarte greu s-o găsesc ! După arestarea Sentei și a celorlalți, Comitetul organizației refuza orice contact cu mine.

— De ce ?

— Apreciau că devenisem prea periculos pentru ei. Nu eu eram cel urmărit de toate polițiile din Europa ? Așa că, am pornit într-o călătorie lungă în căutarea Mariei... Am ajuns în Germania, în Irlanda de Nord. Atunci am trecut să te văd. Apoi, am reușit să descopăr acel faimos Comitet !

— La Milano !

— Exact. Erau doar patru tineri, terorizați de spaimă...

— Cum se simte Maria ?

— A suportat foarte bine această încercare. Nici nu-mi vine să cred ! Sigur, a fost un șoc pentru ea... Dar nu a suferit nimic grav, nici fizic nici psihic.

Susan se ridică și, cu pași lenți, se îndreptă spre fereastră.

Așadar, Wolf nu era nici ucigaș nici terorist ! Nu-i venea să creadă... Și dacă toate astea nu erau decât un vis frumos ?

— De ce ai decis să mă eliberezi, domnule Santanya ? întrebă ea pe un ton rece.

— Ți-am mai spus. După tot ceea ce s-a întâmplat între noi, acolo, pe colină, nici unul dintre noi n-ar mai fi fost în stare să joace teatru.

— Și atunci...

— Și atunci, am făcut în așa fel încât să-i trimit pe Senta și pe ceilalți la Varese, orașul vecin. Apoi am luat legătura cu brigada antiteroristă. Pentru a nu trezi bănuieli Comitetului, poliția a lăsat să se înțeleagă în presă că Draco fusese cel ce trădase...

— Ah...

Ea își sprijini fruntea de fereastră. Jos, în mașină, „Sprâncene stufoase" citea „Sun". Probabil că el știa cine este Wolf... Poate că a știut-o întotdeauna.

Și acum, ce se va întâmpla cu ea ?

— Spune-mi, domnule Santanya, se auzi ea întrebând. Ești căsătorit ?

— Da.

— Trebuie să-mi spui totul despre tine ! Vreau să-ți știu gusturile, preferințele. Totul... În materie de bucătărie, ca și în muzică sau literatură !

Se întrerupse brusc.

— Trebuie să-ți pun o întrebare, zise ea deodată, cu gravitate.

— Care ?

— Îți plac copiii ?

— Bineînțeles.

El o strânse și mai tare la piept.

— Îi ador, și sper să avem și noi cât de curând, foarte curând !

— Oh !

Cu ochii scânteietori, Susan își puse o mână pe abdomen, înainte de a spune :

— Am să-ți dau o veste mare, iubirea mea...

— SFÂRȘIT —